

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

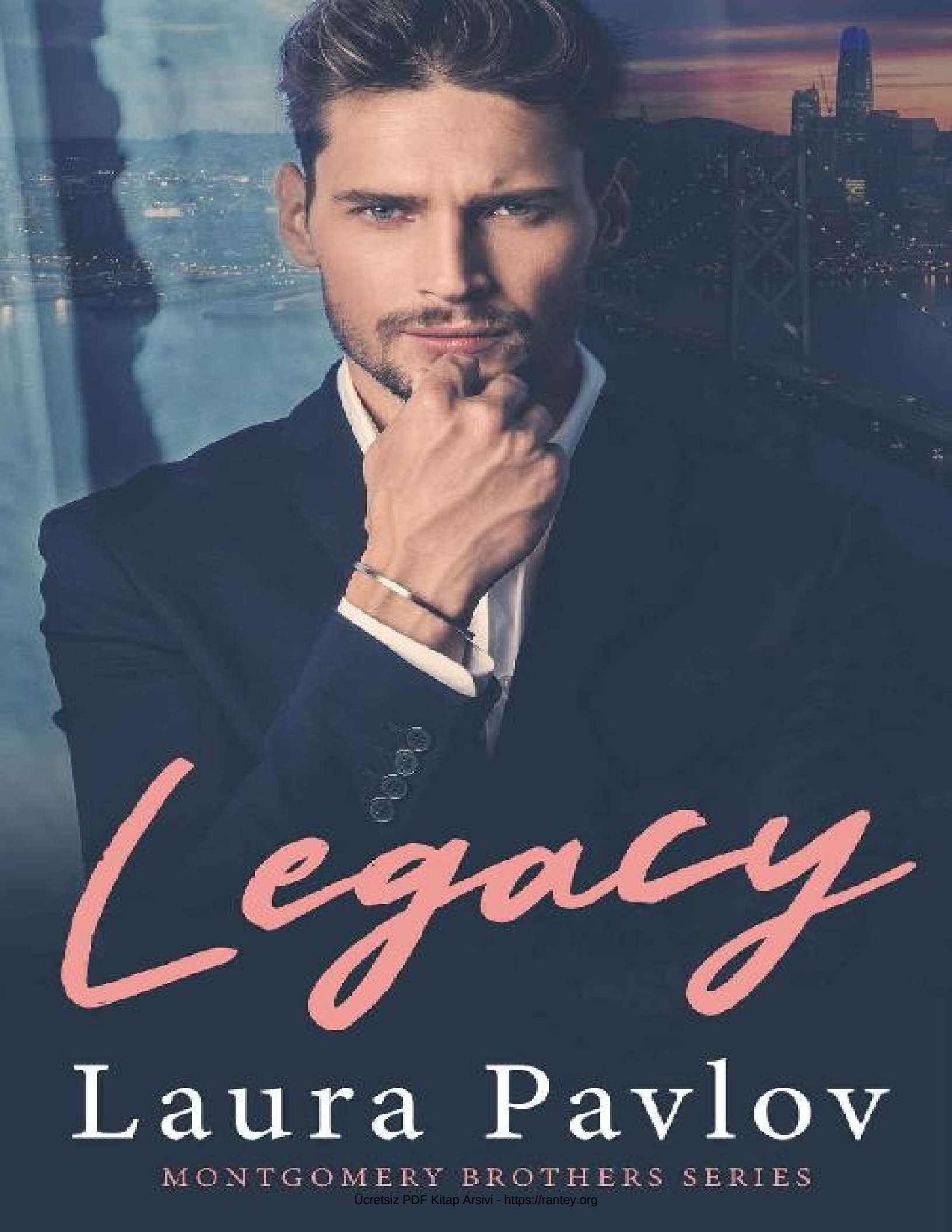
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Legacy

Laura Pavlov

MONTGOMERY BROTHERS SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MONTGOMERY BROTHERS SERIES

Legacy

Laura Pavlov

MB

MONTGOMERY
BROTHERS SERIES

Miras

Montgomery Kardeşler, 1. Kitap

Copyright © 2020 by Laura Pavlov

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

*Greg, Chase ve Hannah,
Yaptığım her şey için ilham kaynağımsın. Seni her zaman seviyorum.*

XO

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Onbirinci Bölüm](#)
[Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm Onbeşinci](#)
[Bölüm Onaltı](#)
[Bölüm Onyedinci](#)
[Bölüm Onsekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi İki](#)
[Bölüm Yirmi Bölüm](#)
[Yirmi Bir Teşekkür](#)
[Laura Pavlov Yazarının Diğer](#)
[Kitapları Follow Me...](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Ford

Kardeşlerimle yüzleşmek için sandalyeye çöktüm. Onların şakalarını dinleyecek havada değildim ama buradaydılar, bu yüzden fazla seçeneğim yoktu. Alt kattaki yeri kiralamaları için dizginleri onlara vermiştim ve şimdiden pişmanlık duyuyordum. Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsam, kendim yapmalıyım. Bu teori bana her zaman iyi hizmet etmişti. Harrison çörek kutusunu bana doğru yaklaştırdı ve ben de onları konferans odasındaki masanın ucuna ittim.

"Hey, bunlar şehirdeki en iyi çörekler. Bir şey değil." Jack ayağa kalktı ve bir tane daha almak için uzandı. İlk çöreği olmadığını biliyordum çünkü takım elbisesinin her yerinde pudra şekeri kalıntıları vardı.

Özetle kardeşim.

"Evet, günüm çörekler ve çene çalmaktan ibaret olsaydı, burada kimse para alamazdı." Sandalyeye geri oturdum ve kollarımı önümde kavuşturdum. "Ah evet. Eğer sen de bu tür şeylere düşkün olsaydın dünyanın sonu kesinlikle gelirdi.

işlenmiş gıdalar." Harrison'ın başı kıkırdayarak geriye düştü.

Jack dev bir akçaağaç çubuğundan bir ısırık alırken, "Bilmeni isterim ki vücudum lanet olası bir tapınak ve bu beni iyi hamur işlerinden zevk almaktan alıkoymuyor," dedi.

Başımı salladım. Günün en önemli kararının hangi çöreği yemeniz gerektiği olması nasıl bir şey olmalı? Kardeşlerimin Montgomery Media'yı yönetmek için ne gerektiği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu ve bugün beni zorlayacakları gün değildi. Alt kattaki açık alanı kiralamak gibi basit bir işi saçma bir oyuna dönüştürdükleri için zaten sinirliydim. Çalışanlarımız ve ofislerimiz, babamın her zaman küçük, yerel işletmelere kiraladığı ana kat, lobi ve köşe süiti hariç, bu yüksek binanın her metrekaresini kaplıyordu.

"Dinleyin, bugün geldiğiniz için ikinize de minnettarım, ancak öğleden sonra bir toplantı için Japonya'dan gelen adamlarım var ve gerçekten sadece

hızlıca birini seçip kiralamak ve bu işi bitirmek. Bu işe neden bu kadar zaman harcadığımızdan emin değilim."

Harrison su şişesinden uzun bir yudum almadan önce, "Kontrol manyağı olmayı bırakıp bu işi bize bırakabilirsin," dedi.

Jack kıkırdadı. "Evet, böyle bir şey olmayacak. Bu, onun rızası olmadan gerçek bir karar vermemize izin vermek anlamına gelir."

"Aslında burada oturduğumun farkındasın, değil mi? Seni duyabiliyorum." Yığının üstündeki dosyayı Harrison'a fırlattım. "Peki bu saçmalık da ne? Neden her aday için bir makale var?"

"Bak Ford, bu bizim topluma geri vermemiz için harika bir yol. Kazananı seçtikten sonra Eileen yarın bir haber yayınlayacak." Harrison uzanıp bir çörek aldı ve ben de kutuyu çöpe atmak istedim. Eileen kıdemli editörümüzdü ve sektörün en iyisiydi.

"Kazanan mı? Bu lanet olası bir yarışma değil. Alan en nitelikli işletmeye gidecek. Burada birinci sınıf bir gayrimenkulden bahsediyoruz." Arkama yaslandım ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıp uzun, yavaş bir nefes aldım. Beş yıllık terapiden sonra öğrendiğim en iyi strateji nefes almaktı. Onca zaman boyunca tek yapmam gereken sinirlendiğimde nasıl nefes alacağımı öğrenmekken binlerce dolar harcamıştım.

Kardeşlerimi severdim. Ama onlarla çalışmak zordu. Jack'in vücudunda ciddi bir kemik yoktu ve Harrison barışı korumakla o kadar meşguldü ki, Jack'in aklına gelen her çılgınlığı kabul ediyordu. Ben milyar dolarlık bir şirket olan Montgomery Media'nın CEO'suydum ve pek çok insan bana bağlıydı. Dolayısıyla, hangi lezzette hamur işi yiyeceğimi düşünme ya da gazetenin hakkında bir haber yayınlaması için hileler bulma lüksüm yoktu.

"Dostum. Sakin ol. Bu iyi bir iş. Paramızı alacağız ama önceliğimiz para değil. Tanrı biliyor ya, ihtiyacımız yok. Bu birine bir şans vermekle ilgili. Tabiri caizse altın bir bilet. Şehir merkezindeki en işlek caddede bir köşe dükkânı. Bunu, en büyük banka hesabına ya da en yüksek teklifi verecek kaynaklara sahip olmadığı için başka türlü bu şansı elde edemeyecek biri için bir fırsata dönüştürdük. En iyi yedi yarışmacıya kadar indirdik. En ilgi çekici hikayeler onlarda vardı" diyor Harrison. Ortanca kardeşimizin müzakere yeteneği vardı. O bir barış koruyucusuydu. Her zaman herkesi memnun etmeye çalışırdı.

"Ve kim mazlumları sevmez ki? Bence bu harika." Jack bana meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

Üçümüzün en küçüğüydü. Harrison'dan iki yaş, benden de dört yaş küçüktü. İnsan yaşı olarak yani. Olgunluk olarak, o bir çocuktur. Şakalar yapmak için yaşar, erkek erkeğe geceleri gezmeyi sever, tatlı ve parmak tavukla beslenirdi. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun paletine sahipti ve kadınları çoğu insanın bir fincan kahve içmesinden daha hızlı tüketiyordu. Ve herkes onu severdi. Yemin ederim dünyaya elinde bir parti borusu ve bok yiyen bir sırtışla girdi. Her zaman iyi vakit geçirmeye hazır ve bunu yaparken kaç kuralı çiğnediği umurunda bile değildi. Hiçbir şey onu rahatsız etmezdi. Hayatta yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yoktu. İsteyken o kadar da değil.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. Şehrin en gözde gayrimenkulü olan binanın sahibiydik. Yarışmalara ya da hilelere ihtiyacımız yoktu. Konum kendi kendini satıyordu. Kahve Fincanı son on yıldır burayı kiraliyordu ama sahibi olan William ve Barb Wilson çifti Seattle'a taşınmaya karar vermişti. Bu konuda mutlu değildim. Değişimden pek hoşlanmıyordum ve her sabah ofise giderken bir kahve alma rutinimi seviyordum. Sabahları erken kalkar, çoğu insan uyanmadan önce antrenmanımı yapar ve her zaman ofise ilk gelen ben olurum. Artık sabah kafeinimi almak için yeni bir yer bulmam gerekecekti.

"Şaka mı yapıyorsun? Çünkü herkes burayı kiralamak istiyor, bunu anlıyorsunuz, değil mi? Çok iyi para kazanabiliriz. Neden burayı üç halkalı bir sirke çevirdiniz?"

"Bu bir sirk değil. Bu bir fırsat Ford. İnsanlara heyecan duyacakları bir şey veriyor. Bir anne ve babanın bu alana taşınması, belki kaynakları olmayan ama bir hayali olan biri," derken Harrison ağzını silmek için bir peçete kullandı.

Bir kahkaha attım. "Ciddi misin? Bir rüya mı? Yani bu insanlar kalifiye bile değil mi? Kirayı bile ödeyemeyecek adaylarla görüşerek zamanımı boşa harcamamı mı bekliyorsun?"

"Görüşmelerde bulunmanıza gerek yok, biz halledebiliriz. Kalifiye olmadıklarını da söylemedim. Nitelikliler. Belki geleneksel anlamda değil ama hepsinin sunacak bir şeyleri var ve yedisinin de bu alanı istemelerinin bir nedeni var. Jack ve ben her birini okumak için zaman harcadık. İki yüz otuzdan fazla başvurumuz vardı." Harrison kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

Kanayan bir kalbi olduğundan bahsetmiş miydim? Sayamayacağım kadar çok görev gezisine katılmıştı. Her şeyi geri vermekle ilgiliydi ve ben de

Bu yönünü hep takdir etmişimdir. Ta ki Montgomery Media'da işe başlayana ve karlılığımızın düştüğünü görene kadar.

Başımı salladım. "İkinizin bu görüşmeleri yürütmenize izin vermem mümkün değil. Kiracılarımız olarak vahşi bir kedi sürüsünü seçmeniz riskini almak istemiyorum. Bence bu noktada yeterince zarar verdiniz."

"Keyfine bak kardeşim. Gözlerin kamaşmaya hazır olsun. Birazdan harika insanlarla tanışacaksın," dedi Jack, ellerini ileri geri çırparken bir yandan da kırıntıları yere silkeliyordu. Burnumun kenarını sıktım ve gözlerimi kapattım.

"Unutmayın ki kiracı seçiyoruz, hayat arkadaşı değil. Ve bankada altı aylık genel giderleri olmayan biriyle çalışmayacağız. Sanırım onlardan mali tablolarını getirmelerini istediniz?"

"Varsaydığında ne olduğunu biliyorsun." Harrison sırttı.

Kapı çalındı ve asistanım Sam kafasını içeri uzattı. "Right kardeşler sizi bekliyor. Onları geri getireyim mi?"

Gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyorsun. Sağ kardeşler mi?"

Jack ayağa kalktı ve uludu. Bunu özel bir nedeni olmadan sık sık yapardı. Sadece herkesi diken üstünde tutmak için. "Şaka değil, dostum. Doğru kardeşler Yanlış kardeşlerden çok daha iyi, *haksız mıyım?*"

Sam kahkahalara boğuldu. Dediğim gibi, herkes adamı severdi, özellikle de çocuk gibi davrandığında.

Bileğime baktım çünkü zaman durmuş gibiydi. Şu ana kadarki görüşmeler tam bir zaman kaybıydı. Bir meditasyon stüdyosu olan Right kardeşlerle buluşmuştuk: Doğru Seçimi Yap. Kardeşlerim şehrin en işlek köşesinde, tavandan tabana camla kaplı bir vitrini kiralamak için bu kişileri seçmişti. *Hiç paraları* olmadığından da bahsetmiş miydim? Sıfır kaynakları vardı. Ama takas teklif ettiler. *Takas*. Ödeşmek için haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat meditasyon yapmam gerekiyordu. Olmuyor.

Bir sonraki görüşmemiz Lala adında bir kızla oldu. Soyadı yoktu. Lala olarak tanınıyordu. İş yerinin adı Lala'nın Yeri'ydi. Şok edici. Geçimini sağlamak için ne yaptığını sorduğumda, bana resim yaptığını söyledi. Duvarları ve mobilyaları boyuyormuş. Çömlekler ve tuvailler. Portfolyosu var mıydı? Hayır. Bir iş planı? Hayır. İçinde para olan bir banka hesabı? Tabii ki yok. Sanata bir rakam koymaktan hoşlanmadığını söyledi.

Ne yazık ki Lala için her ay gelecek faturada bir rakam vardı ve bunu karşılayamazdı.

Sonraki birkaç görüşme daha iyiydi, ancak aşırı etkileyici değildi. Karısı konuştuğumuz süre boyunca bana bakan ve kapıdan çıkarken bana cep telefonu numarasını veren bir kuru temizlemeci. Trençkotunu açıp bana bir sürü ışıltılı şey gösteren ve sonra bana paketlediğini göstermek için orta bölümünü okşayan bir kuyumcu. Evet, belinde bir silah vardı ve bana onu kullanmak için sabırsızlandığını söyledi. Ve "açık havaya alerjisi" olduğu için durmadan hapşırarak bir çiçekçi. O giderken Jack ve Harrison'a baktım ve ikisi de gülümseyerek onun en iyi yarışmacı olduğunu söylediler. Sanırım günün en sevdiğim gösterisi sihirbazdı. Çünkü kalabalık bir metropol caddesinde koşuştururken kim bir sihirbaza ihtiyaç duymaz ki?

"Dostum. Yargılamamalısın. İstedğin zaman kışından yumurta çıkarabilir misin? Hiç sanmıyorum," dedi Jack son dosyaya uzanırken.

Harrison güldü ama bunu bir öksürükle örtmeye çalıştı. "Hadi ama, o kadar da kötü değillerdi. Kuru temizlemeci ve çiçekçi iyi seçenekler."

"Ah evet. Karısı beni gözleriyle cırılçıplak soyan kuru temizlemeci. -Kocasının önünde. Ve çiçeklere alerjisi olan bir çiçekçi. Bunu nasıl yenebilirsin?" Dedim ve kahveme uzandım. Muhtemelen bir süre için içeceğim son güzel kahve olacaktı çünkü bugün Wilson'ların toparlanıp dükkânı kapatacağı gündü.

"Sonuncusu zaten benim en iyi seçimim. İçlerinde en tutkulu makaleyi o yazdı," dedi Jack ve dosyayı bana fırlattı.

Açmaya zahmet etmedim. Buna gerek yoktu. Yarın bir ilan yayınlar ve pratik bir kiracı bulurduk. Bunu bir sabah tatili ve tamamen zaman kaybı olarak değerlendirdim.

Sam kapıyı genç bir kadın için açtı. Görüşmeye gelen bir kadına değil, arkadaşlarıyla buluşmak için kafeye gitmiş bir öğrenciye benziyordu. Beyaz bir tişört, dizinin hemen üzerinde biten çiçekli bir etek ve bir kot ceket giymişti, evet... bu bir *kot ceket* olmalıydı. Görünüşe göre bu onun mülakat kıyafetiydi. Gözlerim onun bronzlaşmış bacaklarını taradı ve beyaz Converse'inde durdu. Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bunu ciddiye alan var mıydı? Etkilemek için giyinmekten anladığı buysa, evde de kalabilirdi. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı. Diğer bir deyişle dağınıktı. Güzeldi, buna şüphe yok. Ama

iyi görünüm anlaşmayı mühürlemek için yeterli olmayacaktı. Belki kardeşlerimde işe yaramıştır ama ben etkilenmedim.

"Bayan DeLuca, benim için bir zevk. Lütfen oturun," dedi Harrison ve oturması için karşımdaki sandalyeyi çekti. "Ben Harrison, bunlar da kardeşlerim Jack ve Ford." Eliyle her birimize işaret etti.

Pembe bir pasta kutusunu masaya bıraktı ve topuzundan düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yerine oturdu. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Ve lütfen bana Harley deyin."

Bir kahkaha attım. Elimde değildi. Benimle dalga geçiyor olmalısın. "Harley? Adın bu mu? Ya da buraya gelmek için kullandığın araba bu mu?" Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım.

"Ford," diye tersledi Jack ve ona özür dileyen bir gülümseme fırlattı.

"Sorun değil. Yani, camdan evler, *Ford*." Sesi yumuşak ve ipeksiydi ama hırçın tavrı beni hazırlıksız yakaladı. "Buraya gelmek için bu arabayı mı *kullandın*?"

"Bu bir aile ismi. Ford Montgomery dördüncü." Sırıttım.

"Benimki de bir aile ismi. *İlk* Harley DeLuca." Son iki kelimeyi yavaşça söyleyerek mesajı anladığımdan emin oldu.

İki kardeşim de kahkahayı bastı. Kollarımı kavuşturdum ve öne doğru eğildim. "Peki sen Harley kullanıyor musun, Harley?"

"Ne kadar orijinal. Bunu bulman uzun sürdü mü?" Koyu kahverengi gözlerini devirdi ve bakışlarımı üzerinde topladı. Teni bronzdu, dudakları dolgundu ve ağzından alaycılık akıyordu. Ve bu bir röportajdı. En iyi şekilde davranması gerekmediği zamanlarda nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Affedersiniz, mülakat için gelmediniz mi?" Kalemimi masaya fırlattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Özür dilerim. İkimizin de bir röportaj için burada olduğumuzu sanıyordum," dedi ve bana ters ters bakmadan önce kardeşlerime gülümsedi.

"Peki *ben* tam olarak ne için görüşüyorum?" İçimden yayılan öfkeyle sordum.

"İşime ortak olmak için tabii ki. Hakkınızdaki her şeyi okudum ve birlikte iyi çalışacağımızı düşünüyorum" dedi ve pembe kutusunu bana doğru itti.

Kıkırdadım. Küçük düşürücü ve çocukçaydı ama damarıma basmıştı ve sen oraya gidince böyle oluyordu. "Birlikte iyi çalışacağımızı mı düşünüyorsun? Üzgünüm Bayan DeLuca, ama hakkımda yazılanları gerçekten okumuş olsaydınız, firincılıkla ilgilenmediğimi bilirdiniz."

Şimdi gülüyordu. Sinsi ve küçümseyiciydi ve kardeşlerimin kafaları aramızda gidip geliyordu. "Kendini övme. Zanaatımda bana yardımcı olmana asla izin vermem. Ama para kazanma işinde olduğunuzdan oldukça eminim. Ben de bunu teklif etmek için buradayım." Harrison uzanıp kutuyu aldı. Sicimi çözdü ve kapağı çevirerek açtı. Adını görebiliyordum: DeLiciously Yours. Bunun DeLuca ismiyle bir oyun olduğunu düşündüm. Zekice. Ama hiç ilgimi çekmedi.

bir fırın sahibi olmak.

Kardeşlerim hiç hoşlanmadıkları bir yabancıyla karşılaşmadıkları için rahatsız oldular ve her şey sarsıntılı bir başlangıç yaptı.

Kemerlerinizi bağlayın çocuklar.

Oyun oynamaktan bıkmıştım.

"Biz bir ortaklık aramıyoruz, kiracı arıyoruz. Tek bilmem gereken kirayı karşılayıp karşılayamayacağınız ve eğer mali durumunuzu bize bildirirseniz, avukatlarımızın bir göz atmasından memnuniyet duyarız." Onu izledim. Kıvranışını görmek istedim ama hiç gelmedi. Kutuyu bana doğru itmeden önce başını yana eğdi ve omuzlarını dikleştirdi.

"Bu, iş planımın en önemli parçası. Lütfen bir tane deneyin." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ve kardeşlerim keklerini ısırp lanet olası çocuklar gibi inlediler.

"Vay canına, Harley. Hayatımda yediğim en güzel kek," dedi Harrison.

"Mmmmmmm. Kızım, sen tanıdığım en iyi fırıncısın." Jack

Bir ağız dolusu kekle konuşurken bir başka pastaya uzandı.

Çok saçma.

"Rafine şeker yemem," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak, kutudan gelen koku ağzımı sulandırır da.

Kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Neden şaşırmadım ki?"

Bu da ne demek oluyor? Dikkatini kardeşlerime çevirdi ve onlar da ne kadar etkilendiklerini belli etmek için her türlü abartılı sesi çıkardılar.

"Yani sadece kek mi satıyorsunuz?" Kuru bir şekilde sordum.

"Kahve, çay ve çok çeşitli hamur işleri sunuyoruz. İşte gerçek iş planım. Size en azından ilk iş yılı için kira alanı karşılığında şirketin bir yüzdesini teklif ediyorum. Ertesi yıl şartları yeniden müzakere edebiliriz." Bana kapsamlı bir iş planı içeren bir belge uzattı. Bunu bir fırıncının yaptığından şüpheliydim.

"Bunu kim yazdı?" Etkileyici iş planını inceleyerek sordum.

"Ben yaptım. İşletme diplomam var," dedi, tek kaşını meydan okurcasına kaldırarak.

"Nereden? Betty Crocker kek okulundan mı?" Kendimi tutamadım ve Harrison bana bir bakış attı.

"UC Berkley'den. Sanırım duymuşsundur?" Sandalyesine geri oturdu ve sırtıttı.

"Berkley'de bir aşçılık okulu olduğunu bilmiyordum." Meydan okudum.

"Berkley'den işletme ve yan dal pazarlama bölümlerinden mezun oldum. Daha sonra geçtiğimiz yıl Paris'te *Ecole Ducasse* adlı önemli bir aşçılık ve fırıncılık okuluna gittim ve işte buradayım."

"Şanslıyız," dedim, sesim alaycı bir tonda çıkarken bir sayfa daha çevirdim ve onun projeksiyonu karşısında şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Eğer bana bu şans verirsiniz, şanslı olacağınıza inanıyorum. Hepimiz kazanırız."

"Peki bunu neden yapayım?" Ben sordum.

"Öncelikle, tam da benim sana getirdiğim şeyi, yani bir fırsatı arayan bir ilan vermişsin. Ve senin hakkında yazılan her makaleye göre zeki bir iş adamısın ya da en azından insanlar öyle olduğunu düşünüyor," dedi ve kardeşlerim güldü. Hainler.

"Haklısın, biz para kazanma işindeyiz ve eğer tatlıların bu konuda bir şey söylüyorsa, bence sen çok başarılı olacaksın," dedi Harrison, gülünç bir flört girişimiyle.

Acınası.

Kirpiklerini kırıştırdı ve ona doğru oynadı. "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat olabilir."

"Bu kesinlikle yediğim en güzel kek." Küçük kardeşim utanmadan göz kırptı. Hiç profesyonelce değildi. Jack dört yıl boyunca USC'de oyun kurucu olarak oynamıştı ve profesyonel olması için teklifler almıştı ama bunun yerine aile şirketine bize katılmayı tercih etmişti. Adamın cazibesi vardı ve bunu kendi lehine kullanmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

"Tanrım. Sen yürüyen bir İK ihlalisin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Tanışmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler. İrtibatta olacağız."

"Tamam. Teşekkür ederim," dedi, ayağa kalktı ve tam olarak bitirmemiş gibi tereddüt etti. "Sadece bu fırsatı hafife almayacağımı söylemek istiyorum. DeLiciously Yours'u açmayı uzun yıllardır hayal ediyordum ve bu fırsat verilirse sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Oh, lütfen. Bu tam da kardeşlerimin işine yarayacaktı. Kız çok zekiydi. Üçümüz hakkında da ev ödevini yapmıştı.

Harrison, "*Kesinlikle* irtibat halinde olacağız," dedi.

"Seni dışarı çıkarayım." Jack kapıya kadar ona yardım etmek için koştu ve ben gözlerimi devirdim.

Onlar odadan çıkarken Harrison bana baktı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Hayır."

"Bunu görmemiz gerekecek Ford. Hepimizin bir oyu var ve Harley DeLuca benim oyumu alacak."

Masadan kalktım ve hışımla konferans salonundan çıktım. Bu gün berbat bir başlangıç yapmıştı.

Ve Şey Bir ve Şey İki ile savaşıacak havada değildim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Harley

Küçük stüdyo dairemdeki kanepeye oturmak için düştüm. En iyi arkadaşım Molly kutlamak için uğradı.

"Bunu aldığına inanamıyorum," dedi. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ve yanında getirdiği şampanya şişesini açmak için öne doğru eğildi. "Şampiyonum için şampiyonlar."

Güldüm. "Güzel. Teşekkürler. Aslında beni seçmelerine çok şaşırdım."

DeLiciously Yours, San Francisco'nun en gözde yerinde açılacaktı.

Francisco'da, ünlü Montgomery Media binasında. Tavandan tabana pencereler, bol miktarda doğal ışık ve en önemlisi sonsuz bir yaya trafiği. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı ve hayatım boyunca bu fırını açmayı düşünmüştüm.

"Ben değilim. Demek istediğim, daha iyi kim şansını deneyebilir ki? Ve başka kimsenin onlara tabiri caizse pastadan bir parça teklif ettiğinden şüpheliyim," dedi göz kırparak.

Küçük bir işletme kredisi almıştım ve büyükbabam da evini teminat olarak göstererek kefil olmuştu. Risklerin yüksek olduğunu söylemek hafif kalırdı. Montgomery'lere şirketin bir yüzdesini teklif etmek, aylık kiranın bütçemi tüketmesine izin vermekten çok daha iyiydi. Onlara yüzde on teklif etmiştim, onlar da yüzde on beşle karşılık vermişlerdi ve ortada anlaşmıştık. Şehir merkezindeki yoğun profesyonellere hizmet vermeme sağlayacak bu kadar popüler bir yerde olmayı hiç beklemiyordum.

"Şey, heyecanlıyım. Haber verdiğinde baban ne dedi? Üzüldü mü?" diye sordum. Molly fırını ayağa kaldırmamda bana yardım etmek istiyordu ve boş yılında hukuk fakültesine başvururken aile şirketinde çalışmaktan yorulmuştu. Ailesi Dave ve Caroline Lolly'nin bir düzineden fazla kuru temizlemecisi vardı. İşe daha yakın olabilmek için büyükbabamın Oakland'daki evinden taşınabilmemin nedeni onlardı. Şehirde olmak hayatımı çok daha kolaylaştıracaktı. Lolly'lerin küçük bir

Şehir merkezindeki kuru temizlemecilerinden birinin üst katındaki stüdyo daireyi kiraya vermişlerdi. Burası boştu ve bana harika bir fiyat vermişlerdi. Küçüktü ama evim demekten gurur duyuyordum.

"Hayır. Oldukça iyi karşıladı. Oradan nefret ettiğimi biliyor. Ve fırında çalışmak güzel bir değişiklik olacak." Daireye şöyle bir göz gezdirdi. "Vay canına. İki haftadır buradasın ve şimdiden sihrini konuşturmuşsun."

"Öyle mi? Teşekkürler. Rahat, değil mi?" Arka köşede bir yatağım vardı ve biraz daha özel hale getirmek için küçük bir duvar oluşturmak için tavandan tabana kitap rafları kullandım. Küçük beyaz bir kanep, bir sehpa ve hem geçici bir çalışma masası hem de yemek masası olarak kullanılabilecek küçük bir yemek takımı satın aldım.

"Bu çöplüğü ancak sen havalı bir hipster evi gibi gösterebilirsin. Görüyorum ki değerli eşyalarını getirmişsin," dedi Molly, kitap raflarına bakarak. Kitaplar küçüklüğümden beri topladığım bir şeydi. Okuduğum ilk ciltli kitap Heidi'ydi ve ondan sonra yüzlerce kitap daha biriktirdim. Düzinelerce pişirme kitabım vardı ama son birkaç yıldır tüm klasikleri toplamıştım ve aşk romanları benim kriptonitim haline gelmişti. Günlük hayatınızdan kaçmanıza yardımcı olacak kurgu gibisi yoktu.

Ve kimsenin kaçmaya benden daha fazla ihtiyacı yoktu.

Güldüm. "Sanırım büyükbabam onların gidişine üzüldü ama artık oturma odasında kendi eşyaları için daha fazla yeri olacak."

İki bardak doldurdu ve birini bana uzattı. "Hayallerinin peşinden koşmaya devam eden güzel en iyi arkadaşşıma."

Bir yudum alıp yüzümü buruşturduktan sonra "Ooh, bu çok tatlı," dedim.

"Ucuz olduğunu söylemenin kibar yolu bu mu?" Kadın mindere yaslandı ve kıkırdadı.

"Hayır. İyi bir anlamayı sevdiğimi biliyorsun," diye takıldım. "Peki, annenle ilgili son durum nedir?"

Molly ve ben Berkley'de oda arkadaşşıydık ve annemle olan ilişkimin tüm kanlı ayrıntılarını biliyordu.

"Büyükbabam Paris'ten döndüğümünden beri ondan haber alamadığını söyledi." Yurtdışında aşçılık okuluna gidiyordum ve annemle bir yılı aşkın süredir konuşmamıştım. Onu en son gördüğümde, pezevengi ve uyuşturucu satıcısı beni bir ara sokakta dövülmüş halde bırakmıştı. Bu onun için olağan bir durumdu.

Doğduğum günden beri hayatıma girip çıkıyordu. Annem bir tren enkazıydı. Yürüyen bir felaket. Eğer "hot mess" kelimesini

sözlüğün yanında mutlaka onun da bir resmi olurdu.

Tüm hayatımı farklı olmaya çalışarak, annemden çok farklı bir şey yapmak için çabalayarak geçirdim.

Büyükannem ve büyükbabam, ne zaman hayatını değiştirmeye kalkışsa ona hep arka çıkmışlardı. Onlardan nasıl faydalandığını ve şefkatlerini nasıl avladığını düşünmekten nefret ederdim. Ama büyükannem öldükten ve annem cenazesine gelme zahmetine katlanmadıktan sonra, büyükbabamın içinde bir şeyler sertleşti. Sorun şu ki, her zaman en beklemediğiniz anda ortaya çıkıyordu. Fırtınaya asla hazırlıklı olamazdınız.

Geçen yıl Paris'te yaşamak annemden ilk gerçek kopuşum oldu. Ve evet, her gün büyükbabam için endişelendim. Ama aslında ben yokken omuzlarımdaki yükün kalktığını hissettim. Hayatım boyunca yanımda taşıdığım bir ağırlık. Eve dönmem gerektiğini biliyordum çünkü büyükbabam her zaman yanımdaydı ve onu tek başına bırakamazdım. Büyükannem öldüğünden beri, dünyaya karşı sadece o ve ben vardık. Ya da en azından o ve ben anneme karşı. Valentina DeLuca, nam-ı diğer Şeytan'ın dölü.

"Belki de sonunda ortadan kaybolur. Ama şirret V'nin seni üzmesine asla izin vermeyeceğiz. Kutlanacak çok şey var. Bana Montgomery kardeşlerden bahset," dedi Molly ve annem beni birinci sınıfta Molly'yle birlikte kampüse yakın bir yerde çalıştığımız kafede bulduğunda onunla ilk karşılaştığında anneme taktığı lakabı hatırlatarak beni güldürdü. Kadının hiç utanması yoktu. O gün üzerimdeki her kuruşu almıştı ve ben de dedemi rahat bıraksın diye kendi isteğimle vermiştim.

Molly dizüstü bilgisayarımı açtı ve Montgomery kardeşler yazınca yüzlerce arama çubuğu açıldı. Onlar San Francisco'da kraliyet ailesine en yakın kişilerdi. İnsanlar onlara batı yakasının Kennedy'leri diyordu. Güzel, gülünç derecede varlıklı ve gittikleri her yerde fotoğrafları çekiliyordu. Onlara hiç dikkat etmemiştim çünkü kabul edelim ki onlar pek bana göre değillerdi. Hollywood dedikodularını ya da magazin dergilerini pek sevmezdim. Ve şimdi onlarla çalışacaktım. Yüksek sesle söylediğimde bile gerçek gelmedi.

"Size internette bulamayacağınız bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Onları çok az tanıyorum. Dürüst olmak gerekirse beni seçtikleri için hâlâ şoktayım."

"Kendini küçümsemeyi bırak. Tabii ki seni seçtiler. Pastalarını düşünmek bile beni acıktırıyor. Tanrım, çok sıcaklar. Hangisi bu?"

Yanına oturmak için hareket ettim. "Bu Ford. Tam bir pislik. Tadilat sırasında *her gün* gelip bana yersiz fikirlerini söyleyen kişi. Kendini beğenmiş, kibirli ve küçümseyici. Görünüşü güzel olabilir ama o kadar."

Kıkırdadı. "İyi görünümlü bir pislikten daha seksi bir şey yok, değil mi? Diğer ikisi daha mı güzel?"

"Anladığım kadarıyla. Zengin, hak sahibi erkekler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Güldüm. "Bu Harrison ve bu da Jack. Hepsi güzel ama en azından bu ikisi kendini beğenmiş pislikler gibi davranmıyor."

"Hadi ama, Harls. Bu adamlardan hiçbiri seni kurak döneminden çıkarmak istemiyor mu? *Kelime oyunu yapmıyorum*. Biliyor musun, dün gece okuduğum bir makaleye göre seks yapmadan çok uzun süre geçirirsen vajinan kapanabilirmiş," diye fısıldadı Molly, sanki bana derin ve karanlık bir sır veriyormuş gibi.

Yastığa uzandım ve kafasına vurdum. "Kapa çeneni. Yalan söylüyorsun. Ve o kadar da uzun zaman olmadı."

"Dostum. Neredeyse bir yıldır yoktun ve döneli birkaç hafta oldu. Fransa'ya gittiğinden beri seks yapmadın."

"Nesin sen, terapistim mi? Aman ne önemli. Bir şey kaçırdığım yok. Dürüst olmak gerekirse seks o kadar da heyecan verici değildi. Ayrıca Fransa'ya öğrenmek için gittim, bir erkek bulmak için değil," dedim ve sözlerini omuz silkerek geçiştirdim. Güven benim için kolay değildi ve Todd Birmingham'ı yanlış tanıdığımı söylemek çok hafif kalırdı.

"*Toad* bir psikopat. Başından beri ondan hiç hoşlanmadığımı biliyorsun."

Kıkırdadım. "Adım Todd, ama artık ona böyle hitap ettiğin için seninle kavga etmeyeceğim çünkü onun hakkında haklıydın"

Todd ve ben Berkley'deki ilk ve son yılımda çıkmıştık ve ilişkimizin son birkaç ayı kötünden daha kötüye gitmişti. Sanki şalteri atmış gibiydi. Bir gecede kıskanç ve sahiplenici olmuştu. Derslerimin dışında beni bekliyor ve benimle konuşan her erkekle beni aldatmakla suçluyordu. Artık onu tanıyamıyordum. Geçtiğimiz yıl Fransa'da okumak için ihtiyacım olan motivasyon onun davranışlarıydı, ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Son birkaç haftadır sözlü tacizde bulunmaya başlamıştı ve bir ömür boyu Valentina olarak eğitim aldıktan sonra

DeLuca'nın kızı olarak, kelimelerin bir silah olarak kullanılabileceğini erkenden öğrenmişim ve bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ama Todd'dan ayrılmak çok zor olmuştu. Israrcıydı, öfkeliydi ve ilişkimizin bittiğini kabul etmeyi reddediyordu. Onu tüm sosyal medyadan ve telefonumdan engellemişim ve bir yıllığına Fransa'ya taşınmışım. Yeni evime vardığım gün omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Todd sessizliğe gömülmüştü ve umarım hayatına devam etmişti.

"O çıkarıcı bir pislik. Sen her zaman onun için fazla iyiydin. O pislği kapıdan dışarı çağırdım. Ve umarım karanlık bir sokakta benimle karşılaşmaz, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım. Molly her zaman arkamı kollardı, ben de her zaman onunkini kollardım. Todd'a ilk günden beri güvenmiyordu ve ben de onu dinlemeliydim.

"Bugünlerde çok fazla karanlık sokakta mı dolaşıyorsunuz?"

"Sadece kendine dikkat etse iyi olur diyorum. Todd'un yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Sadece başlangıçta kim olduğunu iyi sakladı. Ama bu senin zengin çocuk/fakir çocuk teorini çürütüyor," dedi şampanya kadehlerimizi yeniden doldururken.

"Kesinlikle öyle. Sanırım bu bütün erkeklerin berbat olduğu anlamına geliyor." Zengin erkeklerin hak sahibi narsistler olduğuna dair hep bir teorim vardı. Bunun için zengin, var olmayan babama teşekkür edebilirim. Ve yanıldığım kanıtlanmıştı çünkü Todd'un parası yoktu, yani görünüşe göre hepsi pislikti.

"Oscar hariç."

"Oscar hariç. Gezegendeki tek zengin, nazık, sadık erkek arkadaş," dedim ve kadehimi onunkine kaldırdım. "Dışarıda tek iyi olanı bulmanın şerefine."

Kadehini benimkine tokuşturdu ve ikimiz de güldük. "Yeni başlangıçlara. Sana DeLiciously Yours'u açmana ve bana da hukuk fakültelerinden ret cevabı almayı beklerken senin için çalışmama."

Molly LSAT sınavına yeni girmişti ve önümüzdeki birkaç ay içinde başvuruları gönderecekti. Bana fırında bir yıl verecekti ve yeni işimi kurarken yanımda olacak daha iyi birini isteyemezdim.

"Seni kendi okullarına almak için sıraya girecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey bilmiyorum. Biz konuşurken vajinanın kapanmakta olduğu gerçeğini tartışmaya geri dönelim," dedi ve ikimiz de koltuk minderlerine yaslanıp kıkırdadık.

Seks hayatım endişelerimin en küçüğüydü.

Fırının yemek alanının ortasında durdum ve her şeyi içime çekerken yavaşça bir daire çizdim. Müteahhit inşaatı zamanında bitirmiş ve bütçeyi de aşmamıştı. Siyah ve beyaz fayanslar, ben büyürken büyükannem ve büyükbabamın evindeki döşemeleri andırıyordu. Buna bayıldım. Her şey eskiydi ve şu anda dükkânımı açtığım modern binayla büyük bir tezat oluşturuyordu ama işe yarıyordu. DeLiciously Yours'a adım attığınızda özel, küçük bir dünyaya girmiş oluyorsunuz.

Tavandan tabana pencereler tonlarca doğal ışığa izin verecekti, ancak şu anda sabah saat altıyı biraz geçiyordu ve güneş henüz varlığıyla bizi onurlandırmak için dışarı çıkmamıştı.

Duvarlar uçuk pembeydi, masa ve sandalyeler antika beyaza boyanmıştı ve yemek alanının üzerinde üç eski avize asılıydı. Kendimi bildim bileli bu gün için bir şeyler biriktiriyordum. Her şeyi büyükbabamın garajında saklamıştım ve sonunda hepsi kullanılacağı için çok heyecanlıydım. Camekânlı pasta vitrini kasanın bulunduğu tezgâhın yanında duruyordu. Hafta sonu boyunca açılış günü için cupcake, donut ve brownie'den makaron, çikolatalı ganaj tart ve crème brûlée'ye kadar pek çok seçenek hazırlamıştım. Müşterilerimi hissediyor ve menüde sunduklarımı taleplere ve mevsimsel ikramlara göre ayarlıyordum. Molly arkada, mutfakta kahve ve çayı hazırlıyordu. Bunun gerçekten gerçekleşiyor olmasını takdir etmek için kendime bir dakika ayırmam gerekiyordu.

Bugün açılış günüydü.

Kapının çalınması beni ürküttü. Fırında iki kapı vardı. Biri sokağa, diğeri de binanın lobisine açılıyordu. Kapı çalma sesi lobi kapısından geldi. Montgomery Media'nın sabah yediye kadar kapıları açtığını sanmıyordum ama dönüp camdan baktığımda Ford Montgomery'nin diğer tarafta durduğunu ve sinirli bir pislik gibi görüldüğünü görünce şaşırmadım. Elbette erken kalkacaktı. Muhtemelen tasarım tercihlerimi beğenmediğini bir kez daha söylemek için uğrayacaktı. Geçen hafta yer döşemesini incelediğinde burun kıvrımış ve bana "eskimiş" görüldüğünü söylemişti.

Evet, olay da bu zaten, dahi. Buna vintage dekor deniyor.

Kapının kilidini açtım ve ona kapıyı açtım. Ne de olsa o da bu işin bir ortağıydı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kapıları ne zaman açıyorsun?" diye sordu, bakışları beni baştan aşağı yavaşça süzdü, ayaklarımda durdu ve ofladı. "Tenis ayakkabılarından başka bir şeyin var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Biz yedide açıyoruz, siz de o saatte açıyorsunuz, değil mi?"

"Bina o saatte açılıyor. Ben buraya altı buçukta gelirim ve Wilson'lar benim için her zaman bir fincan kahve hazırlar," dedi kendini beğenmiş piç, etrafına bakınıp tüm ayrıntıları gözden geçirerek. "Burası gerçekten de güzel görünüyor."

Güldüm. "Teşekkürler, sanırım."

"Onlar gibi kahve yapan başka bir yer bulamadım. İyi bir fincan yaparsınız ve ben de sabah gelirken burada durup alırım diye umuyordum."

"Şey, pencereden dışarı bakıp gelişinizi beklemeyeceğim, ama uğrayabilirsiniz ve size bir fincan doldururuz, majesteleri."

"Sorun değil. Kahve yapabildiğin sürece bu tolere edilebilir." Sırıttı. Ford siyah bir takım elbise ve beyaz bir elbise gömleği giymişti, geniş, yontulmuş vücuduna tam oturacak şekilde dikilmişti. Kahverengi saçlarının tepesi biraz daha uzundu ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

"Siparişinizin ne kadar özenli olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Yani, burası Starbucks değil, dostum."

Gözlerini devirdi. "Ben kahvemi sade alırım."

Başım geriye düştü ve bir kahkaha attım. "Siyah mı? Ve bu konuda dramatik mi davranıyorsun? Bir fincan sade kahve yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Her şey fasulyelerle ilgili." Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Kendini beğenmiş piç.

"İşte bu yüzden zengin erkeklerin adı kötüye çıkıyor. Çok gülünçsün," dedim arkadaki kankama seslenmeden önce. "Molly, bana bir fincan sade kahve getirebilir misin? *Gerçek fiyakalı çekirdeklerden* olsun, tamam mı?"

Kıkırdadı. Ford Montgomery kırk bininci kez gerçekten güldü. Kibirli ve sinir bozucu tavrının altında gerçek bir mizah anlayışı olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

Molly tezgâhın etrafından dolanıp orada kimin durduğunu görünce duraksayarak, "Sadece bir demliğimiz var," dedi. "Ohhhh... *işimiz var.*"

Gözlerimi devirdim ve "Öyle demek istiyorsan," diye mırıldandım. Sırtıttı. "Ben müşteri değilim. Aslında onun iş ortağuyım." "Heyecanlanma. Bu çok küçük bir yüzde ve yeniden pazarlık yapabiliriz. gelecek yıl bu şartlar."

"Buna güveniyorum," dedi Molly'den fincanı alıp elini uzatarak. "Ben Ford."

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum. Araştırmamı yaptım." Göz kırptı ve ben de onaylamayarak başımı salladım. Bu adamın ihtiyacı olan son şey egosunun okşanmasıydı. "Ben Molly. Fırıncı yardımcısı ve sahibinin en iyi arkadaşuyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kahvesinden bir yudum aldı ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. Çoğu insan bunu fark etmezdi ama ben son on dakikadır adamın dinlenen kaltak yüzünü inceliyordum ve dış görünüşünün altındaki en ufak insan belirtisi dikkatimi çekmişti. "Vay canına. Bu çok iyi."

Uzun bir nefes çektim. Olmaya çalışmadan saldırgandı. Sanki gerçek bir fincan kahve yapabildiğimize şaşırmış gibiydi. Şu anda ev sahibim ve iş ortağım olmasaydı bu adamı birkaç basamak aşağı indirirdim.

"Henüz hiçbir şey görmediniz. Balkabaklı çörek denemelisiniz. Harls buralardaki en iyi hamur işlerini yapıyor ve bu çöreklerle *bayılacaksınız*." Molly aceleyle tezgâhın etrafından dolaştı ve bir poşet aldı.

"Rafine şeker yemiyor," dedim, gülmek için elimle ağzımı kapattım. Yani, gerçekten mi? Çubuğu kışından çıkar ve biraz yaşa, dostum.

Safir mavisi bakışları benimkilerle kilittlendi ve kaşlarını kaldırdı. "Benim adıma konuşmana gerek yok. Ben oldukça yetenekliyim, *Harls*," diye tısladı. "Ve canım istediğinde ara sıra kuralları çiğnerim ve balkabaklı çörek denemeye değer gibi görünüyor."

Molly'ye döndüğünde çekici ve samimi bir tavırla tezgâha doğru yürüdü. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Elbette. Bu kesinlikle buna değecek. Personelinizin denemesine izin vermek isterseniz diye içine fazladan birkaç ikram koydum," dedi Molly ve büyük çantayı ona uzattı. Hain.

"Kar hanemize dikkat etmemiz gerekiyor, bu yüzden hepsini bedavaya vermeyelim," diye homurdandım. Yapılacak doğru şey bu olmadığından değil. Yani, bu insanların sürekli müşteri olmalarını istiyorduk ama adam beni deli ediyordu. Ortak olduğu için her şeyin bedava olduğunu düşünerek geliyor.

Jackass.

"Bırak da işin sonucunu ben düşüneyim. Bu benim işim," dedi ve bana göz kırparak kapıya doğru yürüdü.

"Umarım ofisine giderken çürük kapmazsın. Şeker böceklerinin ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorsun." Kapıyı onun için açık tuttum, fırınımdan defolup gittiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Cazibemi mahvediyordu.

Beni inceledi ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. Bakmaktan kendimi alamadım. Sinir bozucuydu, evet. Güzel, aynı zamanda evet.

"Benim için endişeleniyor musun? Çok tatlısın. Belki de bu enerjini uygun bir ayakkabı bulmak için harcamalısın," dedi kıkırdarak kapıdan çıkarken.

Kapıyı kapattım ve en iyi arkadaşımın beni izlediğini görmek için döndüm, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Ne?" Elimi uzun bir atkuyruğu şeklinde arkaya atılmış saçlarımın üzerinde gezdirerek ofladım.

"Yok bir şey. Sadece yüzün kızarmış ve telaşlanmışsın. Buna bayılıyorum."

"Şaka yapıyorsun. Kızarmış ya da telaşlı olmaktan çok uzağım. Sinirli ve rahatsızım. Ayrıca her şeyi bedavaya vermeye kalkma. Bay Moneybags de herkes gibi yemeğinin parasını ödeyebilir." Hışımınla tezgâhın arkasına geçtim.

"Oh, o yaptı. Bak bahşiş kavanozuna ne bıraktı." Molly yüz dolarlık bir banknotu havaya kaldırdı ve aptal gibi dans etti.

Gözlerimi devirdim. "Güzel. O bir pislik, bu yüzden buraya gelip beni korkutmanın bedelini ödemeli."

İkimiz de kahkahalara boğulmadan önce, "Sanırım vajinan kapandığı için üzgün ve yalnızsın," dedi. "Ve artık her sabah kahve içmek için sana uğrayacak ateşli bir erkeğin var."

"Ben ve vajinam gayet iyiyiz ve ilgilendiğimiz son şey Ford Montgomery."

Ve gerçek buydu.

En azından ben kendime böyle söylüyordum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Ford

Asansörde iki çörek yedikten sonra poşet dolusu böreği asistanımın masasına bıraktım ve karnımı sıvazladım.

Tamam, çok iyi çöreklerdi. Belki de o kadar kötü bir yatırım değildi. Kız yemek yapabiliyordu, hakkını vermeliyim. Ama son iki haftadır yenileme tercihleri hakkında ne zaman bir yorum yapsam tecrübe ettiğim gibi, kesinlikle küçük bir şeydi. Isırığının da havlaması kadar büyük olduğuna dair bir önsezim vardı. Bugün onu doğru yerlerden saran uzun çiçekli bir elbise giymiş ve bunu beyaz tenis ayakkabılarıyla eşleştirmişti. Çok tatlıydı, buna hiç şüphe yoktu. Benim tipim değildi ama eminim spor ayakkabılarıyla çok dikkat çekmiştir. Saçları kravatla arkaya toplanmıştı ve uzun, koyu dalgalar halinde sırtına kadar indiğini görünce şaşırdım. Başımı salladım. Ne giydiği ya da saçının ne kadar uzun olduğu neden umurumdaydı ki? Umurumda değildi.

Odaklan.

Takvimime baktım ve birkaç e-postayı yanıtladım, ardından koridordaki insanların içeri girerken yaptıkları konuşmaları duydum. Kapım hızla açıldı ve Jack ağzı yemek dolu ve gömleği pudra şekeri içinde içeri girdi.

"Dostum, verdiğimiz en iyi karar. Kekleri *inanılır* gibi *değil*." Masama bir kutu dolusu kek bıraktı.

İlginç. Ona bir kutu verdi, bana da bir çanta mı? Belli ki onu daha çok sevmiş. Peki neden umursuyordum? Çoğu gün şekerden uzak duruyordum ve Jack'i sevip sevmemesi umurumda değildi. Herkes onu severdi. Muhtemelen oraya onu övmeye gitmiştir ve o da kendini tutamamıştır. Umurumda değildi.

Ben yapmadım.

"Gerçekten kadınların yanında böyle mi davranıyorsun? Yani, Tanrı aşkına çiğnemeyi bitir." Elime bir peçete aldım ve masamdaki kırıntıları çöp kutusuna attım.

"Sana bir şey söyleyeyim kardeşim. Kadınlar tutkulu erkekleri sever. Ve ben, dostum, tutkulu bir adamım."

"Hamur işleri hakkında mı?" Gözlerimi devirdim.

"Hayat hakkında. Sen de denemelisin. Biraz yaşa. Neşeyi bul."

"Kahrolası neşeyi bulmak mı? Sen ciddisin. Hepimizin böyle bir lüksü yok," diye homurdandım, bu konuşmayla zaman kaybettiğim için sinirlenmişim. "Ve neden bu kadar erken geldin? Saat ondan önce hiç gelmezsin."

"Bu fırının büyük açılışı. Bunu kaçıramazdım. Harls'a orada olacağıma söz verdim. Harrison şu anda birkaç fotoğrafçıyla birlikte aşağıda. Bu işin reklamını yapacağız. Bilirsin işte, yerel bir kız rüyasını yaşıyor."

Ona Harls dediğinde gözlerimi devirmiştim. Onu ne zamandır tanıyordu? Beş dakikadır mı? Şimdi en iyi arkadaş mıydılar?

"Abartmayın. Etrafta gösteriş yapmak için bir hile ya da oyuncak değil. Onun iş planını gördüklerimin hepsinin karşısına koyarım. Akıllı biri. Bütçesinde belirlediği zaman dilimi içinde bu işi yapmak için çok çalıştı ve yüklenicisini çok iyi idare ettiği için bu plana sadık kaldı. Onu hafife almayın ya da şakaya vurmayın," dedim ve bir su almak için bar alanına doğru yürüdüm.

Jack ellerini havada salladı. "Dur bakalım, sakın ol kardeşim. Kim onu küçümsüyor ya da onunla dalga geçiyor? Fırının reklamını yapıyoruz. O tutkulu biri ve bu hayali için uzun zamandır çalışıyor. Biz sadece bunu kutluyoruz."

"Tek söylediğim onun şanını çalmayın. Bunu bizimle ilgili hale getirme. Bu onun meselesi. Alan için onun seçildiği haberini yayınladık, bu yeterli. Bu konuyu her açtığınızda, ondan uzaklaşıyorsunuz."

Jack beni inceledi ve aptal yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

"İşimiz bitti mi? Yoğun bir gün geçireceğim." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ayağa kalktım. Sabah sekizde bir toplantım vardı ve geç kalıyordum.

"Benim de yoğun bir günüm var. Bana ihtiyacın olursa, aşağıda fırında olacağım." Kaşlarını oynattı ve ben de onu gitmesi için cesaretlendirerek kapıyı açtım.

"Bugün şaraphanede anneme yardım edeceğini sanıyordum."

"Ben. Şaka yapıyorum. Harrison ve ben helikopterle dönüyoruz. Otuz dakika içinde ayrılıyoruz. Beni sonra ara."

"Tamamdır. Anneme bu hafta sonu gelemeyeceğimi ama gelecek hafta sonu orada olacağımı söyle," dedim.

Montgomery şaraphanesi, büyüdüğümüz yer olan Napa'daydı. Şaraphane aslında Harrison'ın bebeği idi, ama annem işin pazarlama kısmını yürütüyordu, Jack ise tüm aile şirketlerinin halkla ilişkileriydi. Henüz ağzından laf alamadığı biriyle karşılaşmamıştık, ne yazık ki zamanının çoğunu ağzından laf almakla, çok azını da çalışmakla geçiriyordu.

Günüm tipik bir şekilde akıp gitti ve e-postalarımı cevap verirken masamda öğle yemeğimi yedim. Telefonum çaldı ve çok sayıda ganimet aramalarımın biri olan Blaire'den gelen mesajı gördüm. Gerçek bir ilişkiye ne zamanım ne de ilgim vardı ve güzel bir akşam yemeği ve seksten tamamen memnun olan pek çok kadın vardı. Koşulsuz şartsız. Sağlıklı bir seks dürtüm vardı ama saçmalıklara tahammülüm sıfırdı. Yani, bu benim için iyi çalıştı.

Blaire ~ Bu gece seni görmek istiyorum.

Blaire bir yemeği paylaşmaya ihtiyaç duymayan, hatta bunu istemeyen bir kadındı.

İşe koyulmak istedi. Bu reddedemeyeceğim bir teklifti.

Ben ~ Akşam 9 gibi ofiste işim biter. 9:30'da dairende buluşalım mı?

Konu seks olduğunda tek bir kuralım vardı. Benim evime gelmiyorlardı. Asla. Çıkmıyorduk ve sonrasında kalmamız için bir neden yoktu. Birinden gitmesini istemeyi kendim gitmekten çok daha zor buluyordum. Ki ben hep öyle yapardım. Elbette, biraz sohbet etmek için takılırdım. Tam bir pislik değildim. Ama uyumak, sarılmak ve gri alanlar yoktu. Hayatımı hem yatak odasında hem de yatak odası dışında bu şekilde yaşadım.

Blaire ~ Dört gözle bekliyorum.

Telefonumun ekranında annemin adı yazıyordu.

"Selam anne," dedim. Annem ve ben çok yakındık. Beni rahatsız etmeyen birkaç kişiden biriydi.

"Selamlar. Jack gelecek hafta sonu geleceğini söyledi. Öğle yemeği hazırlamama ne dersin ve güzelce sohbet edebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Nasılsınız? Şaraphanede neler oluyor?" diye sordum.

"Biliyorsun, her zamanki gibi çok yoğun. Hanky bugün uğradı. Gelecek hafta Chanel ile akşam yemeği yiyeceğini söyledi." Bulaşıkların sesini

duyabiliyordum.

arka planda ınılıyordu. Kadın bana çok benziyordu. Hiç durmazdı. Her zaman devam ediyordu.

"Evet. Arayı kapatmak güzel olacak."

Vaftiz babam Hanky, babamın en iyi arkadaşıydı. Beş yıl önce babam vefat ettiğinde devreye girmişti ve her zaman yakın olmuştuk. Babam hayatını kaybettiğı kazayı geçirdiğinde o da arabadaydı, bu yüzden o da bu trajedi karşısında yıkılmıştı. Kızı Chanel, benim için daha çok bir kız kardeş gibiydi. Aynı yaştaydık ve birlikte büyümüş, niversiteye kadar aynı okullara gitmiştik.

"Ben hl ikinizin iyi bir çift olacağınızı düşünüyorum," dedi annem gülerek. Her zaman çöpçatanlık yapardı. Chanel ve ben hiç çıkmadık, çıkmayı da düşünmedik. Daha çok kardeş gibiydik, bu yüzden böyle bir şey asla olmayacaktı ama bu annemi ve Chanel'in annesi Marie'yi denemekten alıkoymadı.

"Olmaz." Masamdaki bazı dosyaları karıştırdım ve aradığım dosyayı buldum.

"Denediğim için beni suçlayamazsın. Claire'in kızı Romy'nin yeniden bekar olduğunu biliyorsun. Nişanlısıyla ilişkilerini bitirmişler. Lisedeyken senden hep hoşlanmıştı, değıl mi?"

Burnumun kenarını sıktım. "Anne. Dur. Eğer bir kız arkadaşım olsun isteseydim, olurdu."

"Biliyorum. Ama Madison'dan beri kimseyle çıkmadın ve senin için endişeleniyorum. Yalnız kalmanı istemiyorum."

Bir kahkaha attım. "Yalnız kalmam konusunda endişelenmene gerek yok. Bir sürü arkadaşım var. Sadece tekrar gelen ziyaretçileri pek umursamıyorum."

Nefesi kesildi ve sözlerime gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. "Bunun kanlı detaylarına ihtiyacım yok. Sadece seni mutlu görmek istiyorum."

"Mutluyum anne. Söz veriyorum. Saat ikide randevum var, o yüzden gitmem gerek. Seninle yarın konuşuruz. Seni seviyorum," dedim ve takım elbisemi tekrar yerine yerleştirdim.

"Seni seviyorum, tatlım. Gelecek hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Sam bir sonraki randevumun konferans odasında beklediğini bildirmek için kapıyı çaldığında görüşmeyi sonlandırdım.

Koridorda ilerlerken annemin söylediklerini düşündüm. Madison Carlyle ve ben niversite boyunca çıkmıştık. Birlikte güzel zamanlar geirdiğimize eminim ama şu anda hatırlayabildiğim tek şey nasıl bittiğiydi. Onu en iyi arkadaşım ile yatakta bulmuştum. Bu en büyük ihanetti.

güvendiğim iki kişiden. İkisiyle de ilişkiyi kestim ve rotayı değiştirmeye karar verdim.

Bu basit hareketin ne kadar çok hayatı etkileyeceğini fark etmemiştim.

Dokuzu biraz geçe işimi bitirdim ve asansöre binerek aşağı indim. Güvenlik görevlileri dışında genellikle sabahları ilk gelen ve akşamları son çıkan ben olurdum. Sanırım babam benim iş ahlakımla gurur duyardı. En azından ben öyle umuyordum.

"İyi geceler Bay Montgomery," diye seslendi gece vardiyasındaki güvenlik görevlisinin kalın sesi.

"Yarın görüşürüz, Leo."

Fırından gelen ışığı fark ettiğimde lobinin kapısını itmeden önce durakladım. Bu saatte burada mıydı? Tam o sırada ışık söndü ve lobiden geçmediği için caddeye açılan kapıdan çıkmış olmalıydı. Dışarı çıktığımda şoförümün kaldırımında beklediğini gördüm ve ona Blaire'in dairesinin adresini verdim. Arabayı yola çekti ve ileride Harley DeLuca'nın yürüdüğünü gördüm.

"Kenara çek, onu bırakayım. Gece vakti yalnız yürümemeli."

Arabayı kaldırıma çekti, ben de camımı indirdim. "Seni bırakmamı ister misin?"

Sesim belli ki onu ürküttüğü için çantasını kavradı. Kim olduğunu görmek için gözlerini kıstı ve gözlerini devirdi. "Tanrım, beni korkuttun."

"İşte bu yüzden geceleri yalnız yürümemelisin."

Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini devirdi. "Uzun zamandır tek başıma gayet iyi hayatta kaldım. İşe nasıl gidip geleceğim konusunda senin tavsiyelerine ihtiyacım yok Montgomery."

"Arabanıza mı yürüyorsunuz?"

"Hayır. Bir milden daha kısa bir mesafede otururken park için para harcamayacağım," dedi, bir çift yanından geçerken omzunun üzerinden bakarak. "Ben iyiyim."

"Ben o tarafa gidiyorum, sen arabaya bin, ben seni bırakırım. kapalı."

"Benim yoluma gideceğini nereden biliyorsun? Nereye gittiğimi bilmiyorsun."

Yaşa," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Şoförüm Jerome'un sesini duydum,

kıkırdadı ve ben de kafasının arkasına dik dik baktım.

"Aman Tanrım. Benim sürdüğüm yöne doğru yürüyorsun. Bin şu lanet arabaya."

"Sen benim patronum değilsin, *eski güçlü olan*. İyi olduğumu söyledim. Yürüyorum," diye tısladıktan sonra topuğunun üzerinde dönüp hışımla uzaklaştı.

"O zaman işe giderken tenis ayakkabısı giymen iyi bir şey," diye bağırdım arkasından, koltuğuma yaslanıp yavaşça nefesimi içime çekmeden önce. İnsanlar genellikle benimle tartışmazdı.

Hiç.

"Sadece biraz arkasında kal ki onu takip ettiğini anlamasın. Eve sağ salım döndüğünden emin olmalıyım," diye talimat verdim Jerome'a.

Pisliğin tekiydim, buna şüphe yok. Ama insan terbiyesine karşı bağışıklığım yoktu. Yani, Tanrım, ailem görgü kuralları konusunda çok katıydı. Tam bir pislik yetiştirmemişler. Ve gece eve yalnız yürümemeliydi.

Blaire'e mesaj atarak seks görüşmemize biraz geç kalacağımı bildirdim.

Dediğim gibi, tam bir pislik değildim.

"Dönüyor, takip edeyim mi?" Jerome sordu.

"Evet." Pencereden dışarı baktım ve köşeyi döndüğümüzde yılda bir kez gittiğim barı gördüm. O yürüdükçe mahalle hızla daha da kötüleşiyordu. Aklından ne geçiyordu? Bu kızı anlayamıyordum. İnşaat sırasında neredeyse her gün ilerlemeyi kontrol etmek için fırına uğruyordum ve her seferinde bana tavır yapıyordu. Kardeşlerimle gülüp eğleniyordu ama belli ki beni hor görüyordu.

Bir kuru temizlemecinin önünde durup alışveriş arabasına yaslanmış bir adamla konuştu ve ona bir çanta vermeden önce onunla sohbet etmeye başladı. Bu da neydi böyle? Adamın çantaya uzandığını gördüm ve çıkardığı keki görmek için gerindim ve gözlerimi devirdim. Karanlık sokaklarda tek başına yürürken lanet olası evsizleri besliyordu. Pek akıllıca bir seçim değildi.

Jerome arabayı ondan güvenli bir mesafeye çekti ve ben izlerken farlarını kapattı. Arkasını dönüp yüzümüze baktı ve beni tersleyerek kuru temizlemecinin yanındaki kapıya doğru koşmaya başladı.

Güldüm, ki bu pek sık olmazdı.

"Üzgünüm, Bay Montgomery. Sanırım bizi fark etti."

"Sorun değil. Şimdi sana verdiğim adrese gidebiliriz," dedim, arabayı sürerken camdan dışarı baktım ve üst katta bir ışık yandı.

En azından evdeydi. Ben üzerime düşeni yaptım. O beni ilgilendirmiyordu. Ama tanıdık olmayan bir şey göğsümü çekiştiriyordu.

Onu ittim.

Her zaman yaptığım gibi.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Harley

Yatakta doğrulduğumda sırtım ağrıyordu. Bu hafta uzun günler geçirmiştım ve bugün erkenden fırına gidip bir başka büyük kalabalığa hazırlık yapmak istiyordum. Son birkaç gün beklentilerimin çok üzerinde geçmişti ve bunun devam edeceğini umuyordum. Ama Montgomery kardeşlerin peri masalı hikâyemi tüm şehre satmaya çalışmaktan vazgeçmeleri gerekiyordu.

Biz hallederiz.

Maddi açıdan zor durumda olan kız, yeni fırını için sıcak bir yer bularak büyük bir başarıya imza atar.

Devam edelim.

Kaçınmaya çalıştığım insanlar olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ve bilinmeyen numaralardan gelen bir sürü cevapsız arama vardı. Ben daha iyi biliyordum. Çoğu insan için bilinmeyen numaralar sadece bir sıkıntıdır. Bir telemarketçi. Politik bir satış konuşması. Böyle bir rahatsızlığı dilerdim.

Benim için bilinmeyen arayanlar tamamen başka bir şeydi.

Fransa'dan döndüğümde beri annemi telefonumdan engellemiştim, Todd'u ise daha da uzun süre engellemiştim. İkisinin de nerede olduğumu bilmesini istemiyordum. Büyükbabamın evinden taşınmanın faydalarından biri de buydu. Ama fırının önündeki resmim her yere dağıtılmıştı, dolayısıyla arayan kişi büyük olasılıkla bana ulaşmaya çalışan bir ya da iki numaralı düşmandı. Annem bunu maddi bir talih kuşu olarak görecekti, çünkü burası bana aitti, bu da elimde nakit para olduğu anlamına geliyordu. Todd bunu bir fırsat olarak görecekti. İkisi de değildi. İkisinden de elimi eteğimi çekmiştim ama şimdi asıl zor olan onları uzak tutmaktı. Dün gece büyükbabamla konuştum ve annemi birkaç aydır görmediğini ya da ondan haber almadığını söyledi ve bunun devam etmesini umabilirdim. Bu hafta sonu gelip onun için market alışverişi yapacağıma ve ziyaret edeceğimize söz vermiştim.

İçimdeki Prenses Leia'yı yönlendirerek saçlarımı başımın üstünde iki topuz yaptım ve dizimin hemen üzerinde biten lacivert ve pembe çiçekli bir etek giydim. Beyaz bir tişört ve kot ceketle eşleştirdim. Sabah hava hâlâ serindi. Chucks ayakkabılarımı giymek için oturdum ve onları bağlarken güldüm ve Ford'un birkaç gece önce beni eve kadar takip ettiğinde yaptığı yorumu düşündüm. Kendini beğenmiş herif. Onun ve şoförünün arkamda olduğunu biliyordum ve gerçekten umursamamıştım. Korktuğumdan değil. Beni korkutmak için çok şey gerekiyordu. Şu anda ikamet ettiğim mahalleden çok daha kötülerini ziyaret etmiştim. Ve Valentina DeLuca gibi bir anneyle büyüdüğüm için hayatım boyunca yaşadığım korkunç deneyimlerden payıma düşeni almıştım. Bu mahalle benim için havalıydı. Ama Bay Moneybags muhtemelen buranın tehlikeli olduğunu düşünüyordu çünkü apartmanımda kapıcı ya da vale yoktu.

Siktir et onu.

O zamandan beri onu her sabah görüyordum ve bu konuyu hiç açmıyordu. Bunun yerine genellikle kahvenin hazır olmamasıyla ilgili homurdanır ya da spor ayakkabılarımla ilgili iğneleyici bir yorumda bulunurdu. Genellikle ona esprili bir karşılık verirdim ve bu da onu eğlendirirdi. Esprili şakalar benim uzmanlık alanımdı ve Ford Montgomery benimle başa çıkabilirdi.

İşe yürüyerek gittim ve bu hafta çok satılan tereyağlı kurabiye ve balkabaklı çöreklerden birkaç parti yaptım. Molly'ye bugün saat sekize kadar gelmesine gerek olmadığını söyledim, çünkü o saate kadar iş yoğunluğu başlamayacaktı ve çok yorulmuştu.

Kapı çalındı, Bay Moody'nin uğrayacağını bildiğim için kahveyi çoktan hazırlamıştım ama dirseğime kadar hamura batmıştım. "Kapı açık" diye seslendim.

İçeri girdiğini haber vermek için kapının zili çaldı ama hiçbir şey söylemedi ki bu onun için nadir görülen bir şeydi. Genelde beni bir tavırla karşılardı.

"Ben arka taraftayım. Kahve hazır."

"Hey, Harls." Todd önümde durmuş, mutfakın kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Tüm rüzgar ciğerlerimi terk etti. Onu neredeyse bir yıldır görmemiştim ve uzak durmasını umuyordum.

"Burada ne işin var? Ve bana öyle deme," diye tersledim.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Beni sosyal medyada engelledin ve büyükbaban nerede kaldığını söylemiyor. Hangi seçeneği kullandım?"

Var mı? Bu fırın işiyle basının gündemindesin, ben de şansımı denedim. Sabah insanı olmadığımı biliyorsun ama işte buradayım." Todd'un boyu 1.80'in biraz altındaydı, sarı dalgalı saçları eskisinden daha uzundu, mavi bir jogger ve gri bir tişört giymişti. Sanırım iyi görünüyordu ama beni iğrendiriyordu, bu da onun sörfçü çocuk görünümünü iptal ediyordu.

"Evet, ben de seni görmek istemediğimi açıkça belirttim. Bunu zaten konuşmuştuk. Her şey bitti. Söyleyecek bir şey kalmadı," dedim ve ellerimdeki unu temizlemek için bir havluya uzandım.

Yaklaştı ve ben uzaklaşmaya çalıştım. Sırtım buzdolabına çarptı ve aramıza biraz mesafe koymak için ellerimi kaldırdım, ama beni sıkıştırarak öne doğru itti.

"Söyleyecek bir şey kaldı. Seni seviyorum, Harls. Ben değiştim. Ve şimdi geri döndüğüne ve nihayet fırını açtığına göre, neden bize bir şans daha vermiyorsun?"

Yıllardır annemle uğraşırken ustalaştığım şeytani bir kıkırdamayla güldüm ve göğsünü ittim. "Ben ikinci şans vermem Todd. Bana gerçek yüzünü gösterdikten ve birkaç hafta boyunca beni takip ettikten sonra olmaz. Bu kadar yeter. Lütfen git artık. Bir daha karşıma çıktığında kibarca sormayacağım, o yüzden uzak durmanı öneririm."

Omzumu sertçe kavradı ve ağzı ağzıma çarpmadan önce diğer elini boynumun arkasına dolamak için kullandı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi itmeye çalıştım ama ağırlığı çok fazlaydı. Dudağını sertçe ısırdım ama o ağzını benimkine daha da bastırdı.

Geri çekildi, ya da ben öyle sandım. Ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Ford Montgomery oradaydı ve eski erkek arkadaşımı duvara fırlatıyordu. Ford'un saçları biraz dağınıktı, bu da normalden daha seksi görünüyordu. Kravatı yana eğikti ve elinde Todd'un tişörtünden iki avuç vardı. Todd'u duvara doğru bastırırken boynundaki damarlar şişmişti.

"Sana gitmeni söyledi. Polisleri aramadan önce buradan siktir olup gitmeni öneririm," diye bağırdı Ford. Şu anda o çok aşına olduğum sinirli, kibirli heriften eser yoktu. Erkeksi ve seksiydi ve eğer bunu kendi gözlerimle görmeseydim, buna inanmazdım.

"Bu da kim, Harls?" Todd bağırdı, titriyor, kıvranıyor ve Ford'un elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ford, Todd'dan birkaç santim daha uzun boyluydu ve açıkça daha güçlüydü.

Ön kolunu Todd'un boğazına bastırdı ve ben de yanına gittim. "Ford lanet Montgomery... *dördüncü*. Deddiğini yapmanı ve buradan defolup gitmeni öneririm."

Ford tutuşunu bıraktı ve Todd'u kapıya doğru sürükledi, ama sokağa açılan kapıyı değil, lobinin kapısını açtı ve güvenliği çağırdı.

"Bir daha bu binaya girmesine izin verilmeyecek. Çıkarın onu buradan." İki güvenlik görevlisi onu yakalarken Ford eski erkek arkadaşımı kapıdan dışarı itti.

Ben önlüğümü çıkarıp Prenses Leia topuzlarımı yerine yerleştirip kendimi toparlarken o bana doğru döndü.

"Kimdi o Harley? Ve neden içeri girmesine izin verdin?" diye bağırdı.

Evet, bana gerçekten bağırdı. Sanırım burada kurban benim ve az önce olanlar için beni mi suçluyor? Bu adam hem küstah bir hıyar hem de seksi bir kahramandı ama küstah hıyar her zaman galip geliyordu.

"Bana sesini yükseltme, seni ahmak. Kapıyı açık bıraktım çünkü buraya geldiğinde kahvenin hazır olması konusunda ısrar *ediyorsun*. Bazılarımızın yapacak gerçek işleri var ve kapının önünde durup seni bekleyemeyiz," dedim parmağımı taş gibi sert göğsüne sokarak.

Ve vay canına. Ford Montgomery'nin havalı takım elbiselerinin altında ciddi kasları vardı.

Elini parmağıma doladı ve bana bakarken elini orada tuttu. Bu temas kollarımdan aşağıya doğru bir sürü ürperti gönderdi.

"Anahtarım var. Bir dahaki sefere kendim gireceğim, o yüzden kapıyı kilitli tut. Bu adamı tanımıyor musun? Seni tanıyormuş gibi davrandı." Safir mavileri benimkilere kilitlendi ve sıcak nefesi yanağımı gıdıkladı.

"O benim eski erkek arkadaşım."

Parmağımı elinde tutmaya devam etti ve başparmağı avucumun içini okşadı. Hareket edemiyordum ve ne kadar tuhaf olsa da, bırakmasını ya da teması kaybetmesini istemiyordum.

"Belli ki erkekler konusunda berbat bir zevkin var," dedi.

Sözleri üzerine elimi çektim. "Sen bir pisliksin."

"Sana hatırlatayım, az önce kışını kurtaran pislik benim."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok Montgomery. Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim ve mutfığa doğru döndüm. Adam her şeyi mahvetmişti. Araya girmesini takdir etmiştim ama girmeseydi de olurdu. Dizlerimi kırardım

Todd'u kasığından ya da daha sert bir şekilde ısırđım. Kavgalardan geri adım atmazdım ve zor durumdaki bir genç kız değildim. Yıllar boyunca Todd'dan çok daha kötülerini atlatmıştım.

"Beni kandırabilirdin. Durduğum yerden seni oldukça savunmasız bir pozisyonda yakalamış gibi görünüyordu." Beni mutfağa kadar takip etti ve buzdolabına yaslanmadan önce kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir fincana uzandım ve ona aptal kahvesini doldurdum.

"Yanılıyorsun. Todd'la gayet iyi başa çıkabilirim." İçkiyi ona uzattım ve pislik eski erkek arkadaşım sözümü kestiğinde bıraktığım un pislliğini temizlemek için adaya doğru ilerledim.

"Sen hep böyle inatçı mısın? Bu oldukça sinir bozucu," dedi kaşlarını kaldırarak.

Ukala piç.

Kendimi durduramadan un yığınının bir fiske vurduğum ve Ford Montgomery'ye fırlattım. Beyaz tozun onun tertemiz siyah takım elbisesinin her tarafına saçıldığını görmek oldukça komikti. Biraz un yanaklarına ve burnuna dökülünce kaşlarımı kaldırarak meydan okudum. "Alış buna."

Önce kıpırdamadı, ama sonra kahvesini bıraktı ve ben de onun süslü kıyafetlerini ve yüzünü karıştıracaklarını düşündüm - ama onun yerine una uzandı ve yüzüme fırlatmadan önce eline bir avuç aldı.

Nefes nefese kaldım ve etrafımda beyaz bir bulut oluşurken gözlerimdeki unu temizlemeye çalıştım. Ford'un kahkahası boşluğu doldurdu ve aynı anda hem öksürdüm hem de güldüm. Elimde değildi. Bunu yapmasını beklemiyordum. Sinirlenip çekip gideceğini düşünmüştüm.

"Bir dahaki sefere sadece teşekkür et. Kahramanınıza un fırlatmanıza gerek yok," dedi sırtarak.

Üzerimdeki tozu elimden geldiğince silkeledim ve temizlenmek için mutfağa astığım küçük aynaya doğru yürüdüm. Tanrım, berbat haldeydim. Topuzlarım kaplanmıştı, bu yüzden başımı eğdim ve onları silkelemeye çalıştım.

"Hayal görüyorsun, Montgomery." Yüzümdeki son kalıntıları da temizledim ve kafa derime yapışmış küçük bir parça dışında düzgün görünüyordum.

Ford takım elbisesindeki unu temizledi ama yanağında hâlâ biraz vardı ve bunu ona söyleyecek değildim. "Kahve için teşekkürler."

Ve bir anda gitmişti. Son on dakika içinde içeri girip Todd'u benden koparmış, parmağımı eline almış, bana hakaret etmiş ve un kavgası yapmıştık. Adam en güneşli günlerde bile fırtına gibiydi.

Beni kurtarmış mıydı? Belki de kurtarmıştır. Todd ne kadar ürkütücü olsa da daha önce hiç fiziksel bir şey yapmamıştı ve onu uzaklaştırabileceğimi düşünmek isterdim. Kendini bana dayatan ilk erkek olmadığı kesindi. Ama aynı zamanda kalbim hızla çarpıyordu, gergindim ve Ford Montgomery imdadıma yetişti.

Ben olsam bunu ona söylemezdim.

Hafta sonu gelip geçmişti ve bir hafta daha uçup gitmişti. Todd'dan bir daha haber alamadım. Bu tek erteleme için minnettardım. Ford ve ben birbirimize karşı hırçınlaşmaya geri dönmüştük ve son birkaç gecedir birinin beni eve kadar takip ettiğine yemin edebilirdim ama birkaç kez arkama baktığımda bir araba görmemiştim. Belki de hayal görmüştüm. Cuma günüydü ve hafta sonunu iple çektiğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Yorgunluğun ötesindeydim. Fiziksel ve zihinsel olarak.

"Peki, bu hafta sonu planların nedir? Yarın akşam dışarı çıkmak ister misin? Oscar'ın çok tatlı bir arkadaşı var. Onunla tanışmak isteyebileceğini düşündüm. Bilirsin işte, çifte randevu, böylece ona takılıp kalma riskin olmaz, çünkü yanında ben olurum," dedi Molly, brownie'sinden bir ısırık alırken oturmak için tezgâhın üzerine atladı.

"Hayır. Biriyle tanışmak istemiyorum. Ama teşekkürler." Yeni kapattığımız için son masayı da sildim.

"Haydi, Harls. Sen Paris'ten döndüğünden beri dışarı çıkmadık. Bir randevu olmasına gerek yok. Sadece arkadaşlarla dışarıda bir gece. O gerçekten harika bir adam ve en azından sadece arkadaş olabilir, değil mi?"

Omuz silktim. Ona asla hayır diyemezdim. "Olur. Ama bu hafta sonu olmaz, büyükbabamla vakit geçirmem gerek."

"Evet." Gökyüzünü yumrukladı ve tezgâhtan aşağı atladı. "Görünüşe göre Bay Seksi psikopat Kurbağa'nın ödünü koparmış, ha?"

İnledim. Geçen hafta Todd ve Ford'la olanları ona anlatmıştım. İkimiz de tek başarısız denemesinden sonra vazgeçtiği için mutluyduk. "Görünüşe göre, evet. En azından şimdilik."

"Lanet olsun. Keşke Ford'u yüzünde unla görebilseydim. Adam çok seksi. Sana un fırlattığını hayal bile edemiyorum." Molly kahkahayı bastı ve ben de kendimi tutamayıp ona katıldım. Ben olsam

Ben de orada olmasaydım inanmazdım. Her zaman çok resmiydi ve o zamandan beri de öyleydi.

"İnan bana, ona biraz fiske attım. Yüzüme bir avuç fırlattı. Adam kirli oynuyor. Armani takımına aldanmayın."

Gelecek hafta için dondurabileceğim birkaç parti kurabiye daha yapmak üzere biraz hamur çıkardım.

"Ooh, Armani giymiş kirli, seksi bir adam kulağa rüya gibi geliyor," dedi ve kıkırdarak başı geriye düştü. "Gerçekten kalıp pişirecek misin? Sana yardım etmemi ister misin?"

Oscar'la planları olduğunu biliyordum ve iş sahibi olarak geçirdiğim ilk birkaç haftayı değerlendirmek için bu sessiz zamanı kullanabilirdim. Beklediğimden çok daha fazla satış yapmıştım ama aynı zamanda hayatımda hiç çalışmadığım kadar çok çalışmıştım.

"Hayır. Uzun sürmez. Çık git buradan. Bugün cuma gecesi. Eve gittiğinde sana mesaj atarım."

"Tamam. Seni seviyorum Harls," dedi ve bana sarılmak için eğildi. "Seni seviyorum."

Tereyağlı kurabiyeler için hamur açtım, biraz müzik açtım ve sessizliğin ve sakinliğin tadını çıkardım. Burası bana aitti. Burası benim fırınımdı. Büyükanne ve onun bundan ne kadar hoşlanacağını düşündüm. Daha yürümeye başlamadan önce büyükanneyle birlikte fırıncılık yapmaya başlamıştım. Elimde bir top hamur ve biraz unla sandalyemde otururken çekilmiş fotoğraflarım var. O kadın tanıdığım en iyi fırıncıydı ve ben de onun yarısı kadar iyi olmayı arzuluyordum. Kurabiye tepsilerini fırına koyduktan sonra büyükbabamı aradım.

"Hey, tatlım. İki hafta geçti. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi sıcak ve rahatlatıcıydı. Çılgın bir haftadan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Satışlar beklediğimizden çok daha iyiydi, bu yüzden krediyi planladığımdan daha hızlı ödemeyi umuyorum." Büyükbabamın kredime kefil olurken evini teminat olarak göstermesinden nefret ediyordum.

"Kızım, çok fazla endişeleniyorsun. Acele etme. Onu yanımda götüremem. Hayallerini yaşadığını görmek benim için en büyük başarı. Seninle gurur duyuyorum, sevgilim."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Adam benim için çok şey feda etmişti. Annem doğduğum günden beri boktan bir anneydi. O yapmıştı

Büyükbabam ve büyükannem benim bir hata olduğumu biliyorlardı ve bana özel biriymişim gibi davranmışlardı.

"Teşekkür ederim. Yarın ziyarete geleceğim, tamam mı?" Dedim.

"Dört gözle bekliyorum. Bugün annenin aradığını bilmeni istedim. Fırın hakkında bilgim olup olmadığını ve parayı nereden bulduğunu sordu. Ona senin işini onunla tartışmayacağımı söyledim ve telefonu kapattı." Konuşurken sesi biraz titriyordu.

Mideme hastalıklı bir his yerleşti. Kadının niyeti hiçbir zaman iyi olmamıştı. Her zaman karanlık ve hilekârlıkla doluydu. Ama hayatım boyunca bununla yaşadım. Yeni bir şey değildi.

"Özür dilerim. Bunun seni kötü bir duruma soktuğundan eminim." "Hiç de değil, tatlım."

"Seni seviyorum büyükbaba," dedim. "Seni seviyorum, tatlım."

Telefonu kapatıp kurabiyeleri fırından çıkarırken kapı çalındı ve irkildim. Lobi girişinden geliyordu ve önlüğümü çıkarıp kim olduğunu görmek için yürüdüm. Ford yanında muhteşem sarışın bir kadınla diğer tarafta duruyordu. Birlikte kraliyet ailesine benziyorlardı.

"Selam, ben de tam kapatıyordum," dedim, gitmeleri için endişelenerek. Nedense onu güzel bir kadınla çıkarken görmek istemiyordum. Yani, hiçbir ortak noktamız yoktu ve bu beni rahatsız etmemeliydi ama ediyordu.

"Ford'a kızma. Kapıyı çalmakta ısrar eden bendim. Son iki haftadır bu fırını duyuyorum. İki bina aşağıda çalışıyorum ve herkesin konuştuğu tek şey bu. Ben de buraya gelmek istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım," dedi kadın. Benden birkaç yaş büyük görünüyordu, sarı saçlı ve kahverengi gözlüydü. Yaklaşık benim boyumdaydı ama topuklu ayakkabılarının içinde daha uzun duruyordu. Zarafet ve sofistike bir havası vardı.

"Oh, teşekkür ederim. Önümüzdeki hafta için birkaç parti pişiriyorum. Bir şey ister misiniz?" Onlar içeri girerken tezgâhın etrafında dolanarak sordum.

"Akşam yemeğine gidiyoruz." Ford boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu ama bu adam için pek de anormal bir durum değildi. "Orada tatlı yiyebilirsiniz."

"Mızımızlanmayı keser misin? Bu bir pasta. O teklif etti. Bu arada, ben Chanel." Kız gülümsedi ve hâlâ kutunun içinde duran kurabiyeleri

vitrin.

"Ben Harley. Tanıştığımıza memnun oldum. Kurabiyelerden daha fazlasıyla ilgileniyorsanız, arka tarafta soğutulmuş ürünlerim var."

"Hayır. Bir iş arkadaşım bu sabah birkaç tereyağlı kurabiye ile geldi ve o zamandan beri canım çekiyor," dedi. Saçları kıvrılmıştı ve bir tarafı arkadan tutturulmuş bir toka ile derin bir şekilde yandan ayrılmıştı. Krem rengi bir elbise ve ceket giymişti ve birden kendimi çok mahcup hissettim. Ford'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. At kuyruğumu sıkılaştırdım ve ona bakmak için döndüğümde gülümsemeye zorladım. Safir mavisi gözleri beni incelerken çok yoğundu.

Beyaz mumlu torbaya dört tereyağlı kurabiye koydum ve Onu.

"Teşekkürler, Harley. Gelecek hafta kesinlikle tekrar uğrayacağım."

Açtı

Ford elini kızdan çekip cüzdanına uzandı.

"Oh, endişelenmeyin. Kasayı çoktan kapattım. Ne de olsa sen bir ortaksın," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Bahşiş kavanozuna bir şey bıraktı ama ben kabul etmedim. Acıma parası gibi geldi. O ateşli bir piliçe randevuydu ve ben burada tenis ayakkabılarımla duruyordum ve muhtemelen yüzümde buzlanma vardı.

"Teşekkür ederim. İyi geceler." Chanel topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim," dedi Ford ve tezgâhın üzerinden uzanıp başparmağıyla yanağımdaki bir şeyi sildi. Çok tatlıydı ama beni daha da utangaç yapıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Elini ittim ve yanağımı sildim. "Sorun değil. İyi hafta sonları, Montgomery."

Kapıdan çıkmadan önce başını salladı.

Mutfığa geri döndüm ve her şeyi kaldırmadan önce ortalığı temizledim. Geç olmuştu ve yorgundum. Sonunda kapıyı kilitleyip dışarı çıktığımda Ford'un geçen hafta bindiği siyah araba dükkânın önünde duruyordu. Dışarı bir adam çıktı.

"Bayan DeLuca," dedi.

Görünürdeki tek Bayan DeLuca'nın ben olduğumdan oldukça emin olmama rağmen arkama baktım. "Öyle mi?"

"Bay Montgomery geri gelmemi ve sizi eve bırakmamı istedi," dedi.

"Bu gerçekten gerekli değil ama teşekkür ederim."

"Dinle. Seni eve kadar takip etmem gerekecek, bu yüzden seni bırakmama izin verirsen ikimiz için de çok daha kolay olur," dedi.

İçimi çektim. "İyi. Bunu kazanabilir."

Adam bana kapıyı açmadan önce güldü. "Genelde öyle yapar."

Gözlerimi devirdim ve içeri süzıldüm.

"Peki, ne kadar zamandır Ford için çalışıyorsun?"

diye sordum. "Yaklaşık beş yıldır."

"Patronun teki mi?"

Bir kahkaha attı. "Biraz bile değil. Şimdiye kadar çalıştığım en iyi adam."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek sordum.

"Çok ciddiym. O iyi bir adam. Yani, bak, seni bırakmam için beni geri gönderdi. Pek tipik bir hıyar davranışı değil, değil mi?"

"Touché," I mırıldandı önce oturmak geri karşıve
koltuk ve beklenmedik bilgileri düşünmek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Ford

"Ne kadar güzel değil mi? Şaraphanenin verandasında oturup lezzetli bir öğle yemeğinin ve bir kadeh chardonnay'in tadını çıkarırken annem, "Yavaşlamak ve sohbet etmek için bir dakikanızı ayırmak iyi geldi," dedi.

"Bu harika, anne."

"Chanel nasıldı?" diye sordu sırtarak.

"O harika biri. Şirkette kış tekmeliyor. Hanky'nin son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğini söyledi. Bunun babamın ölüm yıldönümünün yaklaşmasıyla ilgili olduğunu tahmin ediyorum," dedim sandviçimden bir ısırık alarak.

Bir dakikalığına gözlerini kapattı ve başını salladı. "Evet, sanırım bu her yıl onun başına geliyor. Yani, ben de Haziran ayından nefret ediyorum. Ama sanırım babanla birlikte o arabada olması onun için pek çok karanlık anıyı canlandırıyor. Ben olumlu olanlara odaklanmaya çalışıyorum. Çok fazla anımız oldu, değil mi?" Annem söyledi. Mavi gözleri nostaljiyle sulanmıştı ve göğsüm sıkışmıştı.

"Tabii ki. Babam en iyisiydi," dedim boğazımda oluşan büyük yumrunun üzerine.

"Hâlâ terapistinizle düzenli olarak görüşüyor musunuz? O gecenin yükünü taşıyan tek kişi Hanky değil."

"Hâlâ gidiyorum. Gerektiği kadar sık değil," diye itiraf ettim. "Yardım etti, bunu inkar etmiyorum. Ama gerçek şu ki, kaza gecesini olanları değiştiremez. Kimse değiştiremez, inan bana. Bu yüzden bununla yaşamak zorundayım."

Annem masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tuttu. "Ah oğlum, keşke bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını anlamayı sağlayabilseydim. Baban bu yükü taşımandan nefret ederdi. Seni çok severdi ve seninle sonsuz gurur duyardı."

Üzüm tarlalarına baktım. O kadar sakın ve güzeldi ki, içimde bir fırtına koptu. Bükülmüş ve işkence görmüş. Suçluluk o kadar ağırdı ki

Bazen beni boğacağını düşündüm.

"O son gün gerçekten gurur duyduğunu düşünüyor musun? Dürüst ol, ikimiz de cevabı biliyoruz."

"Ford," dedi küçük eli benimkini sıkarken. "*Hayatının her günü* seninle gurur duydu. İnsanlar tartışır ve anlaşmazlıklar yaşar. Bu onların senin hakkında hissettiklerini değiştirmez. Acı çekiyordun ve buna göre hareket ettin. Bunu yapmakla yanlış yapmadın."

"Yaptığım aptalca bir şeydi. Kendi aptal saçmalıklarım yüzünden çok öfkeliydim ve öfkelen dim. Tüm hayatım onun bana bırakacağı miras üzerineydi. Birlikte çalışıp bu şirketi nasıl daha da ileriye götüreceğimizdi. İkimiz. Tanrı aşkına, aynı lanet ismi paylaşıyorduk. Harrison ve babam görev gezilerini, Jack ve babam da sporu paylaşırdı. Ama babam ve ben, her şey Montgomery Medya'nın dizginlerini ele almamla ilgiliydi. Onun bana, benim de çocuklarıma bırakacağım miras. Konuştuğumuz çılgınca şeyler bunlardı. Beş yaşındayken bana aldığın o küçük takım elbiseyi giydiğimi ve hafta sonları onunla ofise gittiğimi hatırlıyorum. Bunu görebiliyordum, biliyorsun. O ve ben yan yana çalışıyorduk. Ve ben aptalca, zayıf bir anımda her şeyi mahvettim. Onu ezdim çünkü acı çekiyordum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum anne."

"Tatlım, kendine karşı hep çok sert oldun. Ona çok benziyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? İkiniz de inatçı ve güçlüsünüz, o karamsar dış görünüşünüzün altında altın gibi bir kalbiniz var. Baban seni severdi. Bunların hiçbir i önemli değildi. Halledeceğinizi biliyordu. Kız arkadaşını ve en iyi arkadaşını uzlaşmacı bir pozisyonda bulmuş tun. Tabii ki üzgündün. Bu yüzden kaçmak istedin. Kimse seni bu konuda suçlayamaz Ford."

"Babam yaptı ama. Avrupa'ya gittiğimde çok kızmış tı. Bunu inkar edemezsin," dedim.

"İnatçı bir adamdı, bunu kabul ediyorum. Ve sen onun istediğini yapmıyordun, bu da onun hiç hoşuna gitmiyordu. Son nefesimi verene kadar onu her şeyimle seveceğimi biliyorsun, ama onunla her zaman aynı fikirde değildim. Ve seni çok zorladığını düşündüğüm zamanlar oldu, ama bu her zaman sevgiden kaynaklanıyordu, bunu biliyordum. O yüzden boş verdim. O ayakkabıları doldurmayı çok istedin ve o da buna bayıldı. Bunu anlıyorum, gerçekten. Ama hayat böyle, ben kendi adıma buna kefilim. Bazen hayat seni ters köşeye yatırır ve rotanı değiştirmek zorunda kalırsın. Olur böyle şeyler. Elimizden gelenin en iyisini yaparız ve sen de hep bunu yaptın. Kendini affetmelisin Ford. O isterdi

seninle. Bu aile için gerekeni yaptığınız için sizinle gurur duyardı. Hepimiz gurur duyuyoruz. Bizi bir arada tutan tutkal sensin evlat. Bunu görmeyen tek kişi sensin."

"Sağ ol anne. Sanırım geç olması hiç olmamasından iyidir. Keşke burada olabilseydi ve bunu birlikte yapsaydık."

Yokmuş gibi davranmak istediği gerçekleri atlardım. Eğer kızgın olmasaydı, şehre gitmezdi. Direksiyonun başına geçmezdi. Babam hepimiz arasında en iyi şofördü. Asla hız yapmazdı. Hanky'nin arabasını sürmekte ısrar etmişti çünkü vaftiz babam birkaç kokteyl içmişti. Babam içki içmezdi. Ama dikkatsiz de sürmezdi. Adam tanıdığım en sağlam, en güvenilir insandı. Ama o gece onu zorlamıştım. Onu harap ettim. Ve sonuçta bugün burada olmamasının sebebi bendim.

"Artık bizimle olduğunu biliyorsun. Onu her gün yanımda hissediyorum," dedi. Annemin koyu renk saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Aynı mavi gözleri paylaşıyorduk ama bunun dışında babamın tıpatıp aynısıydım. Jack ve annem ruh hayvanları gibiydiler. İkisi de hayat doluydu. Spontane ve eğlenceliydiler. Ben her zaman babamın mini-me'i olmuştum ve buna bayılmıştım. Tıpkı onun gibi olmayı arzulardım. Ve Harrison tüm bunların ortasında bir yerdeydi. Nazik ve şefkatli, güvenilir ve güçlü. Ailem babamın ölümüyle sarsılmıştı ama hepimiz toparlanmıştık ve hiç kimse olanlar için beni suçlamamıştı.

Kendim dışında.

"Ben de onu yanımda hissediyorum."

Elimi bıraktı ve şarap bardağına uzandı. "Bana şu yeni fırından bahset. Çocuklar çok övdü. Jack bana bir sürü hamur işi getirdi ve yediklerimin en iyisiydi. Şaraphane için ona birkaç sipariş vermeyi düşünüyorum. Sence buna açık olur mu? Eminim şu anda çok yoğundur. Kaç tane çalışanı var?"

Annemin merakı beni hep güldürürdü.

"Evet, çok yetenekli. Sadece bir çalışanı var. Çok çalışıyor. Genç ve azimli, bu yüzden işleri geri çevirmeyeceğinden eminim," dedim. Dün gece Chanel'le içeri girdiğim zamanı düşündüm. Yanağında krema vardı ve saçları dağınıktı ama muhteşemdi.

Her sabah onu görmeyi dört gözle beklerdim, ona havladığımda ve o bana tavır yaptığında bile. Günümün en önemli anıydı. Endişeliydim.

hafta sonunun bitmesi için.

Bu ne kadar boktan bir durum?

Annem gülererek, "Ah, bu herhalde bir kadına yaptığını duyduğum en iyi iltifat," dedi. "Kaç yaşında? Çekici mi? Bekâr mı?"

"Aman Tanrım, kadın. Kız arkadaş aramıyorum. Yirmi üç yaşında. Sanırım bekâr ama Harley DeLuca kesinlikle benim tipim değil." Koltuğuma geri oturdum ve bardağıma uzandım. O değildi. Bu ondan etkilenmediğim anlamına gelmiyordu.

"Belki Jack onunla çıkabilir. Aynı yaşta ve Jack sürekli onun fırınından ve ne kadar yetenekli olduğundan bahsediyor," dedi annem. Boynumu sağa ve sola doğru uzattım. Konuşma beni tedirgin etmişti ve nedenini bilmiyordum.

"Hayır. Jack lanet bir playboy. Onun buna ihtiyacı yok. O saçmalamayan bir kız."

"Sözlerinize dikkat edin lütfen. Harrison'a ne dersin? O olabildiğince sağlam biri," dedi ve konuşurken beni inceledi.

"Tanrım, anne. Kızı rahat bırak. Neden bizden biriyle çıkmak zorunda ki? Rahat bırak onu. O iyi bir kız. Çok çalışıyor." Şarabımı yere bıraktım ve sandviçimi elime aldım.

"Birileri bu konuda çok sinirli. İlginç." Başı bir kıkırdamayla geriye düştü.

"Sinirli değilim. Sadece neden sürekli bana birini ayarlamaya çalıştığını anlamıyorum. Endişelendiğin buysa, sana söz veriyorum bir sürü kadın arkadaşım var."

Gözlerini devirdi ve elini kaldırdı. "Bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Yirmi yedi yaşındasın, tatlım. Bence artık bir yuva kurmayı düşünmenin zamanı geldi. Babanla evlendik, seni doğurduk ve ben yirmi yedi yaşına geldiğimde Har-bear'a hamileydim."

"Zaman değişti. İnsanlar artık çok genç yaşta aile kurmuyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun benim geleceğimle ilgili bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Saçmalık."

Çenem yere çarptı. Annem hiç küfretmezdi. "Ne? Az önce bana sözlerime dikkat etmemi söylemedin mi?"

Omuz silkti. "Bunun bir yeri ve zamanı var. Ve ben saçmalık diyorum. Sen harika bir koca ve baba olurdun. Sadece incinmekten korkuyorsun."

"Bu konuda anlaşılamayacağımız konusunda hemfikir olabiliriz." Bir kahkaha attım.

"Madem bu kıza karşı bu kadar korumacısın, ben de kimseyi fırıncıya ayarlamaya çalışmayacağım." Sırıttı. "Ama sipariş vermek için onunla konuşmak istiyorum. Gelecek hafta gelmeyi planlamalı mıyım, yoksa gelip şaraphaneyi görmek ister mi?"

Harley'e karşı korumacı mıydım? Garip bir nedenden ötürü onun eve yalnız yürümesinden hoşlanmıyordum. Jerome bütün hafta onu takip etmişti ve fark edilmemek için yeterince uzakta kalmayı başarmıştı. Dün gece Chanel'le beni yemeğe bıraktıktan sonra geri dönüp onu bırakmasını istedim. Gerçekten kabul ettiğini duyunca şaşırdım. Açıkçası, arabada ben olmadığım sürece sorun etmemiş gibi görünüyordu.

"Ona karşı koruyucu değilim. Onu çok az tanıyorum. Ona bir sipariş verip vermeyeceğini soracağım ve ne düşündüğünü öğreneceğim. Oradan devam edebiliriz."

"Kulağa harika geliyor, tatlım."

"Vay, vay, vay, bu beklediğimden de iyi çıktı. Bir Montgomery ikramı için iki tane," dedi Hanky, yolumuzda yürürken.

Zavallı adam biz çocukken bu lakabı almıştı. Her zaman takım elbise giyer ve mendil taşırdı. Küçük yaşta ona Hanky lakabını takmıştım ve bu isim yapışıp kalmıştı, şimdi tüm aile onu bu gülünç isimle çağırıyordu.

"Ne güzel bir sürpriz. Bugün seni beklemiyordum," dedi annem ve ayağa kalkarak ona sarıldı.

"Uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim. Önümüzde zorlu bir hafta olduğunu biliyorum. Sizleri kontrol etmek, iyi olduğunuzdan emin olmak beni her zaman daha iyi hissettiriyor. Bu beni bir yolculuktan kurtardı. Bu hafta sizi görmek için şehre gidecektim," dedi ve beni kucaklamak için kendine çekti.

"Teşekkürler. Ben iyiyim. Sadece babamı anıyorduk," dedim. "Hiç kolaylaşmıyor, değil mi?" dedi.

"Zaman kalplerimizi iyileştiriyor ama bu onu daha az özlememi sağlamıyor." Annem ayağa kalktı ve ona bir şarap kadehi getirmek için bar bölümüne doğru yürüdü.

Bir sandalye çekti ve masamıza oturdu. "Onu her gün özlüyorum."

"Biliyorum, Hanky," dedi annem, onun yanındaki koltuğa oturup elini uzatarak.

"Dün gece kız arkadaşımı yemeğe götürdüğünü duydum. Sanırım hâlâ her zamanki gibi patronluk taslıyor?" Hanky kıkırdarak söyledi.

"Evet. Chanel asla değişmez. Yemekten önce alt kattaki yeni fırına uğrayıp kurabiye almak için ısrar etti. Restorana giderken arabada hepsini yedi ve sonra neden iştahu olmadığını merak etti." Güldüm.

"Kulağa doğru geliyor. Kahve dükkânının kapandığını fark etmemiştim?" diye sordu.

"Evet. Harrison ve Jack burayı kiralamak için saçma bir yarışma düzenlediler ve biz de fırını seçtik. Ama gerçekten çok başarılı görünüyor ve biz de işini büyütmesine yardımcı olmak için onunla ortaklık kurduk. Medyada grmediğinize şaşırdım. Jack ve Harrison çok iyi tanıtım yaptılar." Gözlerimi devirdim.

"Eh, son zamanlarda kaytarıyordum. Bilirsiniz, emekliliğin insanı döngünün dışında tutma gibi bir özelliği vardır."

Annem kıkırdadı ve şarabını yudumladı. "Bunu hak ettin. Hayatın boyunca çok çalıştın. Yavaşlamak ruhuna iyi gelir."

Hanky ailemden biraz daha yaşlıydı ve oğlu Baron onun ticari emlak imparatorluğunu devralmıştı.

"Evet, sanırım Marie çoğu zaman benim evde olmamdan memnun. Ama senin nasıl olduğunu görmek için şaraphaneye gelmem konusunda beni cesaretlendiren oydu, bu yüzden ara sıra benden uzak kalmaya ihtiyaı olduğunu düşünüyorum."

Hepimiz kakhahalarımızı paylaşırdık. Marie sakin ve tatlı bir kadındı, Hanky ise hayat doluydu. Büyük bir kişiliği ve daha da büyük bir kalbi vardı. Ama onunla asla ters düşmek istemezdim. Kurnaz iş taktikleriyle ünlüydü ve babam her zaman Hanky'nin öfkesine maruz kalmak istemeyeceği konusunda şaka yapardı. Babam her zaman ilişkide daha dengeli ve gerçekçi olan taraftı. Ama çocukluklarından beri arkadaştılar ve babamın öldüğü güne kadar da birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

"Bu hamur işlerini denemen gerekecek. şaraphane için bir sipariş vermeyi umuyorum, böylece canınız tatlı istediğinde uğrayabilirsiniz," dedi annem.

"Bu bana iyi geldi. Ford, her şey yolunda mı? şehre gelmemi ve Salı günü akşam yemeği yememizi ister misin? Senin için zor bir gün olduğunu biliyorum," diye sordu Hanky. Adam benim için ikinci bir baba gibiydi. Babamı kaybettikten sonra en çok güvendiğim kişi oydu.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. İşe dalıp her zaman yaptığım gibi günü atlatacağım."

Her yıl yaptığım gibi, duvardaki delik bara gidip kendimi içkiye vermekle ilgili kısmı atlardım. Kardeşlerimin beni aramayı asla akıl edemeyecekleri bir barı bilerek seçmiştim. Nedense son dört yıldır bu şekilde hallediyordum ve bu yıl da farklı olmayacaktı. Bugün yas tutma günümdü, ertesi gün akşamdan kalma olacaktım ve sonra tekrar yola koyulacaktım.

Hanky, "Tamam ama ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

"Ararım."

"İyi olacak mısın?" Anneme sordum. Bu konuda her zaman çok soğukkanlı davranırdı ama onun için zor bir gün olduğunu biliyordum.

"Ah, evet. Harrison beni yemeğe götürecektir." Annem tekrar uzandı ve elimi tuttu. Gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Bunu hepimiz atlatacağız."

"Kesinlikle," dedim ayaklarımı iterek. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordum. "Ben Jack'i bulmaya gidiyorum. Şehre dönmeden önce gelip veda edeceğim." Annemin yanağından öptüm.

"Kulağa hoş geliyor, tatlım. Seni seviyorum."

"Bu hafta seni arayacağım," dedi Hanky, ayağa kalkmak için itti ve beni kucaklamak için kendine çekti.

Şaraphane yüzlerce dönüme yayılan çarpıcı bir arazide yer alıyordu. Arazi muhteşemdi ve insanlar şarap turları için geliyor ve burada etkinlikler düzenliyorlardı. Bir kapalı/açık yemek alanı ve bir hediyelik eşya dükkânı vardı. Jack'in ofisi koridorun hemen sonunda olduğu için ana lobiye girdim.

"Ford?" Sesini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Döndüğümde Madison'ın orada durduğunu gördüm, sanki eski arkadaşmışız gibi bana gülümsüyordu. Korkunç bir ayrılık yaşamış ve kötü bir notla bitirmiş eski sevgililer değil. Aradan beş yıl geçmişti, yani kesinlikle aşmıştım; ancak bir daha onun etrafında olmayı hiç umursamamıştım. Ve babamın ölüm yıldönümünün yaklaştığını düşünürsek, onu bugün görmek beni daha da tedirgin ediyordu. Bana en iyi arkadaşıma mal olmuş ve babamın kazasına dolaylı yoldan katkıda bulunmuştu. Bu mantıklı bir düşünce süreci miydi? Hayır. Ama umurumda değildi. Ondan öğreniyordum. Onunla karşılaştığım birkaç sefer de garip ve rahatsız edici olmuştu.

"Hey," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Burada ne işin var?" "Jack sana söylemedi mi? Küçük kız kardeşim evleniyor. Evlenmek istiyor. düğünü burada şaraphanede yapacağız. Çok garip, değil mi? Her zaman

Bir gün düğünümüzü burada yapmaktan bahsediyordu ve şimdi bunu gerçekten yapıyor." Madison'ın sırtına kadar inen uzun sarı saçları vardı. Uzun boylu ve zayıftı, açık tenliydi ve çoğu standarda göre çekiciydi. Ama çoğu zaman kibirli bir kaltaktı ve açıkçası onunla neden bu kadar uzun süre birlikte olduğumu bilmiyorum. Onunla paylaştığım yatakta en iyi arkadaşımı becerdiği gerçeğini de eklersek, o kadar da çekici değildi.

"Hayır, bundan bahsetmedi," dedim kızgınlığımı gizleyemeyerek. Tabii ki bahsetmedi. Jack yüzleşmekten nefret ederdi ve ben de bundan hoşlanmazdım. Annemin de bunu bildiğinden şüpheliydim, çünkü Madison Carlyle'in hayranı değildi ve bu onun daha fazla etrafta olması anlamına geliyordu.

"Selam Ford," dedi Francesca yaklaşırken ve sarılmak için eğildi. Madison'ın küçük kız kardeşini hep sevmişimdir. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Nazik ve sevecendi ve akıllıca uzak durmayı seçen ablasının aksine, babam vefat ettiğinde bana elini uzatmıştı. Francesca'nın şaraphanede evlenme isteğini geri çevirmekte zorlanırdım. Sadece garip yüzleşmelerden kaçınmak için bir süre uzak duracaktım.

"Merhaba Francesca. İyi görünüyorsun. Tebrik etmek gerektiğini duydum."

"Teşekkür ederim. Evet. Son turları yapıyoruz, bu yüzden annenle henüz görüşmedik ama tarihler uygun olursa töreni kesinlikle burada yapmak istiyorum."

Başımı salladım. "Sizi ağrılamak için elimizden geleni yapacağımızdan eminim." "Ee, nasılsın?" Madison kız kardeşine bir bakış atarak sordu

bizi yalnız bıraktı. Francesca el salladı ve uzaklaştı, hediyeelik eşya dükkanının yanındaki banka oturdu.

"Ben iyiyim, Madison."

"Yılın bu zamanının senin için zor olduğunu biliyorum. Bu kadar soğukkanlı olmana gerek yok. Bu hafta yemeğe çıkmaya ne dersin?" Başını eğdi ve kirpiklerini bana doğru kırptırdı. Bu saçmalığın beni etkilemesini çoktan geride bırakmıştık. Hâlâ çabalıyor olmasından utanıyordum. Elbette, ilk başta işleri yoluna koymaya çalışmıştı ama yaptıklarını geride bırakmak mümkün değildi.

"Bu zor bir hayır," dedim kollarımı önümde kavuşturarak.

"Hadi ama Ford. Yıllar geçti. Ben hala bekarım, sen hala bekarsın.

Bu size bir şey anlatmıyor mu?"

"Hayır. Hâlâ bana en iyi arkadaşımı becerdiğini söylüyor. Kendine iyi bak Madison." Ailemin şaraphanesinde bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldığım için bile sinirlenerek uzaklaşmak için döndüm.

Koluma uzandı. "Bunu atlatamaz mıyız?"

Arkamı döndüm. "Madison. Bunu geçtim. Bu eski bir haber. Hayatına devam etmelisin. Ben ettim."

"Ama gerçekten öyle mi? Kimseyle görüşmüyorsun."

"Ne yaptığımı nereden biliyorsun? Sana söylediğimde bana güven
-Bu iş bitti. Beş yıldır böyle."

"Seni özlüyorum. Bana karşı bir şeyler hissediyor olmalısın, biliyorum." Sesi çaresizdi ve lobinin ortasında, annesi ve kız kardeşiyle birlikte sadece yirmi adım ötede duruyorduk. Gariplik durumu tarif etmeye yetmiyordu. Bu kadınla yıllardır konuşmamıştım, bu yüzden bu olay birdenbire ortaya çıkmıştı. Madison'ı tanıyordum, yakın zamanda bir ayrılık yaşamıştı ve yeni birini bulmak için yanıp tutuşuyordu. Asla yalnız kalamazdı. Görünüşe göre bir hafta sonu bile yalnız kalamıyormuş ki Garrett'la yatması da bu kadar uzun sürmüştü.

"Madison," dedim, onu utandırmamak için sesimi alçak tutarak. "Ben iyiyim. Senin için en iyisini diliyorum. Gerçekten. Bu geçmişte kaldı. Bunu düşünmüyorum ve tekrar yaşamak gibi bir isteğim de yok."

Gerçek buydu. Madison'ı hiç düşünmedim. Ara sıra Garrett'ı düşündüm çünkü o benim için bir arkadaştan çok bir kardeş gibiydi, bu yüzden yaram daha derindi. Ama gerçek şuydu ki, ben onları bastıktan kısa bir süre sonra babam öldürülmüştü ve babamın kaybı yıkıcı olmuştu. Madison ve Garrett'ın ihaneti, babamı kaybetmenin acısının yanında soluk kalıyordu. Babamla yaptığım son konuşmada oynadıkları rol için onlara kızmıştım. Ama olayların büyüklüğü içinde onları çok az düşündüm.

"Biliyor musun, ayrılmamın sebebi bu. Duygusal olarak müsait değilsin Ford. Hiç olmadın."

"Muhtemelen haklısın. Ama bu konuşmaya yaklaşık beş yıl geç kaldın. Kendine iyi bak," dedim tam Jack köşeyi dönerken.

"Oh, hey. Ben de tam seni bulmaya geliyordum Ford. Bugün Francesca'yla geleceğini bilmiyordum," dedi Jack, eski sevgilimle konuşurken inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu.

"Neden yapmayayım ki? O benim kız kardeşim," diye homurdandı ve uzaklaştı. "Bir uyarının iyi olacağını düşünmedin mi?"

"Bugün sadece bir turdu, bu yüzden burayı mekan olarak seçip seçmediğini bile bilmiyoruz. Gerçekten böyle bir şey olmadığı sürece sizi rahatsız etmek istemedim."

oluyor. Madison'ın da onunla birlikte geleceğinden haberim yoktu," dedi Jack, elini uzamış siyah saçlarında gezdirerek.

"Her neyse. Ben o kadar çok burada bile değilim, o yüzden sorun değil. Francesca'dan da hoşlanıyorum, yani burada yapmak istiyorsa yapsın. Ben şehre geri dönüyorum. Sonra görüşürüz."

"Hey." Beni durdurmak için omzumu tuttu. "Salı akşamı yemeğe çıkmak ister misin?"

"Planlarım var ama annem ve Harrison'la akşam yemeğine çıkmalıyım."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

dedi.

"Elbette. Seni seviyorum kardeşim." Yürümeden önce ona yarım bir sarılma verdim.

Kapıdan dışarı.

Herkes her zaman var a küçük daha fazla
duygusal doğru önce Babamın ölüm
yıldönümünde. Her zamanki gibiydi.

Ve bundan nefret ettim.

Altıncı Bölüm

Harley

Bu hafta çılgın bir başlangıç yaptı. Artık ne bekleyeceğimi biliyordum, erken koşturmaya hazırlıklıydım ve DeLiciously Yours'da ritmimi bulmuştum. Pazartesi çok yoğun geçmişti ve bugünün de farklı olmayacağını biliyordum. Işıkları açtım, kahveyi koydum ve cam vitrinde sergilemek üzere birkaç hamur işi örneği çıkardım. Kaç kişinin kahve istediğini ve başka bir şey istemediğini söylediğini, ancak ben onları sıraya koyarken fikirlerini değiştirip birkaç hamur işi eklediklerini düşününce güldüm. İnsanın bir kekle göz göze geldiğinde fikrini bu kadar çabuk değiştirebilmesi inanılmaz.

Kapının zili birinin içeri girdiğini haber verdi ve ben de "Sen misin Montgomery?" diye seslendim.

Ya Ford ya da Molly'ydi ve en iyi arkadaşım pek çok şeydi ama erkenci bir kuş bunlardan biri değildi.

"Evet." Durdu ve mutfağa açılan kapı çerçevesine yaslandı.

Başımı kaldırdım çünkü genellikle iğneleyici ya da kaba bir şeyler söylerdi ve bu normal değildi. Sabah şakalaşmalarımızı dört gözle bekler olmuştum.

"Her şey yolunda mı? Çatı katında yangın mı çıktı? Şoförünüzün benzini bitti ve sizi biz sıradan insanlar gibi Uber'e binmek zorunda mı bıraktı?" Alay ettim.

Gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Kapının pervazını itti ve kahvesini doldurmak için mutfağa doğru ilerledi. Dün ona kahvenin kendi kendine dökülmeyeceğini, bu yüzden içeri girip kendine yardım etmekten çekinmemesi gerektiğini söylemiştim. Sabahları gerçek müşterilerim için hazırlık yapmam gerekirdi, ev sahibim ve ortağım için değil. Ne de olsa bir fincan kahveyi doldurmaktan çok daha fazlasını yapabiliirdi. Ama dün bana şaka yaparak karşılık vermişti. Bugün ise kapalıydı ve ne oldu? Ne olduğunu anlayamadım. Sinirli değildi. Hassas, belki?

"Hey, şaka yapıyordum. Sen iyi misin?" Una bulanmış ellerimi havluya silip ona doğru yürürken sordum.

"Ben iyiyim." Kapağı fincana tutturmak için mücadele etti. Adam gezegendeki en başarılı medya şirketlerinden birini yönetiyordu ve bir fincan kahve dökmek onu sinirlendirmiş görünüyordu.

"İyi görünmüyorsun," dedim, elindeki kapağı çekip aldım ve fincanı ona uzatmadan önce yerine yerleştirdim.

"Ben meşgul bir adamım, Harley. Oyun oynayacak vaktim yok." Topuklarının üzerinde döndü ve hışımınla kapıdan çıktı.

Peki, tamam o zaman.

Adamı okumak imkansızdı. Hangi Ford'u alacağımı asla bilemezdim. Bazen çok huysuzdu, bazen de çok komikti. Tipik zengin çocuğu. Muhtemelen bu sabah lüks arabasının yavaşması için iki saniye beklemek zorunda kalmış ve rahatsız olmuştu.

Hayatı olan tek kişi o değildi. Ben de meşgul bir kadındım. Ve onun birçok kişiliğini deşifre edecek zamanım yoktu.

Kapı tekrar çaldı ve Molly içeri girdi. Bana sebepsiz yere çıkışan o kendini beğenmiş herifi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Molly ve ben aceleyle koşuşturduk ve Harrison ve Jack kapıdan içeri girdiğinde işler yavaşlamaya başlamıştı.

Daha katlanılabilir Montgomery kardeşler.

"Hey, Harls," diye mırıldandı Jack. Gerçekten de çok sevimliydi. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı ve siyah gözlüydü.

"Merhaba. Dur tahmin edeyim, yine kekleri dondurmak istiyorsun. Sana söyledim, bağımlılık yapıyor."

"Hadi gel. Şimdi birkaç parti yapmak üzereyim," diye seslendi Molly ve onu mutfığa kadar takip etti.

"Sadece çalışırken birkaç tane yiyebilirim," dedi.

Masaları silmeye devam ederken ona "Anlaştık," diye bağırdım. Arka masada iki kişi oturuyordu ama mekân şimdilik boşalmıştı, en azından öğle yemeği saatine kadar. Vitrinin yanında duran ama dikkati dağınık görünen Harrison'a baktım. "Sen iyi misin?"

"Ne? Evet, tabii ki. Sadece kötü bir gün." Ayrıca uzun boylu ve zayıftı. Montgomery'lerin hepsinin ortak özelliği buydu. Hepsi de doğal yakışıklılıklarının yanı sıra tanrısal bir fizikle kutsanmışlardı. Harrison üçü arasında en iyi kalpli olanıydı ve kesinlikle kardeşlerinden daha yumuşak konuşuyordu.

"Öyle mi? Kardeşin de bu sabah biraz keyifsiz görünüyordu."

"Ford mu?"

"Evet, her zamankinden daha huysuzdu," dedim kıkırdayarak.

Harrison bir masaya doğru yürüdü ve bir sandalye çekerek oturdu. "Hiç şaşırmadım."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Her şey yolunda mı?"

"Hem evet hem hayır. Yani, ailemiz için zor bir gün. Hepimiz farklı şekilde ele alıyoruz. Jack hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, Ford dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor ve kimseyle konuşmuyor, ben de bir şekilde idare ediyorum. Sanırım bu sizin için keder demek, ha?"

Ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyordum ve burnumu sokmak istemedim. Daha yakına eğildim, benimle konuşabileceğini bilmesini istedim. Kederle ilgili kendi deneyimlerim vardı ve üstesinden gelmenin zor olduğunu biliyordum. Büyükbabam ve ben elimizden gelenin en iyisini yapmıştık ve zaman bu yaraların bazılarını iyileştirmenin bir yolunu bulmuştu ama büyükannemin kaybını her gün hissediyordum.

"Yas tutmanın doğru ya da yanlış bir yolu olduğunu düşünmüyorum. Bence sadece hissetmenize izin vermeli ve bu duyguları yaşamalısınız, anlıyor musunuz?"

"Evet. Bugün babamı kaybedişimizin beşinci yılı. Hiç beklenmedik bir şeydi. O tek kayıp hepimizin hayatını çok değiştirdi. Ford Avrupa'dan eve döndü ve hemen şirketi yönetmeye başladı. Jack artık NFL'e devam etmek istemediğine karar verdi ve USC'de top oynayarak zamanını tamamladı ve sonra aile şirketi için çalışmaya başladı. Ben de okulu bıraktım ve bitirip annemin yanında olmak için eve geldim. Hayatımda iyi olan pek çok şeyden uzaklaştım çünkü o dönemde mutlu hissetmek istemiyordum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Her neyse, bunu sana yıkmak istemem. Bu gün beni hep farklı bir zamana götürüyor."

Başımı salladım. "Bu çok mantıklı. Bence bunların hepsi normal, ama aynı zamanda yeniden mutlu hissetmenin de sorun olmadığını düşünüyorum. Eminim babanız bunu hepiniz için isterdi."

Kıkırdadı. "Bu konuda haklısın. Rotamızı değiştirdiğimiz için kızardı ama bir aile olarak bir araya geldiğimiz için mutlu olurdu. Bu onun için dünyadaki en önemli şeydi."

Kalbim üçü için de acıyordu. Sebebini öğrendikten sonra Ford'un bu sabahki halinden kurtulamadım. Yas tutuyordu. Onu yanlış tanımıştım.

"Şuna bir bakın." Jack elinde her zaman koyduğumuzdan iki kat daha fazla krema sürülmüş bir kekle tezgâha geldi. Bir sandalye çekti ve kocaman bir ısırık aldı.

Güldüm. "Vay canına. Kremanın yanına biraz kek ister misin?"

Harrison'a gülümsedim ve o da başını salladı. Bana açıldığı için mutluydum. Ve onu bir dahaki görüşümde huysuz ağabeyine karşı biraz daha nazik olacaktım.

Bir lokma kekin etrafında "En iyi kısmı kreması," dedi. "Beğenmene sevindim." Güldüm.

"Ona babamdan bahsettin mi?" Jack, Harrison ve bana bakarak sordu. "Evet."

"Bunu söyleyebilirim. Yüzünde o hüzünlü ifade var, Harls."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Ben duygusal şeyler yapmam. Ama babanı duyduğuma üzüldüm."

"Evet. Berbat bir durum. Bu akşam annemle yemek yemek için Napa'ya gidiyoruz."

"Peki ya Ford?" Kendimi durduramadan sordum.

"Hayır. O kendi işini yapmayı seviyor. Bu konuda düşünmekten ya da konuşmaktan hoşlanmıyor," dedi Harrison ayağa kalkarak.

"İnan bana, onu kontrol etmek için yukarı çıktım ve kafamı kopardı," dedi Jack. "Ama iyi tarafından bakarsak, medya odasında çalışan yeni bir stajyer var, yani en azından benim oraya gitmemden iyi bir şey çıktı."

Harrison'la ikimiz de güldük ve ben ona başımı salladım. "Hafta sonu tanıştığın kızdan hoşlandığını söylediğini sanıyordum?"

"Harls, Harls, Harls... her şey seçeneklerle ilgili, bebeğim. Buraya geldiğim zamanki gibi. Bazı günler cupcake istiyorum, bazı günler ise donut ya da brownie. Neden kendini sınırlıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Az önce kadınları unlu mamullere benzetmedin, değil mi?"

Harrison tiksintiyle, "O yaptı," dedi.

"Jack, o tembel kışını buraya getir ve yaptığın pisliği temizlememe yardım et. Her yerde pembe krema var," diye bağırdı Molly mutfaktan.

Jack kendisine söyleneni yapmak için arkaya doğru yürümeden önce en iyi arkadaşım hakkında "Bu beni korkutuyor," diye fısıldadı.

Harrison gülümseyerek, "Dediğim gibi, herkes bu günle farklı şekilde başa çıkıyor," dedi.

Tam o sırada birkaç kadın içeri girdi ve içerinin ne kadar şirin olduğunu anlatmaya başladılar. Harrison Jack'e seslendi ve şaraphaneye gitmeleri gerektiğini, çünkü annelerinin az önce ona bir mesaj gönderdiğini söyledi. Dikkatimi tekrar müşterilerime vermeden önce ikisine de hızlıca sarıldım.

Günün geri kalanı bulanıktı. Çok yoğun olduğumuzu söylemek hafif kalır. Molly bir saat önce ayrılmıştı ve ben de yarın için hazırlık yapıyordum. Geç olmuştu. Genelde çıktığımdan daha geç olmuştu ve dışarı çıktığımda Ford'un arabasının ön tarafta olmadığını görmek beni mutlu etmişti. Bütün gün eve kapandıktan sonra yürüyüş yapmayı ve temiz hava almayı dört gözle bekliyordum.

Sıcak bir yaz akşamıydı, gökyüzü kararmıştı ama ay ve sokak lambaları arasında kaldırımı takip etmek kolaydı. Dışarıda birkaç insan vardı ve hava karardıktan sonra şehrin sesini seviyordum. Arabalar geçiyor, kornalar çalıyor, kahkahalar ve konuşmalar uzaklarda kayboluyordu ama nispeten sakindi. DeLiciously Yours satışlar açısından en iyi gününü geçirmişti ve ben de kendime bu işe başlarken umduğum şeylerle ilgili hayaller kurma izni verdim. Büyükbabamın evinin borcunu onun için ödemeyi hayal ettim. Annemin beni tekrar aradığını haber vermek için beni aramıştı. Belli ki bir fırın açtığının farkındaydı ve elbette bunun ona nasıl bir fayda sağlayacağını merak ediyordu.

Eve döneceğim köşeye yaklaştığımda bir itiş kakış duydum ve olayların içinde kalmamak için kaldırımın dışına doğru ilerledim.

"Yeterince içtin dostum," dediğini duydum bir adamın, başka bir adamı barın kapısından dışarı sürüklerken.

"Siktir git. Bıktığımda sana söylerim," diye bağırdı başka bir adam ve sesini duyunca omurgam dikleşti. Binaya yaslandı ve duvardan aşağı kayarak yere oturdu. Fedai içeri girmek için arkasını döndü.

Durdum ve onu incelemek için döndüm. "Montgomery?"

"Neden geceleri yalnız yürümekte ısrar ediyorsun?" Kelimeleri bulanıktı ve bana bakmak için başını kaldırdı.

"Um. Wow. Daha yeni bir bardan atıldın, yüksek paralı takım elbisenle yerde oturuyorsun ve beni mi yargılıyorsun?" Başım kahkahalarla geriye düştü.

"Fırıncı kadın, fırıncı kadın, bana her zaman şaibe bulaştırmayı sever." Sözleri zar zor duyuluyordu ve tamamen saçmaydı; gülümsememi gizlemeye çalıştım. Zaten adam şu anda doğru düzgün göremiyordu. Ford Montgomery'nin kederle nasıl başa çıktığını en ön sıradan izliyordum.

"Sanırım gölge düşürmekten bahsediyorsun?" Onunla göz hizasına gelmek için çömeldim. Vay anasını, herif leş gibi içki kokuyordu.

"Hayır. *Şüpheli* demek istedim. Şüpheli kadın." Öne doğru eğilip kusmadan önce kıkırdadı. En sevdiğim Chucks ayakkabılarımın üzerine. Ayağa kalkmaya çalıştım ve nefes nefese kaldım. Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Sokaktan çıkman gerek. Şoförün nerede?" Ayağımdaki kusmuğu silkeleyerek ve kalkmasına yardım etmek için eline uzanarak sordum.

"Hayır. Jerome'u arama. Onu eve gönderdim. Kardeşlerimin nerede olduğunu bilmesini istemiyorum."

Onu ayağa kaldırdım ve dengesini sağlamaya yardımcı olmak için bir kolumu beline doladım. Tanrım, şimdi onunla ne yapmam gerekiyordu?

"Tamam. Burada kalamazsın. Hemen köşede oturuyorum. Neden gidip seni temizlemiyoruz, sana bir fincan kahve yapabilirim ve sonra sana bir Uber çağırırız."

"Babam beş yıl önce bugün öldü." Tüm ağırlığıyla bana yaslanmıştı ve Ford Montgomery ufak tefek bir adam değildi. Kusmuk kaplı ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken bir yandan da bu ahmağı üzerimde dengelemeye ve kapıma doğru yüz metre daha yürümeye çalışıyordum ve sözleri karşısında göğsüm sıkışıyordu.

"Özür dilerim," dedim, sarhoş kışını yukarı taşımam gereken merdivenlere bakarak. Neyse ki bu bina sadece iki katlıydı ve benim dairem ikinci kattaydı. Çatı katı olarak da bilinir.

"En kötüsünü bile bilmiyorsun." Öne doğru yığıldı ve benim de düşmeme neden oldu. İkimiz de basamaklara yayılmıştık ve etrafımı içki ve kusmuk kokusu sarmıştı.

"Aman Tanrım," dedim kuru bir şekilde kustuğumda ve duramadığımda. Elimle ağzımı ve burnumu kapattım ve onu kenara ittim. "Konuşmayı kes. Odaklanmamız gerekiyor. Bana yardım etmen gerekecek."

"Beni burada bırak. Beni burada bırak."

Ayağa kalkmak için ittim ve kalkmak için hiç çaba göstermeden sırt üstü yuvarlandı. Kolları etrafında sallanıyordu.

"Montgomery. Kendini topla. Ayağa kalk," diye bağırarak kolunu sertçe çektim. Şaşırtıcı bir şekilde söyleneni yaptı ve ben de onu ayağa kaldırmayı başardım.

"Hepsi benim hatam biliyorsun. Kendi babamı öldürdüğümü bilseydin muhtemelen bana yardım etmezdin," diye mırıldandı.

Anahtarına uzandım ve kapıyı iterek açarken onu kapının yanındaki duvara yasladım. "Evet, eminim kendine göre sebeplerin vardır. Hepimizin bir bagajı var. Senin zengin kışının bundan muaf olmadığını bilmek güzel."

Bana yaslandı ve kustumuk kaplı tenis ayakkabılarımı çıkarmadan önce kanepeye uzanmasına yardım ettim. Koşarak banyodaki çöp sepetini getirdim ve yanına koydum. "Bu kanepeye kusma. Bu şimdiye kadar aldığım ilk mobilya parçası." Kıkırdadım ve ona bir fincan kahve getirmek için mutfığa doğru yürüdüm.

"Neredeyim ben? Beni lanet olası bir *gençlik yurduna* mı getirdin?"

Hayır, sadece evime hakaret etmedi. Ciddi miydi? Sanki Ford Montgomery geceyi bir gençlik yurdunda geçirmiş gibi.

Geri dönüp bardağı sehpanın üzerine koydum ve devrilmemesi için onu dik tuttum. "Seni temin ederim ki burası bir gençlik yurdu değil. Burası benim evim, seni kendini beğenmiş."

"Eviniz mi? Tek odalı."

"Buna stüdyo deniyor, dahi," diye tısladım ve kahveyi ona uzattım. "İç. Biraz ayılınca sana bir Uber çağıracağım."

"Kardeşlerimi benden daha çok seviyorsun, değil mi? Neden?"

Bu birden ortaya çıktı.

"Hayır. Onları senden daha çok sevmiyorum." Güldüm. Onlar bana karşı daha nazikti ama tabii ki ben kara kara düşünen pislği tercih ediyordum. Ama bunu ona söyleyemezdim. "Güzel. Sadece uyumam gerekiyor. Bugünden nefret ediyorum. Lanet olası babamı özlüyorum," diye geveledi öne doğru eğilip fincanı masaya koymadan önce. Arkasına yaslandı ve başını kanepenin koluna yasladı. Ayakları hâlâ yerdeydi. Çok rahatsız görünüyordu ama adamın kafası doluydu ve Muhtemelen fark edemeyecek kadar ileri gitmiştir.

Kahretsin. Onun için üzüldüm. Babasını kaybettiği için gerçekten üzgün görünüyordu. Ayağa kalktım ve kanepenin önünde volta attım.

Telefonuma uzandım ve Molly'yi aradım.

"Bana eve yeni dönmediğini söyle, Harls," dedi, sesi uykudan sersemlemiş gibiydi.

"Küçük bir sorunum var."

"Neden fısıldıyorsun? Yalnız yaşıyorsun. Ohhhh, bir durum," dedi. "Aman Tanrım. Sonunda yanında bir erkek mi getirdin? O pislik Toad değil, değil mi?"

Banyoya doğru ilerledim. Misafirimin bilinci yerinde değildi ama konuşmamı duymasını istemedim.

"Farklı bir pislik. Eve doğru yürüyordum ve Ford Montgomery ile karşılaştım-"

"O çok seksi. Senden hoşlandığını biliyordum," diye araya girdi.

"Seni duyabiliyorum." Erkek arkadaşı Oscar'ın arka planda homurdandığını duydum ve onu susturdu.

"Hayır. Öyle bir şey değil. Onu şu köşedeki barın dışında duvara yaslanmış halde buldum. Dışarı atılmış. Çok sarhoştur ve ayakta zor duruyordu. Ayakkabılarımın üzerine kustu." Kızgınlığımı gizleyemedim.

"Yeni Chucks'lardan değil," dedi gülerek.

"Evet. Eminim şimdi mahvolmuşlardır. Her neyse, şoförü yanında değildi. Babasının öldüğü gün olduğu için çok sinirliydi ve az önce bana babasını *öldürdüğünü* söyledi," diye fısıldadım.

Güldü. "Kesinlikle onları seçebiliyorsun, evlat."

"Onu ben almadım. Ona kahve getirip biraz ayıltacağımı ve sonra da bir Uber çağıracağımı söyledim. Ama kanepemde otururken bayıldı. Ne yapacağım ben?"

O kontrolsüzce gülmeye devam ederken telefonu kulağımdan uzak tuttum.

"Babasını öldürmüş olabilecek seksi bir milyarder hâlâ Kurbağa'dan bir adım önde," dedi. "Hadi ama Harls, adam zararsız. Gösterişçi mi? Elbette. Bir katil mi? Hayatta olmaz. Oxford mokasenlerini kirletir. Zengin insanlar kirli işlerini yaptırmak için başkalarını tutarlar. Bence uyumasına izin vermelisin. Zar zor ayakta durabiliyor. Sana zarar vermeyecektir."

"Bana zarar vermesinden endişelenmiyorum. Ben sadece, bilmiyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum. O benim ev sahibim ve bir nevi iş ortağım. Bu çok uygunsuz görünüyor," dedim, hâlâ aynı pozisyonda olup olmadığını görmek için başımı dışarı uzattım.

Öyleydi.

"Her neyse. Bence dairende uyuyan seksi bir adam yüzünden gerginsin. Uzun zaman oldu."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Öyle bir şey değil. Yani, biz arkadaşız, sanırım. Sayılır. Fazla seçeneğim yok, değil mi? Onu öylece sokağa atamam. Kardeşlerini aramayı düşündüm ama nerede olduğunu bilmemeleri konusunda o kadar kararlıydı ki bunu yapmamam gerektiğini hissettim." Jack ve Harrison bana numaralarını vermişlerdi. Benimle bilgi alışverişinde bulunmayan tek kişi şu anda kanepemde sızmış olan kişiydi.

"Aynen öyle. Bırak uyusun da geçsin. Sabah muhtemelen utanacaktır. Özellikle de cinayeti itiraf ettikten sonra."

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım. "Peki. Sabah görüşürüz. Ben yatmaya gidiyorum."

"Seni seviyorum, Harls. Kanepende bir erkek olduğu için heyecanlıyım. Ateşli, seksi bir adam. Kendinden geçmiş olsa bile, bu bir ilerleme."

"Güle güle." Telefonu kapatmadan önce gözlerimi devirmiştim.

Yanına gidip kahve dolu fincana uzandım ve lavaboya götürdüm. Dolaptan bir yastık ve battaniye aldım ve kanepemdeki iri adamın uzanmasına yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Ayakkabılarını çıkardım, çünkü o pis mokasenlerini yeni kanepemin üzerine koymasına asla izin veremezdim. Ona baktım. Gerçekten de güzel bir numuneydi. Koyu renk saçları hâlâ mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş görünüyordu. Keskin çenesi, koyu renk kaşları ve çenesini kaplayan biberli saçları çok seksiydi. Yanağımın içini ısırdım ve bir dakikalığına onu içime çektim. Genelde ona uzun süre bakmaktan kaçınırdım çünkü genellikle beni çok çabuk sinirlendirirdi. Adam mükemmeldi. Ta ki ağzını açıp konuşana kadar.

Elini kaldırıp dizime doladı ve neredeyse sehpanın üzerine düşüyordum. Kolunu çektim ve kanepede onun yanına sıkıştırdım.

"Çok güzelsin Harley," diye mırıldandı.

Ne oluyor be? Rüya görüyordu. Ama bunlar onun ağzından çıkacağını hayal ettiğim kelimeler değildi. Nadiren arkadaş canlısı bile olurdu.

"İyi geceler Montgomery," dedim yüzümü yıkamak ve pijamalarımı giymek için banyoya gitmeden önce.

"Özür dilerim, baba." Banyodan söylediğini duydum ve kalbim sıkıştı. Ve bu hiç olmamıştı. Sadece büyükbabam ve ben büyükannemi özlediğimizde.

Işıkları kapattım ve yatağa girdim. Sabahki garip karşılaşmadan korkuyordum.

Yedinci Bölüm

Ford

Çarpma ve çınlama sesleri beni irkiltti. Ayaklarım alışılmadık derecede küçük bir kanepeden sarkıyordu. Güneş ışığı görüş alanımı doldurmuş, gözlerimi açıp odaklanmamı imkânsız hale getirmişti.

Daha fazla gürültü ve tıkırtı. Başım döndü.

Ağzım kurumuştı. Umutsuzca suya ihtiyacım vardı.

Oturmak için ittim. Hangi cehennemdeydim ben? Gözlerimi zorla açtım ve uzakta iki muhteşem bronzlaşmış bacak gördüm. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda erkek şortu giydiğini ve uzun siyah saçlarının sırtına döküldüğünü gördüm. Etrafa bakmak için döndüm. Tek odalı bir daire miydi? Tek bir odada bir yatak, bir mutfak ve bir kanepa vardı.

Hangi cehennemdeydim?

"İç," dedi sesi bana bir fincan kahve uzatırken. "On beş dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor."

Harley DeLuca.

Vay anasını. Fırıncıyla mı yattım? Tanrım. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Kahveden bir yudum aldım. Kız çok iyi kahve yapıyordu. "Buraya nasıl geldim?" Sesim boğuk ve hırçındı.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Daha önce hiç açık görmemiştim. Uzundu. Düşündüğümünden çok daha uzundu. Yüzü makyajsızdı ve muhteşemdi. Harley DeLuca'nın büyüleyici olduğuna şüphe yoktu. Ama bir ağzı vardı. Ve çoğu zaman benden nefret ederdi. Beni isteyerek eve götürmesine imkan yoktu.

"Seni eve dönerken buldum. Bardan atıldıktan sonra binaya doğru yığılmıştın." Beni izledi ve normalde olduğu kadar sert değildi. Tanrım. Ona ne söylemiştim ki? O bana

bana acıyan gözlerle bakmalarından nefret ederim. İnsanların benim için üzülmelerinden nefret ederdim.

Boğazımı temizledim. "Bunu sorduğum için üzgünüm ama biz birlikte yatmadık, değil mi?"

Koyu renk gözleri iki kat büyüdü ve nefesi kesildi. "Sen tam bir pisliksin. Hayır. Birlikte yatmadık, seni domuz."

Başım çarpmaya devam etti ve gürültü yeniden başladı. "Tanrım, bu gürültü de ne?"

Hışım ile oturma odasından sadece beş adım ötedeki banyoya gitti ve kapıyı çarptı.

"Kuru temizlemecinin üstündeyim. Bunlar makineler," diye bağırdı kapının diğer tarafından.

Ayağa kalktım ve kahvemden bir yudum daha alarak banyoya doğru yürüdüm. Bu tam anlamıyla üç kısa adım atmak anlamına geliyordu. "Hey, Harley."

"Ne?" diye tısladı kapıdan.

"Seni kırmak istememiştim. Dün gecedan hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece uygunsuz bir davranışta bulunmadığımdan emin olmak istedim." Kız çok seksiydi. Benim tipim değildi tabii ki ama muhteşemdi. Ben olsam ne yapacağımı nereden bilebilirdim ki? Ondan etkilenmişim, bunu inkâr edemezdin.

Banyodan çıktı. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı, biraz makyaj yapmıştı ama fazla bir şey sürmemişti. İhtiyacı da yoktu zaten. Üzerinde dizlerinde biten siyah pamuklu bir elbise ve bir çift patik vardı.

"Sorun yok. Hazır mısınız? İşe geç kalmak istemiyorum."

"Sahibi sensin." Saati görmek için telefonuma baktım. "Saat daha sabahın altısı bile değil. Ne kadar erken giriyorsun?"

"Altıda orada olmayı seviyorum ve sen beni geç bıraktın, çünkü yürümek zorundayız. Sarhoş kışın kanepemdeyken pek uyuyamadığımdan bahsetmiyorum bile," dedi bana tek kaşını kaldırarak. O kadar güzeldi ki neredeyse nefesimi kesecekti. Tanrım, dün gece ne kadar içmişim? Kendimde değildim.

Oturdum ve ayakkabılarımı giydim. "Görüyorum ki tenis ayakkabılarını giymemişsin."

"Bunu fark ettin, değil mi?"

Neden birden bu kadar sinirlendi? Sadece yatıp yatmadığımı sordum. O kadar da zorlama değil. İnsanlar bunu her zaman yapar. "Sadece senin

Onlar gibi, hepsi bu."

"Lavaboda ıslanıyorlar çünkü biri üzerlerine kusmuş."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Tanrım. Özür dilerim. Sana yeni bir çift alacağım."

Ben ayağa kalkmaya çalışırken gözlerini devirdi. "Yeni bir çift istemiyorum. Çok iyi bir çiftim vardı. Paranı her şeye saçıp tamir edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Vay be. Varsayımlarda bulunma. Ayakkabılarına kustum ve onları değiştirmeyi teklif ediyorum."

Beni kapıya kadar götürdü ve sokağa çıktık. "Varsayımlarda bulunmuyorum. Aslında senin hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyorum. Babanı öldürdüğünü de itiraf ettin."

Bir yerde durdum. Tanrı'ya şükür güneş neredeyse hiç görünmüyordu, çünkü güneş gözlüklerim yanımda değildi. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bana onu öldürdüğünü söyledin. Hayatım tehlikede olmasına rağmen uyumana izin verdim. Bir şey değil. En sevdiğim ayakkabılarıma kustun ve sonra uyanıp seninle yatıp yatmadığımı mı sordun? Söylediğim için üzgünüm Montgomery, ben bundan biraz daha unutulmazım." Topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye başladı. Beni bırakması için Jerome'u aramak istedim ama bu konuşmanın yapılması gerektiğini ve kızın yürümeye kararlı olduğunu fark ettim.

Takım elbise ceketimi koluma geçirerek yanına gittim. "Özür dilerim. Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Tekrar durdu. "Özrünüzü kabul ediyorum."

Tekrar yürümeye başladık. Ne demek istediğimi açıkça anlatmam gerekiyordu çünkü soğukkanlı bir katil olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ama aynı zamanda, birini öldürdüğümü itiraf ettikten sonra geceyi burada geçirmeme izin vermesi beni kızdırmıştı. Yalnız yaşayan bir kadın için pek akıllıca bir hareket değildi. Ama bu konuyu açmak için kötü bir zaman gibi görünüyordu.

"Babam beş yıl önce bir trafik kazasında öldü."

"Peki şoför sen miydin?" diye sordu, topuklu ayakkabıları çimentoya vururken bana bakarak.

"Hayır. Onunla birlikte arabada değildim." "Ona çarpan arabada mıydınız?"

"Hayır. Ben orada değildim," diye tersledim çünkü bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordum.

"Bana havlama. Orada bile olmadığın bir suçu itiraf eden sensin."

"Haklısın. Özür dilerim. Sadece bu konuda konuşmayı sevmiyorum," dedim.

"Biliyor musun Montgomery, eğer bir süper kahraman olsaydın sana *Özür Dileyen* derdim."

Gözlerimi devirdim. "Peki neden?"

"Çünkü çoğu zaman tam bir pisliksin ve sonra birkaç özür diliyorsun ve bunun her şeyi daha iyi hale getirdiğini düşünüyorsun. Eğer gerçekten kötü hissediyorsan, o zaman pislik olmayı bırak. Ve alınma ama orada bile olmadığın bir suçu itiraf ettin, yani sen de açıkça boktan bir suçlusun."

Bir kahkaha attım. Açık sözlü biriydi. Hayatımda bunlardan pek fazla yoktu. "Pekâlâ, bir dahaki sefere özür dilemeden önce düşüneceğim."

"Bu da bir başlangıç."

Sonunda ben konuşmadan önce bir süre sessizce yürüdük. "Babamla kaza geçirdiği gece kavga ettik. Bir şeye kızmıştım ve bir pislik gibi davrandım."

"Sürpriz, sürpriz," diye mırıldandı.

"Her neyse. Onu gerçekten kızdırmıştım. Hanky ile akşam yemeği yemek için şehre gitti," dedim ve onun kim olduğunu bilmediğini fark edince durakladım. "O benim vaftiz babam. Babamın en iyi arkadaşı."

"Bütün aileler kavga eder," dedi ve bir kez daha durup beni inceledi.

"O gece bir araba kazasında öldü. Araba bir ağaca çarptı ve o ve Hanky ikisi de fırladı. Hanky iyi oldu ama babam kurtulamadı. Yani onunla son konuşmam bir tartışmaydı. Onu kızgın bir şekilde dışarı gönderen bir tartışma."

"Ve kazanın senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?" Empatik bakışları benimkilerle kilitlendi. Bu konuyu ailem ve terapistim dışında hiç kimseyle konuşmamıştım. Ve tabii ki Hanky ile.

"Belli ki kavga etmeseydik orada olmayacaktı."

"Bunu kesin olarak bilemezsin ve her halükarda kazaya o sebep olmadı," dedi uzanıp kolumu sıkarken.

"Bunu kesin olarak biliyorum. Hanky, babam kontrolü kaybettiğinde arabada bu konuda tartıştıklarını söyledi. Anlaşmazlığımız yüzünden üzgündü ve Hanky onu sakinleştirmeye çalışıyordu."

"Babanızı tanı mıyordum ama size söz verebilirim ki kazadan dolayı kendinizi sorumlu hissetmenizi istemezdi. Demek istediğim, insanlar her zaman üzgün araba kullanırlar.

her zaman. Ne zaman direksiyon başına geçsem, boktan sürücülerle karşılaşsam sinirleniyorum. Bu bir kazaydı ve tanımı gereği hasar veya yaralanmayla sonuçlanan beklenmedik ve kasıtsız bir olaydı."

Bir kahkaha attım. "Teşekkürler, Merriam-Webster."

"Bu tam bir parti numarası. SAT sınavlarına çalıştığımndan beri kafamda her türlü tanım var. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Mantıksız davranıyorsun Montgomery. Ve inan bana, eğer babanı öldürdüğünü düşünseydim, bunu sana ilk söyleyen ben olurum."

Onu inceledim. Kaldırım şu anda oldukça ıssızdı ve trafik seyrekti. Harley ve ben Montgomery Media'ya doğru ilerlerken şehir hâlâ uykudaydı. "Neden?"

"Çünkü en sevdiğim Chucks ayakkabılarımın üzerine kustun." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Yeterince makul," dedim yürümeye devam ederken.

"Sanırım bu konuda pek konuşmuyorsun çünkü eğer konuşsaydın, beş yıl sonra kendini suçlayacağını sanmıyorum. Tüm bunları içinde tutmanın iyi bir şey olmadığını biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Sen bir uzmansın, ha?"

"Elbette. Ben bastırılmış duyguların kraliçesiyim." Ona baktım ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Demek istediğim, artık her şey açığa çıktığına göre, içini dökecek birine ihtiyacın olursa bana gelmekten çekinme," dedi ve o koyu kahverengi gözleri ve empatik gülümsemesiyle bana baktı.

"Aslında bir terapistim var, ama teşekkürler."

"Beş yıl oldu ve dün gece seni sokakta sarhoş, ateşli bir halde bulduğuma göre pek de ilerleme kaydetmişe benzemiyorsun. Ve bugün burada utanç yürüyüşü yapıyorsun."

Başım kahkahalarla geriye düştü ve lanet olsun ki iyi hissettirmedi. "Ateşli bir karmaşa, ha? Demek benim seksi olduğumu düşünüyorsun, öyle mi? Bunu bilmek güzel. Gerçi ben çalışanlarla arkadaşlık etmem. Ve bu utanç yürüyüşünden çok uzak çünkü ben tamamen iyiyim."

Aniden durdu. "Öncelikle, ben senin çalışanın değilim. İş ortağınızım. İkincisi, elbette yakışıklı bir kedisin, kör değilim. Ama ilgilenmiyorum da. Benim tipim değilsin. *Hem de hiç*. Ve utanç yürüyüşüne gelince, bu birinci sınıf Montgomery. Dünün takımını giyiyorsun. Yakanda ve ayakkabılarında kusmuk var. Senin

Saçınız dağınık ve muhtemelen kusmuk kokuyor. Ve uyandıktan sonra nerede olduğunuzu bilmeden işe doğru yürüyorsunuz. Bu utanç yürüyüşünün en güzel hali! Bok gösterisine hoş geldiniz, Bay Mükemmel."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım. Onu ne kadar büyüleyici bulduğumu bilmesini istemiyordum. "Senin tipin olmadığımı nereden biliyorsun?"

Şimdi güldü. "Az önce söylediklerimden bunu mu çıkardın? Biliyorum çünkü tipimi tanıyorum. Ve sen o değilsin. Gergin, kendini beğenmiş, talepkâr zengin erkeklerle çıkmam. *"Geldiğimde kahvem hazır olsun ve beni beklesin.* Bana göre değil. Alınma ama."

Onu inceledim. "Ben kendini beğenmiş biri değilim." "Sadece talepkâr, tutucu ve zengin misin?"

"Yani, evet. Sanırım. Ve bunun için özür dilemiyorum."

"Sen de yapmamalısın. Ve bu harika çünkü seni arkadaş bölgesine koyuyor. Bu yüzden benimle istediğin zaman konuşmaktan çekinmeyebilirsin. Duygularıma kapılmam konusunda asla endişelenmene gerek yok, çünkü böyle bir şey olmayacak," dedi ve yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı.

Daha önce bir kadınla bu kadar açık ve dürüst bir konuşma yapmamıştım. Hatta uzun zamandır bir insanla gerçek anlamda derin bir konuşma yapmamıştım. Annem ve terapistim hariç, ama o zaman bile beni Harley DeLuca'nın yaptığı gibi yerime koymamışlardı. Ve ben buna aldırmadım.

"Tamam o zaman. Eğer şimdi arkadaşsak, bana tipinin ne olduğunu söyle. Tahminimce iş yerine gelip seni duvara yapıştıran ve öpmeye zorlayan karamsar pislikler. Çok klas bu arada."

"Evet. Boktan bir erkek zevkim olduğunu ilk kabul eden benim. Bu yüzden sık çıkmıyorum. Todd ilk çıktığımız yıl iyiydi, yani muhtemelen kaçırdığım işaretler vardı. Ama son birkaç ay gerçekten sahiplenici oldu ve ondan ayrıldığımda takip oyununu gerçekten artırdı. Ben de Fransa'ya gittim, onu her yerden engelledim ve vazgeçtiğini düşündüm. Ama gazetede resmimin çıkması ona ihtiyacı olan fırsatı verdi. Umarım artık uzak durur."

"Ne lanet bir sürüngen."

"Evet. Peki ya sen? Bana bir sapık gibi gelmedin. Bir oyuncu-muhtemelen. Muhtemelen bir dolandırıcı, ama bu senin tarzın gibi görünmüyor."

"Tabii ki hayır. Birçok şey olabilirim ama aldatan biri olmak bunlardan biri değil," dedim ve ona doğru baktığımda bakışlarım onunkilerle kilitlendi.

"Evet, nedense bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. O gün Todd'a müdahale ettiğin için de teşekkürler. Sana hiçbir zaman doğru düzgün teşekkür edemedim.

Bu."

"Hiç düşünme bile. Ben de onun kışına tekneyi basmalıydım," diye itiraf ettim. O da güldü. "I düşünmek Biz gidiyor için olmak iyi Arkadaşlar, Ford

Montgomery."

Gözlerimi devirdim. "Evet, arkadaşlarla pek aram yok ama bir şans verebiliriz.

den

eyin "Ne kadar şaşırtıcı."

." Çok tuzlu. Aldırmadım. Genelde insanlar beni çok daha az rahatsız ederdi.

Zaman.

Ama Harley DeLuca sürprizlerle doluydu.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Harley

Bir hafta daha bulanık geçti. Açılıştan kapanışa kadar her gün dolup taşık. Ford Montgomery ile olan yeni arkadaşlığım beni şaşırtmıştı. Adam çoğu zaman huysuz bir pislikti, ama şimdi onu tanımaya başlıyordum, aslında oldukça iyi biri olabiliyordu. Hatta komik. Her sabah kahve içmeye gelir ve biraz sohbet ederdik. Bu genellikle günümün en önemli anıydı çünkü adam çok eğlenceliydi. Ama sonra saatine bakar ve gevezelik ederek çok fazla zaman harcadığım için bana tıslar ve üst kata çıkardı. Eminim bugün de farklı olmayacaktı ve buraya gelmesi için sabırsızlanıyordum.

Ford fırına girdiğinde "Merhaba," diye seslendi.

"Ben arka taraftayım."

Sanki buranın sahibiymiş gibi mutfağa girdi, ki sanırım öyleydi, ve kahve makinesine doğru ilerledi.

"Günaydın. Hey, seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi. Keskin çenesi ve dolgun dudaklarıyla gülünç derecede yakışıklıydı. Kendime bakmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Odaklan.

Tereyağlı kurabiyeler için hamur açmaya devam ettim ve başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştım. "Devam et o zaman."

Kıkırdadı. "Annem şaraphane için senden hamur işleri sipariş etmek istiyor. Böyle bir ek işle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Şaraphaneniz mi var?" Merakla sordum.

"Evet. Montgomery Şarapları. Napa'da, büyüdüğüm yer. Jack ve Harrison zamanlarının çoğunu orada geçiriyor. Annem hâlâ orada yaşıyor. Sana sormam için her gün başımın etini yiyor. Tabii Jack de hamur işlerinizi öve öve bitiremiyor çünkü adam beş yaşındaki bir çocuğun paletine sahip."

Gözlerimi devirdim. "Ben buna muhteşem bir zevk derdim. Doksan yaşında bir adamın paletine sahipsin. Biraz yaşa, Montgomery. Kurabiyeyi ye. Yağmurda yürü. Gevşe biraz."

"Beyaz şeker şeytandır."

"Beyaz şeker benim mesleğim, seni ahmak."

Güldü. "Güzel. Hamur işlerin çok güzel, buna şüphe yok. Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Elbette. Her zaman daha fazla pişirebilirim. Ne kadar ihtiyacı var? Haftalık bir sipariş mi olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu ikiniz konuşabilirsiniz. Seninle tanışmak istiyor. Yarın boş musun?" diye sordu fincanın kapağını kapatırken.

Geniş omuzları ve zayıf fiziği yine dikkatimi çekti. Kahverengi saçları tepede daha uzun, arkada daha kısaydı ve delici mavi gözlerinde kaybolmak çok kolaydı. O bakmadığında onu süzmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama bu arkadaşlar için kabul edilebilir bir şeydi. Molly benim en iyi arkadaşımdı ve onun güzel olduğunu düşünüyordum. Arkadaşlarını çekici bulmak tamamen normal, değil mi?

Bu Ford Montgomery'den gerçekten *etkilendiğim* anlamına gelmiyordu. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı. O benim tipim değildi. Onu öpmeyi düşünmedim. Ya da ona dokunmayı. Düşünmedim.

Neredeyse hiç.

"Yarın Cumartesi," dedim sonunda bana döndüğünde ve o anda içinde bulunduğum sersemlikten sıyrıldım.

"Güncelleme için teşekkürler. Farkındayım. Boş musun?" "Sanırım. Burada, fırında mı buluşmak istiyor?"

"Hayır. Seni Napa'ya götüreceğimi söyledim, böylece şarap imalathanesini görebilir ve onunla tanışabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu, her zamanki yoğunluğuyla beni inceleyerek.

"Napa mı? Bug'un o kadar uzağa gidebileceğini sanmıyorum." Kesinlikle çok sevdiğim, üstü açık eski bir Bug kullanıyordum. En güvenilir araba değildi ama onun için çok çalışmıştım, bu yüzden benim için özeldi.

Gözlerini devirdi. "Böcek de ne demek?"

"Üstü açılabilir bir VW Bug, bilirsin, *şu araba*," dedim, ses tonumdan alaycılık sızıyordu.

"Oh, tamam o zaman. Hayır, helikopterle gideriz. Hemen gidip dönebiliriz. Sabah 10'a ne dersin? Jerome ve ben

"Sen yola çık, biz de buradan gidelim."

"Helikopter mi? Bu konuda rahat mıyım bilmiyorum."

"Tabii ki öylesin. Bir otomobil için ölüm tuzağı kullanıyorsun. Ve üstü açık. Daha da tehlikeli. Benim ulaşım şeklim çok daha güvenli. Güven bana," diyerek kahvesini yudumladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Her zaman böyle otoriter misin?" Ellerimi havluya silerken tısladım.

"Her zaman. Alış buna."

Ve bir anda gitmişti. Ona hem kızmış hem de gittiğini gördüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım.

Molly içeri girdiğinde kapının önünde oluşan kuyruğu görmek için dışarı çıktım.

"Görüyorum ki yeni kankan yine buradaymış," dedi kaşlarını oynatarak. "Kes şunu. Biz arkadaşız."

"Elbette, öylesin."

Kapıyı açtık ve çılgınlığın başlamasına izin verdik.

"Bir helikopterde olduğuma inanamıyorum. Bu normal değil" dedim ve emniyet kemerimin bağlı olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ettim.

Napa'ya yapacağım seyahat için endişelendiğimden saatlerdir uyanıktım. Böyle bir durumda ne giymem gerektiğini bile bilmiyordum. Bir iş görüşmesi miydi? Bir ortaklık mı? Sadece bir sohbet mi? Çiçekli maksi elbisem ve yeni yıkanmış Chucks ayakkabılarımla gittim. Elbisemin üst kısmı dar, alt kısmı ise dökümlüydü. "Şaraphane" diye bağıırıyordu. Bugün yemek yapmayacağım için saçlarımı açık ve düz bırakmaya karar verdim.

"Bu tamamen normal. Çok fazla endişeleniyorsun. Özellikle de ulaşım aracı olarak teneke kutu kullanan biri için."

"Hey, o arabayı seviyorum. Bug'dan nefret etme."

Kıkırdadı. Ve Ford Montgomery güldüğünde, bu bana bir şeyler hissettirdi.

"Saçlarının açık halini seviyorum," dedi ve bu iltifatıyla beni tamamen şaşırttı.

"Oh, teşekkürler. Yemek pişirirken hep yukarı kaldırıyorum ama bugün sadece sohbet edeceğim için aşağı indirmenin iyi olacağını düşündüm."

"Evet, kesinlikle."

"Bana annenden bahset. Nasıl biri?"

"O harika biri. Onu seveceksin. Jack'e çok benziyor. Bulaşıcı bir gülümsemesi ve hınzır bir mizah anlayışı var." Annesinden bahsederken tüm yüzü aydınlandı ve göğsüm biraz sıkıştı. Bu tür bir sevgi hissettiğiniz bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Buna imreniyordum.

"Bu kadar yakın olmanız çok güzel. Peki ya sen ve kardeşlerin? Hepiniz oldukça sıkı fıkı görünüyorsunuz." Üçü de birbirinden çok farklı görüldüğü için çok merak ediyordum. Jack her gün fırına gelirdi ve partinin can damarıydı. Neşeli ve eğlenceliydi. Harrison haftada birkaç kez uğrardı ve biraz daha ciddiydi ama iyi bir mizah anlayışı vardı ve sipariş ettiği hamur işlerine her zaman iltifat ederdi. İkisi de bana daha çabuk açılıyordu ama ben en çok Ford'a ve onun dalgınlığına kapılmışım. Üçünün iş dışında nasıl olduklarını merak ediyordum.

"Hem de çok. Muhtemelen ailemle yeterince vakit geçirmediğimi söylerler. Onlar her gün Napa'da. Ben hafta içi şehirdeyim ve her hafta sonu annemi görmeye çalışıyorum. Kardeşlerim Montgomery Media'nın benden ne kadar zaman aldığını her zaman anlamıyorlar. Şirketi ayakta tutmak için neler gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yok," dedi ve konuşurken yüz ifadesinde bir şey gördüm. Hayal kırıklığı mı? İncinmiş miydi?

"Peki neden onlara söylemiyorsun?" "Neyi söylemeyeyim?" diye sordu.

"Onlara bunun ne kadar zaman aldığını söyleyin. Tüm gerçekleri ortaya koyun. Belki anlamalarına yardımcı olur" dedim.

"Hiç sormadılar ki."

"Bu onlara söylememen gerektiği anlamına gelmez. Tam olarak ne yaptığınızı ve ne kadar zaman gerektiğini daha iyi kavramalarını sağlayabilir," dedim hareket etmeye başladığımızda pervaneden gelen ani gürültü üzerine.

"Bunu düşüneceğim."

Koltuğun kenarına tutundum. Yükseklikten korktuğumu söylemem gerekirdi herhalde. Ya da Molly'nin bana açıkladığı gibi, aslında havada olmaktan değil, düşmekten korkuyordum. Her iki durumda da dehşete düşmüştüm. Paris'e uçuşumda doktor bana sinirlerimi yatıştırarak bir şey vermişti. Keşke şimdi de olsaydı.

"İyi misin? Yüzün oldukça beyaz." Yerden ayrılırken beni inceledi ve gözlerimi zorla kapattım.

"Sanmıyorum," dedim tırnaklarımı koltuğa geçirerek, bir el benimkini kapattığında.

"Rahatla, Harley. Dışarıdaki en iyi pilota sahibiz. Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Yani, sen benim tek arkadaşımın, değil mi?"

Güldüm ve tek gözümü açtım. "Bildiğim iyi oldu."

Bana doğru eğildi ve parmaklarımızı iç içe geçirdi. Ford Montgomery tahmin ettiğimden daha tatlıydı. "Pencereden dışarı bak. Büyüleyici."

İki gözümü de açıp manzaraya bakmak için kendimi zorladım ama hemen tekrar kapattım. "Sadece senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Hızlıca yukarı çıkacağız, sonra aşağı ineceğiz. Söz veriyorum, sen daha heyecanlanmaya vakit bulamadan orada olacağız."

Elini daha sıkı sıkarken "Hımm, gerginliği çoktan geçtiğimi söyleyebilirim," diye mırıldandım.

Daha yakına eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Zaten iniyoruz. Başardın."

Dudakları tenimi gıdıkladıkça kollarımı ürperti kapladı. Yere indiğimizde ve pilot kemerlerimizi çözebileceğimizi söylediğinde, elini bıraktım ve hızla o şeyden kurtuldum. Küçük Bug'ımı haftanın her günü buna tercih ederdim.

Ford'un arabasına doğru yürüdük. Görünüşe göre Napa'dan şehre sık sık gidip geliyorlardı, bu yüzden gittikleri her yere gitmeye hazır arabaları vardı. İnsanın kafasını kurcalayan bir sürü şey vardı.

Şaraphaneye kısa bir yolculuktan ve camımı indirip esintinin saçlarımı savurmasına izin verdim. Çiçekler ve güneş ışığı gibi kokuyordu. Napa'ya hiç gitmemiştim ama burayı seveceğimi şimdiden söyleyebilirdim.

"Helikopter yolculuğu için üzgünüm. Eğer uçakla dönmek seni rahatsız ediyorsa, arabalardan birine binebiliriz ve ben bizi geri götürebilirim," dedi ve düşünceliliğiyle beni şaşırttı. Onun empati kurabilen bir insan olduğunu tahmin etmezdim ama yanıldığımı kanıtlıyordu.

"Hayır. Üstesinden gelebilirim. Korkularınızın üstesinden gelmeye çok inanırım." Onu muhteşem şaraphaneye giden yürüyüş yolunda takip ettim. Lavanta çalıları yolu kaplıyor ve büyümüş ağaçlar girişe gölge yapıyordu. "Vay canına. Burası muhteşem bir yer. Eviniz buradan uzakta mı?"

"Yolun hemen yukarısında. Annem çoğu gün yürüyerek gidip geliyor ya da golf arabasına biniyor."

Lobiye girdiğimizde küçük bir hediyelik eşya dükkânı ve bir kafe vardı. Tavandan tabana cam duvarlar üzüm tarlalarının manzarasını sunuyordu. Bu

gerçekten görülmesi gereken bir şeydi. Böyle bir yerin yaratıcılığını ancak hayal edebilirim. Huzurlu ve sakin bir ortamın üstesinden gelmek zor olurdu.

"İşte oradalar," dedi bir kadın, yolumuzda yürürken.

"Anne, merhaba. Ben Harley DeLuca, DeLiciously Yours'un sahibiyim. Harley, bu benim annem, Monica Montgomery."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedik hep bir ağızdan ve beni kucaklamak için kendine çekmeden önce ikimiz de kıkırdadık.

"Verandada bizim için güzel bir masam var. Dışarısı özel, böylece sohbet edebiliriz. Aç olursan diye biraz şarap ve birkaç meze sipariş ettim."

"Kulağa harika geliyor," dedim.

Ford'un annesi çok güzeldi. Kot pantolon, beyaz bir bluz ve sevimli bir güneş şapkası giymişti. Koyu renk saçları ensesinde bir bukle halinde toplanmıştı.

Garson geldi ve her birimize birer bardak chardonnay doldurdu ve bir sebze tabağı ile biraz peynir ve kraker koydu. Pitoresk bir şaraphanenin ortasında oturuyorduk. Yemyeşil bir yerdi ve havada lavanta kokuları vardı. Güneş dışarıdaydı ama veranda gölge sunuyordu.

"Jack bana hamur işlerinizden birkaç tane getirdi ve söylemeliyim ki, sizinkiler şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," dedi.

"Oh, vay canına. Teşekkür ederim. Gururum okşandı."

"Bu yetenekle mi doğdunuz? Yoksa mükemmelleştirmek yıllar mı aldı?" Monica Montgomery'de beni çeken bir samimiyet vardı. Gerçekten ilgili görünüyordu.

"Büyükannem ben küçükken bildiği her şeyi bana öğretti ve her şey oradan gelişti. Küçüklüğümden beri bir fırın açmanın hayalini kuruyordum, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, bu uzun zamandır geliyordu. Buraya gelmek için gerçekten çok çalıştım, bu yüzden harika bir öğretmene sahip olmanın ve zanaatımı mükemmelleştirmeye devam etmek için sıkı çalışmanın bir kombinasyonu olduğunu söyleyebilirim."

"Bu oldukça etkileyici. Bu yaptığınız işe de yansıyor. Belli ki fırıncılık konusunda oldukça tutkulusunuz ve birinin bu şekilde hayallerinin peşinden gittiğini görmek çok güzel. Bana ailenizden bahsedin. Şehirde mi büyüdünüz?"

Koltuğumda kıpırdandım ve başımı kaldırdığımda bakışlarım Ford'un safir mavileriyle kilitlendi. "Tanrım, anne. Sipariş verdiğini sanıyordum, onu sorguya çektiğini değil."

"Ah, çok özür dilerim. Sadece seni tanımak istemiştin," dedi Monica.

"Hiç sorun değil. Ben açık bir kitabım." Masanın altında ellerimle kıpırdandım. "Büyükannem ve büyükbabam tarafından yetiştirildim. Annemin bir sürü sorunu var. Babamla hiç tanışmadım ve büyükannem ve büyükbabam ben ortaokuldayken tüm velayetimi aldılar. Oakland'da büyüdüm ve üniversite için Berkley'e gittim. Geçtiğimiz yıl Paris'te dünyanın en iyi pasta şeflerinden bazılarıyla çalışarak bir yıl geçirdim. Yani özetle ben buyum," dedim kollarımı açarak. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. İnsanlar beni kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Hayatımın bu noktasında kendimi olmadığım bir şeye dönüştürmeye kesinlikle çalışmayacaktım. Bulduğum yerle ve buraya nasıl geldiğimle gurur duyuyorum. Ancak annem hakkında çok fazla konuşmak farklı bir hikayeydi. O konuya girmeyi sevmiyordum. Hayatımda kapattığım tek bölüm buydu. Onun davranışları yüzünden bir ömür boyu yeterince yargılanmıştım.

"Büyükannen ve büyükbaban şimdi seninle inanılmaz gurur duyuyor olmalı. Sıkı çalışmanızın karşılığını aldınız. Çok etkilendim," dedi Monica ellerini birbirine kenetleyip sulu gözlerini silerken. Hayat hikâyemin bu kadar duygulandıracağını asla tahmin edemezdim ama sıcak ve kibardı, bu yüzden beni tamamen şaşırtmadı.

"Büyükannem birkaç yıl önce vefat etti. Göğüs kanseriydi. Büyükbabam ve benim için çok zor oldu ama Berkley'de okurken eve yakın olmam yardımcı oldu. Ama evet, büyükbabam çok gurur duyuyor. Gülünç derecede gururlu, gerçekten."

"Evet, bunun onun için zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Beş yıl önce kocamı kaybettim, tam da Ford üniversiteden mezun olurken ve hem Harrison hem de Jack okuldayken. Ford Avrupa'da yüksek lisans yapacaktı ama hemen eve döndü. Harrison da aynısını yaptı. Onlar olmasaydı o ilk yılı atlatabilir miydim bilmiyorum," dedi başını sallayarak.

Bakışlarım bir kez daha Ford'unakilere kilitlendi. Tahmin ettiğimden daha büyük bir kalbi vardı ve annesine bakışını kaçırmadım. Sanki güneş orada batıyordu. Uzandı ve çekilmeden önce annesinin elini sıktı. "Pekâlâ, bazı siparişler vermeye ne dersiniz? Hayat hikâyesini dinlediniz, devam edelim."

Monica gözlerini devirdi ve onun yanağını okşadı. "Benim soğukkanlı oğlum. Duygusal şeylerden nefret eder."

Kıkırdadım. "Hepinizin bir araya gelip birbirinize destek olmanız çok güzel."

"Her zaman," dedi. "Peki, bana bir sürü hamur işi yapmaya ne dersin? Bilirsin işte, o hafta ne yapıyorsan

Fırın, böylece sizin için daha basit tutabiliriz. Belki üç düzine karışık hamur işi veya kurabiye ile başlayabiliriz. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Evet. Aslında kulağa mükemmel geliyor. Ve eğer mevsimsel bir şey isterseniz, bana haber verin."

Bir garson masaya yaklaştı ve fısıldamaya çalıştı, "Monica, mutfakta küçük bir sorun var ve Josh gelip seni almamı istedi."

"Tamam. Bunun için heyecanlıyım. Gidip bir yangın söndürmem lazım ama geri döneceğim. Afiyet olsun. İsterseniz menüden bir şeyler sipariş edin."

"Teşekkür ederim," dedim, uzaklaşmadan önce Monica'ya başımı sallayarak. "Annen gerçekten çok tatlı. Ondan hoşlanıyorum."

"Evet. O milyonda bir bulunur. Her zaman öyleydi. Ama aynı zamanda çok meraklıdır. Seni sıkıştırdığı için üzgünüm," dedi Ford. Koyu renk kot pantolon ve beyaz düğmeli bir ceket giymişti. Gündelik kıyafetleri ancak o resmi gösterebilirdi.

"Sorun değil. Saklayacak bir şeyim yok." Eğilip birkaç kraker ve biraz peynir aldım ve tabağıma yerleştirdikten sonra yemeye başladım.

"Büyükannen için üzgünüm," dedi gözlerini üzüm tarlalarına dikerek.

"Teşekkür ederim. İnanılmaz bir kadındı."

"Peki annen şimdi nerede? Onunla görüşmeye devam ediyor musun?"

"Yapmamaya çalışıyorum," dedim gülerek ve kafasını çevirip bana baktı. "Valentina DeLuca'nın etrafta olmaması her zaman daha iyidir, inan bana."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Ama fırını biliyor, bu yüzden büyükbabam benim hakkımda sorular sorduğunu söyledi, ki bu hiç iyi bir şey değil. Ama onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Beni inceledi. "Bu senin için kolay olmamalı."

"Hayatın kolay olduğunu kim söyledi?" Dedim.

Lanet gerçek bu değil miydi?

Hayat hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Ama bu beni daha önce durdurmamıştı ve şimdi de durdurmayacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Ford

Bütün günümü basında çıkan yangınları söndürmekle geçirdim. En iyi muhabirlerimden biri siyasi bir haber üzerinde çalışıyordu ve işlerin gerginleştğini söylemek hafif kalırdı. Yolsuzluğa bulaşmış bir politikacıyı ifşa etmek hiçbir zaman iyi sonuç vermedi ama bu bazen yapılması gerekmediği anlamına da gelmiyordu. Montgomery Media sektörün en güçlülerinden biriydi ve doğru olduğundan yüzde yüz emin olmadığımız haberleri yayınlamazdık. Ve bunu destekleyecek gerçeklere de sahiptik. Yine de bu herkesin hoşuna gideceği anlamına gelmiyordu.

Ofisimin kapısı çalındı.

"Açık," dedim bilgisayar ekranıma bakarak.

"Selam." Harley elinde pembe bir fırın kutusu ve bir fincanla içeri girdi. "Jack bana çok fazla dramla uğraştığını söyledi, bu yüzden günü atlatmak için biraz rafine şekere ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Yanağında pembe bir krema vardı ki bu onun için alışılmışın dışında bir şey değildi. Daha önce Chanel dışında benim için kız kardeş gibi olan bir kadınla arkadaşlık kurmamıştım. Ama Harley DeLuca bunu kolaylaştırdı. Her sabah kahve içmek için uğradığımda onunla konuşuyordum ve Napa'ya yaptığımız geziden sonra, aslında bir arkadaşlık kurduğumuzu söyleyebilirim. Her gece Jerome'un onu eve bırakmasını teklif ettiğim gerçeğinden yakınıyordu, ama endişelendiğim biri haline gelmişti. Ve her nedense, o da benim için aynı şeyi yapıyor gibiydi.

Güldüm. "Biliyor musun, seninle tanıştığımdan beri muhtemelen hayatım boyunca yediğimden daha fazla şeker yedim."

Gözlerini devirdi. "Sakin ol, Montgomery. Sadece birkaç kurabiye. İnci gibi beyazların hâlâ parıldıyor."

Masamın karşısındaki koltuğa çöktü ve kutuyu bana doğru itti.

Daha önce ofisime hiç gelmemişti, o yüzden bu bir ilkti.

"Hey, bu gece geç saate kadar çalışıyor musun? Sana bir řey danışmak istedim ve belki caddenin yukarısında bir akşam yemeği yiyebiliriz diye dūřundum," diye sordum.

"Akřam yemeęi bir tūr randevu gibi gōrūnuyor, deęil mi?"

Kollarımı gōęsūmūn ūzerinde kavuřturdum. O haklıydı. Genelde çıktıęım kadınları yemeęe gōtūrūrdūm ama son zamanlarda canım istemiyordu. Onun arkadařlıęını seviyordum ve bu arkadařlık olayını denemek istiyordum. Benim için her zaman en karanlık zaman olan babamın ōlūm yildōnūmūnde bana yardım etmiřti ve onun yanında rahattım.

"Molly ile yemeğe gitmiyor musun?" Su şişeme uzandım ve uzun bir yudum aldım.

"Tabii ki biliyorum. Ama genelde *hanımlarını* yemeğe gōtūrmez misin? Molly bana medyada haftada birkaç gece farklı fahişelerle çekilmiş fotoğraflarınızın olduğunu sōyledi. Bir fahişeyle karıştırılmak istemem."

Suyum boęazıma kaçınca bana bir peçete attı ve kutuya uzanıp bir kurabiye aldı. Boęazımı temizleyene kadar ōksūrdūm. "Tanrım. Sosyal medya gūncellemelerini Molly'den aldıęına sevindim. Ama bilgin olsun, sana sōylemeyi unutmuř olmalı, benimle birlikte çekilmiř bir fotoęrafın var."

"Ön kapıyı kapat," diye bağırdı ve hışımla ayağa kalktı.

"Benimle gōrūlmek bu kadar mı rahatsız edici? Tanrım, çoęu insan reklama bayılır. Ve bu sadece bir kez oldu."

"Ne yapıyorduk biz?" Oturmak için geri çekildi.

"Birkaç gūn ōnce arabamın yanında duruyorduk. Őnemli bir řey deęil. Molly gōrmediyse çok fazla dikkat çekmemiř demektir. Reklamcım halka açık her fotoęraftan beni haberdar eder."

"Sonsuz kadınlarla dolu Montgomery trenine binmek istemiyorum. Kendime biraz daha saygım var."

"Bildiğim iyi oldu. Ee, akşam yemeği? Beni bu arkadaşlığı benimsemeye ikna eden sendin. Artık ben de varım, yani bunu elimden alamazsın. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yemekten sonra biraz eğlenmek için bir kadını evime davet edebilirim." Kaşlarımı oynattım.

Masayı tokatladı. "Gerçekten iğrensin. Bana iyilik yapma. Sekizde dūkkānı kapatacağım. Seninle aşağıda buluşuruz."

"Beni ōldūrmeye çalıřıyor olsanız bile ikramlarınız için teřekkūrler." Kapıya doęru ilerlemeden ōnce "Benim için zevkti," dedi. "Harley," diye seslendim.

"Öyle mi?"

"Yanağında krema var. Yemekten önce temizle. Birlikte fotoğraf çektirirsek berbat görünmeni istemem." Sırıttım.

"Beni kızdırıyorsun,
Montgomery." "Amaç da bu
zaten."

Ofisimden çıkarken kahkahasını duydum ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Ve bu beni kızdırdı.
Telefonum yeni bir mesajla titredi.

Shawna ~ Selam yakışıklı. Bu gece boş musun? Akşam yemeği ve içki?

Bu seks için bir koddu. Shawna ve ben birkaç haftada bir buluşurduk. Ama şu anda öyle hissetmiyordum.

Ben ~ Üzgünüm. Şu anda işte çok fazla şey oluyor. Uzaklaşamıyorum.

Bana üzgün bir yüz emojişi gönderdi ve ben de dikkatimi bilgisayarıma vermek için telefonumu bıraktım.

Harrison ofisime girdi ve elimi yüzümde gezdirdim. Yapmam gereken tonlarca iş vardı ve bu kesintilerin sona ermesi gerekiyordu.

"Vali Soto bu haber yüzünden dava açmakla tehdit ediyor." Harley'nin az önce boşalttığı koltuğa oturdu ve bir kurabiye almak için uzandı.

"Hukuk ekibimiz bunun önüne geçiyor. Bu beklenen bir şey. Şaraphanede neler oluyor? O küçük yangını söndürdünüz mü?"

Şef Peter bir garsona çakmış ve sonra da hiç olmamış gibi davranmaya çalışmış. O özür dileyene kadar işe gelmeyi reddetmiş. Kardeşim şaraphanedeki tüm olaylarla ilgilendiği için minnettardım. Harrison yangınları söndürmekte ustaydı.

"Şu anda onunla görüşüyor. Adam pisliğin teki, buna şüphe yok. Bence kız ondan gerçekten hoşlanıyor ve sorun da bu. Her ikisiyle de görüştüm ve sanırım her şey yoluna girecek. Önümüzdeki birkaç dakika içinde bu konu açıklığa kavuşacak. Sonu gelmeyen saçmalıklar, değil mi?" dedi bir elini saçlarında gezdirerek.

"Evet. Her zaman bir şey vardır. Şimdi Napa'ya mı dönüyorsun?"

"Evet. Jack'i fırından çıkarabilirsem onu almaya gidiyorum. Yine kekleri donduruyor," dedi Harrison gülererek. "Buranın onun mutlu yeri olduğunu iddia ediyor."

Başımı salladım. "Saçmalık."

"Harley'i burada gördüğüme şaşırdım. İkiniz yakınlaşıyorsunuz, ha?" Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı.

"Bu da ne demek oluyor? Biz iş ortağıyız ve sanırım arkadaşız."

"Bence harika. Sadece sana hiç benzemiyor, hepsi bu."

Kapım çalındı ve Sam bana Edward'ın burada olduğunu haber verdi ve kardeşim ayağa kalktı.

Kardeşimi aceleyle ofisimden çıkarmadan önce Sam'e "Onu geri gönder," dedim. Onun bu toplantının bir parçası olmasına gerek yoktu.

"Ford, nasılsın?" Edward ellili yaşlarının ortalarında, uzun boylu ve tıknazdı. Güvenliğimi sağlar ve benim için araştırma işleri de yapardı. Sinsi ve güvenilir bir adamdı.

"Ben iyiyim. Lütfen oturun. Ne öğrendiniz?" diye sordum. Şaraphanede benimle paylaştıklarından sonra endişelendiğim için Harley DeLuca'nın annesini araştırmasını istemiştim. Harley ile arkadaş olmuştuk ve onun tehlikede olmadığından emin olmak istiyordum. Ayrıca onun işine yatırım yapmıştık ve risklerimizin ne olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Kardeşlerimin aksine, dünyanın biraz yorgun olduğunun fazlasıyla farkındaydım ve kimse tarafından hazırlıksız yakalanmak istemiyordum. Asla. Yatırım yapmaya karar verdiğimizde Harley'i iyice araştırmıştık ve o da kontrolden geçmişti.

"Kahretsin, Valentina DeLuca bir sürü karanlık şeyle ilgileniyor," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, genç yaşta eskortluğa başlamış. Harley'nin hayatına hiç dahil olduğuna inanmadığım zengin bir adam tarafından hamile bırakılmış. O zamanlar bir çeşit ödeme yapılmış gibi görünüyor ama izi sürülemiyor. Kızının hayatına girip çıkmış ama Harley'i çoğunlukla büyükanne ve büyükbabası büyütmüş gibi görünüyor."

Bunların hepsi annem ona beş bin soru sorduğunda Harley'in paylaştığı şeylerdi.

"Peki Valentina şimdi nerede?"

"Hem uyuşturucu hem de kadın ticareti yaptığı bilinen bir adamla yaşıyor. Kötü bir adam diyelim. Kardeşlerinizin fırınla ilgili yaptığı onca reklamdan sonra Valentina'nın radarında Harley var gibi görünüyor. Büyükbabanın evine birkaç ziyaret yapmış ama belli ki kızının şu anda nerede kaldığını bilmiyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Valentina kızının nerede yaşadığını öğrenmek için onu evine kadar takip ettirebilir ya da onu burada ziyaret edebilir."

"Tanrım. Lanet Jack ve onun parlak fikirleri. Kızın kafasına hedef tahtası koydu."

"Maalesef, sanırım haklısın. Ama bunun Harley için yeni bir şey olmadığını söyleyebilirim. Berkley'de Harley ile ilgili bir tür aile içi anlaşmazlık nedeniyle polisin çağrıldığı birkaç olay oldu. Hiçbir zaman suç duyurusunda bulunmadı ama kırık kemikler ve diğer yaralanmalar nedeniyle birkaç kez hastaneye gitmişti. Bence muhtemelen hayatı boyunca annesinin sorunlarıyla uğraştı."

Başımı salladım. Ellerim masamın üzerinde yumruk oldu. Bu pisliği kızının kapısına nasıl getirirsin? Harley hayatında iyi bir şeyler yapmaya çalışıyordu ve çok sıkı çalışıyordu. Bu beni çok kızdırdı.

"Evet, muhtemelen haklısın. Bunu araştırdığın için teşekkürler. Biraz geride durup ona göz kulak olacak birini bulsak nasıl olur? Bunu bilmesini istemiyorum ama şu anda başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Tamamdır, Ford. Tam bu işe uygun bir adamım var. Orada olduğunu bile bilmeyecek, ama biri onu ziyaret etmeye kalkarsa diye etrafta olacak."

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Beni haberdar edin." Elini sıktım ve onu kapıya kadar geçirdim.

Nedeni ne olursa olsun, bu kızı korumak için içimde doğuştan gelen bir ihtiyaç vardı. Karanlık bir dönemden geçerken bana yardım etmişti ve ona bir şey olmasına izin veremezdim. Annesi gelip Harley'in uğruna çalıştığı her şeyi mahvedemezdi. Benim gözetimimde olmaz.

Günün geri kalanını toplantılarda, kriz üstüne krizle uğraşarak geçirdim. Saatiye baktım ve sekizi birkaç dakika geçtiği için çoktan geç kaldığımı fark ettim. Aşağıya indim ve Harley'i hâlâ çalışırken buldum. Geç kaldığım için sinirlenmesini beklerdim ama kızın iş ahlakı benimkine rakipti.

"Oh, hey. Saat sekiz oldu mu?" dedi ve önlüğünü çözüp tezgâhın üzerine bıraktı. Ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü.

"Evet. Aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim," dedi gülerek. "Ama kolay bir yere gidelim. Harika bir ramen restoranı biliyorum."

Ramen mi? Erişte mi? Ciddi miydi?

"Sana kalmış. Sokağın yukarısındaki Brown'a gideriz diye düşünmüştüm."

Güldü. "Tabii ki yaptın. Çünkü herkesin uzun bir iş gününden sonra üç çeşit biftek yemeğe ihtiyacı vardır. Muhtemelen bu yüzden her yerde fotoğrafınız çekiliyor. Havalı yerlere gidiyorsun. Orada çok fazla

ramen yerinin dışındaki fotoğrafçılar. Hadi, ufkunu genişlet, Montgomery. Basit tatalım."

Dışarı çıkarken gözlerimi devirdim. "Peki. Hiç ramen yemedim."

Harley, Jerome'a yol tarifini verdi ve güldü. "Benimle dalga geçiyorsun. Nerede yaşıyordun sen? Bir kayanın altında mı? Ramen en iyisidir. Nefis, uygun fiyatlı bir şey."

Güldüm. "Biftek de oldukça iyidir."

"Abartılıyor. Pahalı. Belli bir şekilde giyinmek zorundasınız. Ramen mekanları sizi olduğunuz gibi kabul eder."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok saçma. Ama deneyeceğim. Bir dahaki sefere biftek alacağız."

"Çok ukala. Şimdiden bu arkadaşlığın çantada keklik olduğunu varsayıyorsun. Sabaha kadar senden bıkalırim Montgomery."

"Bahse giren biri olsaydım, bunun şüpheli olduğunu söyledim," dedim.

Garip vitrinli restorana girdik ve arka tarafta bir masa bulduk. Kendiniz oturmak zorundaydınız, bu benim yemek yediğim yerlerde normal bir şey değildi ama dilimi ısırđım. Onunla konuşmam gereken şeyler vardı ve tartışmaya başlamak iyi bir plan değildi.

"Bizim için sipariş versem nasıl olur? Menüü ezberlediğime göre. Sanırım rafine şeker dışında bir şey yemiyorsunuz?"

"Beyaz unun büyük bir hayranı değilim, ama bir erişte evinde yemek için ısrar ettiğine göre, sanırım bu kuraldan da vazgeçmem gerekecek." Gözlerimi devirdim ve menüü kenara fırlattım.

Garsonumuz yaklaşırken güldü. Harley bize en sevdiği yemekten iki kase söyledi.

"Güzel bir şişe beyazınız var mı?" Garsona sordum.

"Hayır. Kadehle şarabımız var."

Çenem yere çarptı çünkü hangi restoran şişeyle şarap sunmaz ki? Bir eczaneden bile bir şişe şarap alabilirsin. Burası yemek işinde değil miydi? Şarap bir gereklilikti. Harley konuşmadan önce kıkırdadı, "İki beyaz spritzer alacağız."

"Bu da ne böyle?" Garson kızımız bana ters ters bakıp uzaklaşırken fısıldadım.

"Çok lezzetli. Beyaz Pençe gibi."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Ah, Montgomery. Gerçekten biraz yaşamaya ihtiyacın var dostum. Buna bayılacaksın."

"İyi. Daha sonra acı çekeceğimden eminim ama sorun değil. Seninle birkaç şey konuşmak istiyorum."

"Evet. Bundan bahsetmiştiniz. Neymiş o? Pastalarındaki şeker oranını düşürmemi mi istiyorsun?" Gülmekten başı geriye düştü. Gerçekten çok güzeldi. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı, koyu renk saçları bir lastikle arkaya doğru toplanmış ve sırtından aşağıya dökülüyordu ve kahverengi gözleri altın ve kehribar rengi beneklerle parıldıyordu. Dudakları dolgun ve gülümsemesi bulaşıcıydı.

Küçük bir *insan* için tasarlanmış olan koltuğumda arkama yaslandım. Ağırlığımı zar zor taşıyordu ve her hareket ettiğimde gıcırdıyordu. Cehennem gibi sinir bozucuydu.

"Ortak olduğumuz için mali durumunuzu biraz daha derinlemesine incelemem gerekti."

Doğrulup omurgasını dikleştirdi ve yüzü sertleşti. "Sen ne? Beni mi gözetliyorsun?"

"Seni gözetlemiyorum. Durum tespiti yapıyorum."

"Evet, zengin insanlar başkalarının işlerine burnunu soktuklarında böyle derler. Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyorsan, sadece sor. Arkamdan iş çevirme." Bu kadar öfkeli olması beni şaşırtmıştı. Bunu hiç beklemiyordum. Onun özel hayatına da burnumu soktuğumu ona söylememiştim bile. Bunu kesinlikle kendime saklayacaktım. Onun mali durumunu araştırmak iş dünyasında yaygın bir uygulamaydı, özellikle de ortak olduğumuzda.

"Sakin olur musun? Bu zenginlerin gözetlemesi değil. Bu standart bir iş operasyonu, Harley. Benden bir yer kirliyorsun ve ben de sana yatırım yaptım. Araştırmamı yapmadan öylece atlamam."

"Saçmalık. Sözleşmemiz, ortak girişimimizle kaybedecek hiçbir şeyin olmadığı, sadece kazanacak bir şeyin olduğu bir şekilde yazılmıştır. Eğer teslim etmezsem, çekip gidebilirsin. İşime karışmak için bahane uyduruyorsun. Bir şey öğrenmek istiyorsan bana gelsen iyi olur, yoksa bu arkadaşlığa bitti diyebilirsin." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tanrım. Bazen o kadar belalı oluyordu ki, neredeyse karşımdakinin yirmi üç yaşında, ufak tefek bir kadın olduğunu unutuyordum. Ama varlığı çok büyüktü. Tıpkı gücü gibi. Harley DeLuca hesaba katılması gereken bir güçtü. Sanırım annesinin ona yaşattıkları düşünüldüğünde öyle olmalıydı.

"Dinleyin, kendi işinizin sahibi olmak istiyorsunuz, bu işin doğasında var. Sana yatırım yapan herkes senin hakkında araştırma yapacaktır. Ve sen de açık bir kitap olduğunu iddia ediyorsun, o halde sorun nedir?" Onu dikkatle inceleyerek sordum.

"Sana sorunumun ne olduğunu söyleyeyim Montgomery." Garsonumuz tuhaf kokteyllerimizi bıraktığında durakladı. "Hayatımda yeterince karanlık insanla karşılaştım, kendime karanlık arkadaşlar aramıyorum."

Güldüm. Bana pek çok şey denmişti ama şüpheli bunlardan biri değildi. Şarabıma uzandım, ya da bu her ne haltsa. Karbonatlıydı ve buz üzerinde pipetle servis ediliyordu. "Sizi temin ederim, ben üçkâğıtçı değilim. Şaibeli olsaydım, sana bundan bahsetmezdim, değil mi?"

İçkisine uzanıp kocaman bir yudum almadan önce, "Bakmayı bırak da dene, seni kendini beğenmiş prenses," dedi. Bardaktaki ucuz karışımın yarısını emdi. "Doğru bir noktaya değindin ama önce bana gelseydin çok daha kolay olurdu."

"İleride endişelerimle sana geleceğim," dedim ve kokteylimden küçük bir yudum alırken ne kadar tatlı olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. "Tanrım, bu da ne?"

Kahkahası restoranda yankılandı ve ben de gülmekten kendimi alamadım. "Bu bir spritzer ve çok lezzetli."

"Tanrı aşkına, ailemin bir şarap imalathanesi var. Bu korkunç bir şey."

Elleriyle yüzünü kapattı ve gülmeye devam etti. "Sen öyle bir primadonnasın ki, bununla başa çıkamıyorum bile. Tamam, duyalım bakalım. Nedir bu büyük endişen?"

"Yüksek faizle kredi aldınız ve büyükbabanızın evini teminat olarak kullandınız. Bu akıllıca değil."

"Tanrım, gerçekten ev ödevini yapmışsın. Bunun mükemmel bir senaryo olmadığının farkındayım ama olan oldu. Bu benim tek seçeneğimdi. Yani... *Güven fonuma el atmak zorunda kalmaktan nefret ederdim.*" Sesinde alaycılık vardı.

Gözlerimi devirdim. "Anlıyorum. Başka seçeneğiniz yoktu. Ama artık ortaklarınız var ve size daha iyi seçenekler sunabiliriz."

Karbonhidrat kasemiz önümüze kondu. Nefis koktuğunu ve midemin guruldadığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Harley yemek çubuklarını kullandı ve erişteyi döndürdü. "Peki bu gizemli seçenekler nedir?"

"Krediyi devralıyoruz. Faizi ayarlayacağım, çok daha makul hale getireceğim ve büyükbabanızın evini

teminat."

Yemek çubuklarını bıraktı ve peçetesiyle ağzını sildi. "Size teminat olarak ne verebilirim?"

"Ben riskli yatırımlara girmem. Bu düşük riskli. Teminata ihtiyacınız yok. Benim inandığım bir şeyi satıyorsunuz. Bu benim için uzun vadeli bir yatırım. Şirketin bir parçası da benim, dolayısıyla tabii ki başarılı olmasını istiyorum."

Karanlık bakışları daraldı. "Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü bu iyi bir iş."

"Saçmalık," dedi bakışlarıyla beni delip geçerek. "Bana neden böyle bir teklif yaptığını söylersen düşüneceğim."

"Çünkü sana inanıyorum."

"Beni sadece birkaç haftadır tanıyorsun. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama iyi bir karakter yargıcıyım. İş ahlakını görmemek mümkün değil, ürünün her sabah kapıda kuyruk oluşturuyor ve bence büyük işler başaracaksın."

Başını salladı, büyük olasılıkla sözlerimi anlamaya çalışıyordu. Kolay kolay güvenmediği hissine kapıldım.

"Beklediğim bu değildi. Teşekkür ederim. Uyuyabilir miyim? Bu mu?"

"Uyuyacak ne var emin değilim ama tabii ki. Biz yapmayacağız. Zaten bu gece bir şey yok," dedim ve lezzetli ramenimden bir ısırık daha aldım. "Nasıldı?"

"Aslında çok iyi," dedim gülerek.

"Benimle kal, evlat. Her türlü yeni şeyi öğreneceksin," dedi. Güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kıkırdadım ve garip kokteylimden bir yudum aldım. Tıpkı Harley DeLuca gibi içimde büyüyordu.

Bu dostluk sürprizlerle doluydu.

Sekizinci Bölüm

Harley

Sabah yoğunluğu gelip geçmişti ve Molly ile ben temizlik yapıyor ve öğle yemeğindeki bir sonraki müşteri akını için hazırlanıyorduk.

En iyi arkadaşım sırtarak, "Sen ve Montgomery kesinlikle yakınlaşıyorsunuz," dedi.

Ona bir bulaşık havlusu fırlattım ve pasta vitrinini yeniden doldurmak için tezgâhın arkasına geçtim.

"Biz arkadaşız. O benim tipim değil, ben de kesinlikle onun tipi değilim."

Mutfağa girdi ve kirli paçavraları derme çatma sepetimizin içine bıraktı. "Yani, sence seksi değil mi?"

"Ford mu?" Cevap vermeden önce kendimi biraz toparlamaya çalışarak "Ford mu?" dedim. "Evet. Yeni kankan."

"Elbette. Eğer o zengin ve resmi görünümünden hoşlanıyorsanız, ki ben hoşlanmıyorum, çekici biri. Ama evet, yakışıklı bir adam. Buna şüphe yok. Üçü de öyle. Ama ben hepsiyle arkadaşım."

"Sanırım Harrison ve Jack ile arkadaşsınız. Her zaman tavsiye almak için sana geliyorlar." Kıkırdadı. "Ama Ford'la durum farklı. Sana bakışı, Tanrım, kızım, o buradayken biraz patlamış mısır alıp arkama yaslanmak ve gösterinin tadını çıkarmak istiyorum."

"Saçmalıyorsun. Buna arkadaşlık şakası denir." Gözlerimi devirdim.

"Buna sıcak, buharlı, cinsel gerilim denir, dostum. Gerçekten bana bunu düşünmediğini mi söylüyorsun? Ford Montgomery'nin yatağında bir gece geçirmeyi?"

"Tabii ki hayır. Ben çıkar ilişkisi kurmam. Bunu biliyorsun. O da ilişki *kurmuyor*. Yani söz konusu bile olamaz."

"Eminim *seninle* yatmak ister," dedi, tipik Molly-dramatik tarzıyla kaşlarını kaldırarak.

"Bana göre değil," dedim kapı çalınırken. Bu kesinti için minnettardım.

Elbette. Ford ateşliydi. Çok seksiydi. Çekiciydi. Bunların hepsi. Ama bir ünü vardı ve kim olduğu konusunda bana karşı oldukça açıktı. Asla yürümezdi. Dolgun dudaklarına bakarken onu öpmeyi hiç düşündüm mü? Evet, düşündüm. Benimkini onunkine bastırmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Tatmak ve keşfetmek için.

Vay anasını.

Bu ben değilim.

Yeni kankamla arama biraz mesafe koymam gerekiyordu. Haftada birkaç gün bu adamla güne başlıyor ve günü onunla bitiriyordum. Erişte evinden beri birkaç kez yemeğe çıkmıştık. Yemeklerimizi *iş toplantıları* olarak adlandırıyordu ve ben buna hiç aldırımıyordum. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Onunla takılmayı seviyordum. Ama gri alanlara inanmazdım. Ya tamamen varsınızdır ya da tamamen yoksunuzdur. Ve Ford asla var olamazdı, bu yüzden romantik olarak çizgiyi aştığım sürece ben yoktum.

Seksi bir araç olarak kullanmaya inanmıyordum. Vücudunu uyuşturucu ve para için satan bir kadınla büyümüştüm ve tüm hayatımı onun tam tersi olmaya çalışarak geçirmiştım. Ford'la yatmak kesinlikle cinsel bir şey olurdu ve ben o noktaya gelemezdim. Zaten o da denememişti. Denememişti. Belki de beni o şekilde çekici bulmuyordu. Bu sadece baştan çıkmamamı kolaylaştırırdı.

Ön odaya geri döndüğümde Molly'nin erkek arkadaşı Oscar'ı yanında çekici bir adamla gördüm.

"Hey, sonunda gelebildin," dedim, ona sarılmak için tezgâhın etrafından dolanarak. Molly koşarak yanımdan geçti ve onun kollarına atladı.

"Selam, ben Jared. Oscar'la çalışıyorum. Burası hakkında harika şeyler duyuyordum, bu yüzden erken bir öğle yemeği yedik ve Uber'le geldik." Jared uzun boylu, açık kahverengi dalgalı saçlıydı. Koyu renk gözleri ve çok yakışıklı bir yüzü vardı. Molly haftalardır ondan bahsediyordu ve ben de çifte randevuyu erteleyip duruyordum.

"Ben Harley. Tanıştığımıza memnun oldum. Ve teşekkür ederim, buraya kadar her şey yolunda," dedim, sesim tam bir ahmak gibi çıkıyordu. Flört oyunum zayıftı.

"Peki, ne önerirsin? Her şey çok güzel görünüyor," dedi Jared ama kelimeler ağzından çıkarken gözleri bedenimi taradı.

Vay canına. Jared'in flört oyunu çok iyiydi.

Kıkırdadım ve tezgâhın arkasına geçtim. "Tercihinizin ne olduğuna bağlı. Çörekler ve kekler en çok satan ürünlerimiz."

"Bana her şey çok tatlı görünüyor." Dudağını ısırды ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Neden bana birkaç şeyle sürpriz yapıyorsun?"

Her şeyden bir tanesini onun için bir kutuya koydum ve kendime biraz zaman kazandırmak için etrafına biraz sicim bağladım. Sıcak bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Jack lobiden kapıya doğru vals yaparak geldi. "Hey, seninle konuşmam lazım."

Çok heyecanlanmıştı ve Oscar ile Jared dönüp ona baktılar. "Tabii, evet. Bana bir dakika verin."

"Jack, bu benim erkek arkadaşım Oscar," dedi Molly, yüzünü ona dönerek. "Bu da onun iş arkadaşı Jared."

"Oh, hey, ikinizle de tanıştığıma memnun oldum. Çok iyi. Siz gerçek müşteri olmadığınız için bunu Harls'a sormam gerekiyor." Jack her iki adamla da tokalaştı ve sonra tezgâhın etrafından dolaşarak kendine bir çörek aldı.

"Onlar gerçek müşteriler," diye tısladım. "Senin sorunun ne?"

"Pazarlamadaki şu piliç, geçen hafta dışarı çıkardığım," dedi, çiğnemek için durakladı. "Az önce suratıma bir tokat attı."

Görmem için yanağını çevirdi, teninde hafif bir pembelik vardı ama iri ve sert bir futbolcu olduğunu düşünürsek çok dramatik davranıyordu.

"Peki bunu neden yaptı?" Kutuyu Jared'e uzatırken sordum ve bakışlarım tekrar onunkilere kilitlendi.

"Kim bilir? Stajyerlerden biri olan Sierra'nın ona bu hafta sonu takıldığımızı söylediğini anlattı." Öfke içindeydi ve gülmek için kendimi zor tutuyordum.

"Sierra ile takıldın mı?" Onu daha fazla sorguladım.

"Evet. Onu gördün mü? Çok seksi."

Başımı salladım ve göğsüne bir şaplak attım. "Hak ettiğini buldun, playboy. Kalemimi şirket mürekkebine batırma."

"Teknik olarak burada çalışmıyorum. Ben şirket için halkla ilişkiler yapıyorum. Hiçbiri benim için çalışmıyor," dedi savunmacı bir tavırla.

Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağını okşadım. "Hayır. Ama ikisi de senin sahibi olduğun şirkette çalışıyor ve birbirlerini tanıyorlar ve bu sadece..." Mükemmel kelimeyi bulmak için durakladım. "Bu gölgeli. Ve iğrenç. Ve adi."

Tamam, duruma uyan üç mükemmel kelime buldum.

Dramatik bir şekilde nefesini tuttu ama yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Bu çok incitici, Harls. Hiçbiriyle özel bir ilişkim olmadı. Sıradan bir ilişki istediğimi söyledim. İkisi de kabul etti."

Jared şimdi güldü. "Görünüşe göre notları karşılaştırmışlar ve fikir değiştirmişler."

Ona gülümsedim. "Anlaştık."

Jack benimle Jared'in arasına baktı ve sonra bana göz kırptı. Bir masaya oturdu ve Oscar ile arkadaşı vedalaştılar.

"Seninle tanışmak güzeldi, Harley. Kesinlikle geri geleceğim." Jared kapıdan çıkmadan önce gülümsedi.

Jack kapı kapanır kapanmaz uludu. "Bu herif senden hoşlanıyor, Harls."

Molly'nin gözleri kocaman açılmıştı ve sırtışı tüm yüzüne yayılmıştı. "Katılıyorum. Ve acayip seksi."

Güldüm. "Siz ikiniz çok komiksiniz. Pekâlâ, burası dolmaya başlamadan önce beş dakikamız var. Size bir tavsiyem var. Birbirini tanıyan insanlarla yatmayın."

"Bunu nasıl yapacağım? Takıldığım her hatuna geçmişte birlikte olduğum kızların bir listesini mi vereceğim?"

"Belki de sadece o hafta birlikte olduklarındır," dedi Molly, tezgâhın arkasına geçerek.

"Takılmadan önce nereye gideceğini belirlemeniz yeterli değil mi? Yani, ben bir şey olmadan önce her zaman konuşurum. Ben tam bir dangalak değilim."

Gülümsedim. Onu sevmemek mümkün değildi. Jack tüm o testosteronun altında çok tatlıydı. Çocuksu cazibesi ve yakışıklılığı ona sonsuz bir ilgi kazandırıyordu. Görünüşe göre ne yapacağını bildiğinden daha fazla.

"Bana onlara ne söylediğini anlatır mısın?" Merakımı yenemeyerek sordum. Bu sıradan kaçamakların nasıl sonuçlandığını hep merak etmişimdir.

"Sadece diyorum ki, *hey, çok seksisin. Ciddi bir şey aramıyorum ama seni eve götürmek istiyorum.*"

Molly ve ben kıkırdayarak yere düştük.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" diye sordum. "Ve kesinlikle yeterince açık değildin. Geceyi burada mı geçiriyorlar?"

"Evet. Ben çok sarılırim, Harls."

"Sinirlenmelerine şaşmamalı," dedi Molly başını sallayarak. "Karışık sinyaller, Montgomery. Bütün gece bir hatuna sarılıp onu bir daha görmek istemediğini düşünmesini bekleyemezsin. Bu çok samimi."

"Siz ikiniz daha önce hiç tek gecelik bir ilişkiye sarılmadınız mı?"

"Sadece iki tane tek gecelik ilişkim oldu ve hayır, kesinlikle sarılmadık. Bam-bam-sen-benimsin. Ve şikayet etmiyorum. Ben

ayrıldıklarında gülümsüyorlardı. Ama bütün gece kaşıklaamadığımız kesin." Molly tezgahı sildi ve bana baktı.

"Hiç tek gecelik ilişki yaşamadım, üzgünüm. Ama hayır, sarılmanın sıradan bir boğuşmayla birlikte geleceğini sanmıyorum."

"Ciddi misin? Kaşıklaşmayı seviyorum," diye sızlandı Jack kapı açıldığında ve ayağa kalkıp yanağını ovuşturdu.

Müşterimizi selamlarken Molly, "Oyununu değiştirmen gerekiyor, oyuncu," dedi.

"Lanet olsun. Sonra görüşürüz."

Onu görmezden geldim ve on dakika içinde fırını dolduran kalabalığa odaklandım. Molly ve ben içecek hazırlamak, siparişleri doldurmak ve müşterilerimizin hesabını kapatmak için acele ediyorduk. Günün ikinci yarısı bir bulanıklık içinde geçti.

Molly, "Yarın için fırına biraz kurabiye koymak üzere arka tarafa gidiyorum," dedi.

"Kulağa hoş geliyor. Ben burayı temizlemeye başlayayım."

"Güzel, bana ihtiyacın olursa haber ver." Arka odaya doğru ilerledi.

Kapı çaldı ve annemi görünce çenem yere düştü. Onu görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Korkunç görünüyordu. Zayıf. Sağlıksız. Kaba.

"Bebeğim, şu haline bak. Büyükannen seninle gurur duyardı."

Uzun bir nefes aldım ve olduğum yerde kaldım. Tezgâhın aramızda olması beni daha rahat ettirdi.

"Merhaba anne. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu kadar mı? Sarılmak yok. Selamlama yok. Ben sadece sıradan bir müşteri miyim?"

"Seni son gördüğümde kendimi hastanede bulmuştum, bu yüzden sanırım sarılmadan da yapabiliriz, değil mi?"

"Bebeğim, bu benim hatam değildi. Damon'ın o gün keyfi yerinde değildi, anlıyor musun? Sen de o kibirli ve güçlü tavrınla insanları kızdırmaya meyillisin. Sanki bizden çok daha iyiymişsin gibi" dedi. Sarı dağınık saçları günlerdir yıkanmamış ya da taranmamış gibiydi, karanlık bakışları benimkilere benziyordu ve bundan nefret ediyordum. Zayıftı ve iğrenç kıyafeti kıvrak vücuduna zar zor yapışıyordu. Mor dantelli bir bodysuit ve siyah kot pantolon giymişti. Ve evet, onun pezevengi, uyuşturucu satıcısı, sadece isim olarak değil, birçok yönden şeytandı.

"Oh, öyle mi yaptım? Tanrım, ne kadar da kötüyüm. Erkek arkadaşın beni döverken ve sen çantamdan mezuniyet paramı çalarken, sana kendini küçük hissettirme cüretini gösterdiğime inanamıyorum.

Hmm... Bunun üzerinde gerçekten çalışmam gerekecek." Alaycı bir tavır takındım. Bu kadın saf bir şeytandı.

Kapı açılıp iri yarı bir adam ona doğru yürürken "Bebeğim," dedi. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir düğme-up giymişti. Kulağında bir kulaklık vardı ve annemin yanına gitmeden önce elini kulağının üzerine koyarak dinliyor gibi görünüyordu.

"Bayan DeLuca, sizden gitmenizi istemek zorundayım. Burada istenmiyorsunuz." Sesi derin ve korkutucuydu. "Üç kadar sayacağım. Ya kendiniz çıkarsınız ya da ben size yardımcı olurum."

"Bu da ne? Bu ne cüret?" diye çıkıştı annem. "Bir tane."

"Bebeğim, benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?" diye bağırdı, yüzünde hiç duygu belirtisi olmayan iri adama bakarak.

"İki."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu durdurmaya çalışmadım. Ama onu burada istemiyordum. Bunu nasıl bildiğinden emin değildim ama o gittikten sonra öğrenecektim.

"Ben gidiyorum. Ama işimiz bitmedi, bebeğim. Başım belada ve büyükbabama başvurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama bana başka seçenek bırakmıyorsun," dedi, bakışları benimkilere kilitlenerek.

Korku bedenimi sarstı.

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Üç." Adam iri elini kızın pazusuna doladı ve onu kapıya doğru çevirdi.

"Seni dava edeceğim. Beni halka açık bir yerden atamazsınız."

"Kesinlikle yapabilirim. Burası özel mülk ve sizden gitmeniz istendi. Bir daha da gelmeyin." Kapıyı açtı ve anneme dışarı kadar eşlik etti. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyor, annemin uzaklaşmasını izliyordu.

Bu da ne böyle?

Hışımınla dışarı çıktım, uzaktan annemi gördüm. "Kimsin sen?"

"Güvenlik."

"Kimin için?"

"Montgomery'ler için çalışıyorum," dedi bana bakarak.

"Şimdi de müşterilerimi mi kovuyorsunuz?" Ellerimi kalçalarımın indirerek bağırdım.

"Anneni kovuyorum, evet." "Kimin yetkisi altında?"

"Bunu seninle tartışma özgürlüğüne sahip değilim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Oh, gerçekten mi? Bana nedenini söylemeden insanları fırınımdan atabiliyor musun?"

"Kesinlikle onu orada istiyormuş gibi görünmüyordun. Neden şikayet ettiğinizi anlamıyorum."

Öfkelendim. "Çünkü gerekirse insanları dışarı atarım. Kendi işimi kendim halledebilirim."

Bana küçümseyici bir bakışla baktı ve ben de hışımınla içeri daldım. Molly mutfakla yemek odası arasında duruyordu. "Bu ilginçti."

"İşleri halledebilir misin? Şu anda işler kesat. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," dedim ve önlüğümü tezgâhın üzerine atıp lobiye açılan kapıya doğru ilerledim.

"Tamamdır. Git yakala onları, Harls. Senin için kötü kalpli anneni fırından kovmaya nasıl cüret eder? Bazı insanların yüz­süz­lüğü," dedi gülerek ben kapıdan çıkarken.

Doğruca Ford'un ofisine gittim. Asistanını kontrol etmek için durmadım. Adam bana hiç saygı göstermedi. Sanki buranın sahibiymiş gibi mutfığıma girdi. Öyle sayılırdı ama bu bir saygı meselesiydi. Kapısını iterek açtım ve ben kapıyı arkamdan çarparak kapatmadan önce bilgisayarından başını kaldırıp baktı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Ellerimi kalçalarımın dayayarak bağırdım.

"Sen neden bahsediyorsun? Sakin ol."

"Annem az önce fırınımdan dışarı çıkarıldı. Bunu bana açıklamak ister misin?" Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ama elbette. Annen senin için bir tehlike. Burada hoş karşılanmıyor." Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve bana baktı.

"Buna sen karar veremezsin. Ben veririm. Ben olsam onu kapı dışarı ederdim," dedim, bedenimden öfke fişkırıyordu. Bu ne cüret?

"Hiç sanmıyorum, Harley. Sana tepki vermen için beş dakika verdik. Sen vermedin. O da ona dışarı kadar eşlik etti."

"Bana zaman mı tutuyordun?"

"Hayır. Telefonda Calvin'le konuşuyordum. Sana zaman tutuyordu. Bunu yaşamak için yapıyor, biliyorsun. İşinde çok iyidir. O yüzden ona sesini yükseltmeden sadece teşekkür etmeliydin."

"Annem seni ilgilendirmez."

"Benim binamda bir yer kiralıyorsun. Şirketinizde hissem var. *Sen* benim işimsin, bu da onu benim işim yapar."

"Seni kendini beğenmiş, yetkili, kendini beğenmiş-" Daha saldırgan kelimeler düşünmek için durakladım ve eliyle beni devam etmem için işaret etti. "Küçümseyici, kibirli, piç kurusu. Hayır. Sen lanet olası bir pisliksin, işte sen busun."

"Vay canına. Bütün arkadaşlarınla böyle mi konuşuyorsun?"

"Arkadaşlar birbirinin işine karışmaz Montgomery," dedim ve dönüp hışımla ofisinden çıktım.

Asansörde gözyaşlarıma karşı koydum. Ağlamayacaktım. Ben bebek değildim. Annemin ziyaretinden ve Ford Montgomery'nin işime karışmaya çalışmasından çok daha kötü şeyler yaşamıştım. Ona neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyordum ama fokur fokur kaynıyordum. Belki de özel hayatıma burnunu soktuğu anlamına geldiği içindi. Belki de bana yardım etmeye çalışması beni korkuttuğu içindi. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. İstemiyordum da. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Fırına girdiğimde kendimi toparlamak için bir süre kapıya yaslandım.

Annemin içine bakmıştı. Onun ne yaptığını biliyordu. Kim olduğunu. Belki de en derin, en karanlık sırrımı bildiği düşüncesiydi.

Ve ifşa olmanın getirdiği utanç.

Dokuzuncu Bölüm

Ford

Tanrım. Bugün daha kötü olabilir miydi? Harley bir deli gibi ofisime dalmıştı. Kızı korumaya çalışıyordum ve o kafamı kopardı.

"Bir dakikan var mı?" Jack kafasını içeri uzattı ve ben de artan sinirimle savaştım.

"Burada ne işin var? Harrison ile Napa'da olduğunu sanıyordum?"

"Şey, hayır. Biraz kız meselesi yaşıyorum, o yüzden arayı düzeltmek için kaldım. Şimdi her şey açıklığa kavuştu," dedi ve karşımdaki koltuğa oturdu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, umurumda da değil."

"Bildiğim iyi oldu kardeşim. Desteğin için teşekkürler," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Meşgulüm, Jack. İcabına baktığını söylemiştin."

"Ben yaptım. İsimlerini vermeyeceğim iki bayana en iyi şarabımızdan iki kasa gönderdim ve önümüzdeki hafta ikisini de yemeğe götüreceğim. Bunu konuştuktan sonra şarabı teklif ettim, ikisi de Jack Mobile'ı tekrarlamak istediklerini söylediler, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Kaşlarını oynattı.

"Tanrım. Bunu neden bilmem gerekiyor?"

"Yapmıyorsun. Sadece işe başlamadan önce her zaman açık ve net bir konuşma yapıp yapmadığınızı bilmek istedim."

Burnumun kenarını sıktım ve gözlerimi kapattım. "Elbette. Aradığım şey hakkında bir sır yok. Sadece aynı şeyi isteyen insanlarla çıkarım."

"Ben de öyle yaptığımı sanıyordum. Ama Harls ve Molly bana tek gecelik ilişkilerle uğraşmadıklarını söylediler. Aslında, onu geç. Harls'ın hiç tek gecelik ilişkisi olmamış ama sarılmanın anlaşmanın bir parçası olacağından şüphelendiğini söyledi. Molly de hiç tek gecelik biriyle karşılaşmadığını söyledi. İşte böyle. Yaşa ve öğren, değil mi? O fırın çok iyi bir yatırımdı, hamur işlerinden daha fazla sebepten dolayı."

Aramızda nasıl bir bağ vardı? Bunu hep merak etmişimdir. Sadece onun ağzından çıkan saçmalıklar bile beni şaşkına çeviriyordu.

"Harley'e kiminle yattığını mı sordun?" İfadesinden çıkan ve önemli olan tek şey buydu.

Bir kahkaha attı. "Bunun dikkatini çekeceğini düşündüm. Sohbet ediyorduk. Bana yardım ediyor. Ama seni uyarmalıyım, Molly'nin erkek arkadaşı Oscar bugün fırına bir adam getirdi. Harl'larımıza resmen ağzının suyu akıyordu. Eğer ilgileniyorsan, acele etsen iyi olur kardeşim. Bu adam hamlesini yapmak üzere. Birinin ne zaman hazırlandığını bilirim ve adam hazırды."

"Lütfen kapa çeneni," dedim ayaklarımı iterek. "Bir toplantım var. Gitmen gerekiyor. Ofisteyken lanet olası aletini pantolonunun içinde tut."

"Ooh, şimdi biri sinirlendi." Beni selamladı ve güldü.

İkimiz de ofisimden çıkmadan önce ona ters bir bakış attım ve konferans odasına doğru ilerledim.

Birinin Harley'e hamle yapma düşüncesi beni rahatsız etti. Beni kızdırdı. Biz arkadaştık. Onu koruyordum ve bir pisliğin ona asılmasını istemiyordum.

Günün geri kalanı da en az ilk yarısı kadar sinir bozucuydu. Binadan çıktığımda fırının ışıkları kapalıydı ve dışarıda Jerome'la karşılaştım. Bana Harley'nin eve bırakılmayı reddettiğini ama güvenli bir şekilde gittiğinden emin olmak için onu takip ettiğini söyledi.

İnatçı kız.

Gözlerimi kapattım ve telefonum titredi.

Blair ~ Hey, arkadaş ister misin? Evdeyim ve kendimi yalnız hissediyorum.

Aynı oyun. Farklı bir gece. Cevap vermedim. Henüz misafir havasında olup olmadığımın emin değildim. Uzun zaman olmuştu ama nedense son zamanlarda pek önemli olmamıştı. Harley ile birkaç akşam yemeğini paylaşmışım ve o da dikkatimi dağıtmıştı. Ama onu becerebileceğim gibi değildi. Bunu açıkça belirtmişti. İkimiz de bunun söz konusu olmadığı konusunda anlaşmıştık. O zaman neden başka biriyle birlikte olduğum için kendimi suçlu hissediyordum ki? Çıkmak için ona asılan bir adam olacaktı gibi geliyordu.

Telefonum tekrar titredi ve Blair'in adını görmeyi bekledim. Ama mesaj Edward'dandı.

Edward ~ Bir sorunumuz var. Beni ara.

Telefonu çevirdim ve hemen açtı. "Harley'i takip ettiğim adam, arabasına bindiğinde elinde bir beyzbol sopasıyla evinden çıktığını söyledi."

"Ne? Saat gece on mu? Beyzbol sopasıyla nereye gidiyor bu kız?"

"Biliyorsam ne olayım. Sana mesaj attı ve yerini gönderdi, böylece onu takip edebilirsin. Kızın hemen arkasında. Görünüşe göre Oakland'a gidiyor."

"İsa. İrtibatta kalalım." Aramayı sonlandırdım ve Jerome'a Harley'nin gittiği otoyola girmesini söyledim. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı yakın olmak istedim.

Onu arayamazdım, zaten bana kızgındı, Tanrı bilir ne için. Boktan annesini ondan uzak tuttuğum için. Evet, bu beni bir pislik yaptı.

Telefonum çaldığında Jerome'a otoyoldan çıkmasını söyledim.

"Merhaba Bay Montgomery, ben Calvin. Arabadan çıktı. Nasıl devam etmemi istersiniz?"

"Allah kahretsin. Bir evde mi?" Büyükbabasının Oakland'da yaşadığını biliyordum ama neden onun evine bir sopa getirsin ki?

"Evet. Küçük, özel bir konut."

"Sopası yanında mı? Orada başka birini görüyor musun?" Ben sordum.

"Evet, elinde sopayla arabadan indi. Evin yan tarafında bir çalının arkasında saklanıyor. Yarım blok ötede kenara çekilmiş bir araba görüyorum. Bağlantılı olup olmadığından emin değilim."

"Neredeyse geldim. Gözünüzü ondan ayırmayın ve sadece biri ona yaklaşırsa müdahale edin."

Harley'nin büyükbabasının oturduğunu tahmin ettiğim sokağa girdiğimizde Jerome'a ışıkları kapattırdım. Arabadan indim ve ileriden bağırışlar duydum. Koşmaya başladım. Koşarak geçtiğim garaj yolu çukurlarla doluydu ve karanlıkta yön bulmak zordu. Bu ürkütücü sokakta hiç ışık yoktu ama eve doğru koşmaya devam ettim.

"Bırak lan beni!" diye bağırdı yüksek bir erkek sesi ve ben daha hızlı koşmaya başladım. "Sen de kimsin lan?" Telefonumdaki el fenerini kullanarak

ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Harley bir kolunu bir kadının boynuna dolamıştı.

annesi olduğundan oldukça emindi. Kadın kendinden geçmiş bir keşe benziyordu. Harley boşta kalan elinde bir sopa tutarken, Calvin bir adamı evin kenarına sıkıştırmıştı. Harley'nin gözleri benimkilerle kilitlendi ve bugün ilk kez kızgın görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu. Utanmış mı? Ne olduğunu çıkaramadım.

"Ne oluyor lan?"

"Bu ikisini Harley'e sinsice yaklaşırken buldum ve araya girdim," dedi Calvin.

dedi.

"Ben hallettim." Harley elini sıkmadan önce Calvin'e ters ters baktı. kadının boynunda.

"Dostum, arama emriniz var mı? Beni isteğim dışında tutamazsınız," dedi Calvin'in duvara yapıştırdığı salak herif.

İlerledim ve ön kolumu boğazına bastırdım. "Arama iznine ihtiyacımız yok, seni bok parçası. Ondan uzak dur. Beni duyuyor musun?"

"Burası kızımın ailesinin evi," dedi gülerek ve ağzına tutulan ışıktan birkaç dişinin eksik olduğu anlaşılıyordu.

"Burası büyükbabamın evi ve o hoş karşılanmıyor. Buraya onu incitmek için geldin ve geleceğimi bildiğin için beni arayıp haber verdin. İstedığın kadar deneyebilirsin ama ona dokunamayacaksın." Harley tutuşunu gevşetti ve annesini yere itti, sopasını kaldırıp ikisine de baktı.

Adam yine güldü. "Beni durduracak mısın, küçük kız?"

Harley onun yüzüne doğru hareket etti. "Evet, öyleyim. Beni en son dövdüğünüzde elimde sopa yoktu, değil mi? İkiniz beni soyup o sokakta kanlar içinde ve yalnız bıraktığınızda. Beni bir daha asla hazırlıksız yakalayamayacaksın Damon."

Geri uzandım ve yumruğumu yüzüne indirdim, kemiklerin kırıldığını duydum. Kendimi durduramadım. Calvin onu bıraktı ve kan etrafa sıçrarken yere düştü.

"Seni pislik. Burnumu kırdın," diye bağırdı.

Onu yakasından tutup ayağa kaldırdım ve Harley'nin annesine doğru ittim. "Gözüm senin ve onun üzerinde olacak. Eğer bir daha ona yaklaşırsan, yemin ederim bu son olur. Siktir git buradan. Uyarıldınız."

İkisi de hızla uzaklaşırken Damon, "Burnumu kırdığın için seni sikeyim," diye bağırdı.

Harley konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Geri gelmediklerinden emin olmak için burada kalmam gerekiyor."

"Calvin, sen şimdilik burada kal, Edward'a seni alması için birini göndermesini söyleyeceğim."

"Tamamdır, patron."

Harley adama yukarıdan aşağıya baktı ve ellerini birbirine kenetledi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Elini tuttum ve onu Jerome'un arabamın yanında durduğu yere götürdüm. "Sen eve gidebilirsin. Ben Harley ile gideceğim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, şimdilik."

Arabasına doğru yürüdük ve Edward'ı arayıp Harley'nin büyükbabasının evine Calvin'i rahatlatması için birini göndermesini istedim. Onun teneke kutu gibi arabasına bindim ve kemerimi bağlarken güldüm.

"Tuhaf bir şey mi var?" diye sordu motoru çalıştırırken.

"Bir kaza geçirirsek bu emniyet kemerinin bir işe yarayacağından emin değilim."

Daha küçük bir araba bulamadınız mı?"

"Bu bir klasik. Bayıldım." Arabayı sessizce sürdü ve kuru temizlemecinin önündeki caddeye park etti.

Onu içeri kadar takip ettim ve koltuğuna oturdum.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ve yanına oturdu.

Be

n. "Bana kızmak yerine teşekkür etmek senin için acı verici, değil mi?"

"Öyle." Güldü. "Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirdim, ama Doğrusu, senin ortaya çıkman ve Calvin'in orada kalması bana huzur veriyor. Nerede olduğumu nasıl bildiğini bilmek bile istemiyorum, değil mi?"

"Calvin sana göz kulak oluyor. Annen tehlikeli biri, Harley. Belli ki daha önce de onun pisliğine bulaşmışsın, yani bu senin için yeni bir şey değil. Ama bir uyuşturucu satıcısı ya da pezevenkle buluşmak için beyzbol sopası almak, o pislik her ne haltsa, güvenli değil. Bir şey olduğunda bana söylemelisin, tamam mı?"

Gözlerini devirdi. "Dinle Montgomery, seni takdir ediyorum, gerçekten. Ama uzun zamandır sensiz hayatta kalmaya çalışıyorum. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Ona yaklaştım ve at kuyruğundan düşen gevşek saç parçasını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Başının çaresine bakabileceğinden şüphem yok."

kendin. Ben sadece buna gerek olmadığını söylemek için buradayım."

İçini çekti, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Yani büyükbabama göz kulak olacak birini mi tutacaksın? Ne kadar süre için? Yani, bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz."

"İhtiyacımız olduğu sürece. Önemli bir şey değil. Edward benim ve ailemin güvenliğini sağlıyor. Harika bir ekibi var. Bazı şeyleri çözmeme izin ver, tamam mı?"

"Bunu neden yapıyorsun? Yani, bana yardım ederek ne kazanacaksın?" diye sordu, bakışları benimkileri arıyordu.

"Biz arkadaşız, değil mi? Sana yardım edecek kaynaklara sahibim, neden etmeyeyim?"

"İnsanlara borçlu olmayı sevmiyorum, hepsi bu," dedi ellerini kucağında kavuşturarak.

Onun yakınlığı kalbimi hızlandırdı. Kalbim kadınlar için atmazdı. Genellikle ne olacağını bilirdim. Karşı cins söz konusu olduğunda, tabiri caizse, her zaman kesin bir şey olmuştu. Harley farklıydı.

"Bana borçlu değilsin. Bu senden almayı planladığım bir şey değil. Senin için güzel bir şey yapmama izin versen çok mu kötü olurdu?"

Dudaklarını yaladı ve ben de uzanıp onun tatlı ağzına sahip olma dürtüsüyle savaştım.

Ben istedim.

"Biraz trajik bir durum ama sanırım büyükbabamın hatırı için bunu atlatacağım."

Güldüm, bu da yüzüne kocaman bir sırıtış yayılmasına neden oldu. Ve daha fazla dayanamadım. Eğildim ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Onu sahiplenmek istedim. Tadına bakmak. Onu benim yapmak.

Dudakları ayrıldı ve dilim içeri daldı.

Çok tatlıydı.

Küçük bir inilti duyuldu ve onu kucağıma çektim, böylece bana yaslanmıştı. Bana doğru bastırdı, onu ne kadar çok istediğimi fark etmemesi imkânsızdı. Ona ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım bir şekilde ona ihtiyaç duydum. Herhangi bir şeye.

Bana doğru yaklaştı, ellerini saçlarıma doladı ve öpücüğü daha derin alabilmem için başını eğdi.

"Siktir, seni çok istiyorum Harley," dedim tatlı ağzına karşı, sonra elleri göğsüme gitti ve beni geri itti.

"Aman Tanrım. Hayır. Ne halt ediyoruz biz? Bu da ne?" diye sordu, kucığından kalkıp kanepenin diğer ucuna oturdu, ki kanepesinin küçük insanlar için yapıldığını düşünürsek bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Yüzümü ona döndüm, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ne demek istiyorsun? Senden etkileniyorum. Sen de beni çekici buluyorsun. Biz arkadaşız. Sorun nedir?"

"*Bunu* arkadaşlarımla yapmam." Bakışları benimkilerle kilitlenince yüzü sertleşti.

"Hiç fiziksel çekime göre hareket etmez misin?"

"Hayır. Bilmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ona yaklaştım ve eline uzandım. Ona dokunmam gerekiyordu. Onu tekrar öpmek için can atıyordu. Tatmak. Keşfetmek. "Harley, fazla düşünüyorsun."

Elini çekti ve ayağa kalktı. "Hayır, Montgomery. Çok *az* düşünüyorsun. Bu benim tarzım değil. O çizgiyi asla geçmemek için çok çalıştım ve şimdi bunu yapmayacağım. Senin için bile."

Ayağa kalkmak için ittim ve onun alanına girdim. "Hangi çizgiyi geçeyim? Sen neden bahsediyorsun?"

"Annem vücudunu para, uyuşturucu ve Tanrı bilir daha nelerle takas ediyor. Sayamayacağım kadar çok kez beni kendi dünyasına çekmeye çalıştı. Seksi bir ödeme şekli olarak görmüyorum ve asla bedenimi bir şey için takas olarak kullanmayacağım."

Başımı salladım ve inledim. "Yüce Tanrım, bu öyle bir şey değil. Ben seni istiyorum. Bana borçlu olduğun ya da karşılığında bir şey beklediğim için değil. Çünkü birbirimizden etkileniyoruz. Bu farklı bir şey."

"Benim için değil. Hayır. Ben ikisini karıştırmam."

"O zaman hiç seks yapmıyorsun?" Sırıtarak söyledim. Yarı alaycı, yarı meraklı.

"Pek sık değil. İlk kez seks yapmak için yirmi bir yıl bekledim çünkü birine güvenmekten çok korkuyordum. Hayatımda kontrol edebildiğim tek şey buydu. Ve inan bana, annem yıllarca etrafıma ürkütücü, pis, korkutucu adamlar getirdi. Bana asırlılar ve bana bir şeyler teklif etmeye çalışırlardı-" Durakladı ve yüzünden aşağı süzülen tek damla gözyaşını sildi. "Ve Todd'a aylarca çıktıktan sonra güvendim. Ve o bile büyük bir hayal kırıklığına dönüştü. Bu yüzden, çıkmaya bile inanmayan biriyle kesinlikle bir şeye atlamam. *Ben paylaşmam*. Bana göre değil. Samanlıkta sıradan bir boğuşma aramıyorum. Kahretsin, ben de aramıyorum.

ama seninle öylece seks yapamam. Yapamam. Yapmayacağım."

Ellerimi omuzlarına koydum. Tanrım. Şimdi bunu önerdiğim için utanıyordum. "Bunu anlıyorum. Keşke sana bir gecelik zevkten daha fazlasını verebileceğimi söyleyebilseydim ama yapamam. Sana çok saygı duyuyorum, eğer bu bir şey ifade ediyorsa."

"Evet. Teşekkürler. O zaman gitsen iyi olur."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Calvin büyükbabanın yerine gelen kişi geldikten sonra eve dönecek, ben de burada kalıyorum. Ben yine senin gülünç derecede küçük kanepende kalacağım. Ya da benim evime gelebilirsin, orada gerçek yatak odaları var ve ikimizin de bir yatağı olabilir. Beni dünyanın en kısa kanepesine, inanılmaz derecede acı veren bir mavi top vakasıyla koymak zalimce görünüyor."

Başı kahkahalarla geriye düştü. "Bu çok zengin, Montgomery. Senin evinde uyuyamayacağım ama iyi denemeydi. Burada kalmana gerek olmadığını biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Damon'ın kırık burnuyla bu gece bir şey yapacağından şüpheliyim."

"Olmaz. Bugün Cuma, yani en azından yarın işe gitmek zorunda değiliz. Ben iyi olacağım."

"İyi geceler," dedi, öne doğru eğildi ve beni hızla kucakladıktan sonra çekip banyoya yöneldi.

"İyi geceler."

Hiç uyuyamayacağımı biliyordum.

Adrenalinim gecemizden dolayı

pompalanıyordu. Acı veren ereksiyonum

pantolonuma baskı yapıyordu.

Ve beş adım ötemde uyuyan kızı aklımdan çıkaramıyordum.

Ben.

Onuncu Bölüm

Harley

Ertesi sabah çok eğlenceliydi. Ford Montgomery'nin bacaklarının kanepemden sarktığını ve gerçekten uyuduğunda ne kadar huzurlu görüldüğünü gördüm. Önceki gecenin düşünceleri üzerime yapıştı. O öpücük. Hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Çok fazla istek ve arzuyla beslenmişti. Beni sahiplenme şekli. Beni ihtiyaçla ele geçirilmiş gibi öpmüştü.

Ve hoşuma gitti.

En kötü tarafı da bu, çok sevdim.

Ama kalbim Ford Montgomery gibi bir adama asla dayanamazdı. Beni bir geceliğine özel hissettirir ve yarın başka bir kadına giderdi. Kendimi kirli hissetmek gibi bir arzum yoktu. Ya da kullanılmış. Uzak durduğum iki şey. Bu yüzden arkadaş olmalıydık ve ben de o öpücüğü unutmaya çalışacaktım. İçimde bir şeyleri uyandırmıştı ve şimdi ağzına bakmadan ona bakmakta zorlanıyordum.

"Söyle bana, neden seninle dairene geliyorum?"

"Hmmm... Bilmiyorum. Çünkü dün gece biri sana saldırmaya çalıştı ve sen de beyzbol sopası olmadan evinden çıkamıyorsun."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok Montgomery. Bugün bana bakmaktan daha önemli işlerin olmalı."

"Ben bebek bakıcısı değilim. Yine de harika bir en iyi arkadaşım, değil mi?" Güldüm. Çok gülünçtü. "Sen iyisin."

Arabayı binasının altındaki garaja çektim ve beni asansörün hemen yanındaki bir park yerine yönlendirdi. Arabadan indik ve biz asansöre binmeden önce anahtarı asansöre soktu. Üzerinde PH yazan düğmeye bastı ve kıkırdamadan edemedim.

"Tabii ki, çatı katındasın. Tam senlik." Gözlerimi devirdim. "Hey, sen de binanın en üst katındasın."

Güldüm. "Eminim tamamen aynadırlar."

Asansörden indiğimde çenem yere çarptı. Tabandan tavana pencereler duvarların yerini almış, tüm şehri gören bir manzaraya sahipti. Onu içeride takip ederken parlak beyaz zeminler güneş ışığında parıldıyordu.

"Kendinizi evinizde hissedin. Buzdolabında kahve, meyve suyu ve yiyecek var. Hemen bir duş alıp üstümü değiştireyim."

Duş almasından bahsedince dudaklarımı yaladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Biz arkadaştık. Bunu kanıtlamıştık.

"Tamam, benim için endişelenme. Sadece sarayınızda amaçsızca dolaşıyor olacağım."

Gözlerini devirdi. "Sadece birkaç dakikalığına rahatla. Şu koridorun sonunda hoşuna gidebilecek bir kütüphane var. Çok fazla kitabın olduğunu fark ettim."

Yarasa hislerim yüksek alarmdaydı. Hiçbir şey beni iyi bir kütüphane kadar etkilemezdi.

"Gidip kontrol edeceğim. Acele etme, ben iyiyim."

Koridorda kaybolurken kıkırdadığını duydum. Ama, vay canına. Ford Montgomery'nin dairesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Dergilerde ya da televizyonda bile. Burası saray gibi bir şaheserdi. Kendi rehberli turuma mutfaktan başladım. Bir şefin rüyasıydı ama Ford'un çok yemek yaptığından şüpheliydim. Dolaplara göz gezdirdim, bu kadar çok depolama alanına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. En yakın yüz arkadaşınıza Şükran Günü yemeği pişirmek için harika bir yerden bahsediyoruz. Alan çok büyüktü. Mutfağın ortasında beyaz mermer tezgahlı iki büyük ada bulunuyordu. Dolaplar gri, ada ise siyah renkteydi. Erkeksi ama aynı zamanda klasik ve zevkli olmayı başarmıştı. Ev aletleri... Onları incelerken odaklanamadım bile. En üst seviye. Son teknoloji. En iyinin en iyisi. Viking fırın ve ocağı kontrol ederken tüm bu terimler aklımdan geçti. Ford'un buzdolabı doluydu. Bunu daha kapağını açmadan anlamıştım çünkü buzdolabının kapakları şeffaf camdı. Bir restoranda görebileceğiniz türden. Dolu Pellegrino şişeleri bütün bir rafı kaplıyordu. Montgomery Vineyards şarap şişeleri kendi raflarındaydı. Taze ürünler cam kaselerde ve sepetlerde düzenlenmişti. Aman Tanrım. Bunu kim organize etmişti? Çalıştığı saatlerde bunlara yetişmesinin imkânı yoktu. İçimden bir şey geldi ve bir kapıyı çekip açtım, sepetten bir limon çıkardım ve en alt rafa, maden suyunun yanına yerleştirdim. Kapıyı kapatırken güldüm, onun yerinde olmayan limona bakıp soluğunu tuttuğunu hayal ettim.

"Merhaba," dedi arkamdan bir ses ve bir solukta topuklarımın üzerinde döndüm.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Merhaba. Dürüst olmak gerekirse, bu buzdolabına gözüm takılmıştı," dedim önümde duran kadına. Daha yaşlıydı, belki ellili yaşların ortasındaydı, siyah saçları topuz yapılmıştı ve nazik bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Memnun oldum. Sen Ford'un arkadaşı Harley olmalısın. İkinizin yakında burada olacağınızı mesaj atmıştı. Ben Helena. Buranın çalışmasını ben sağlıyorum." Elini uzattı ve benimkini sıktı.

"Evet, ben Harley. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu buzdolabının yiyecek kaynağı yerine bir sanat eseri gibi görünmesini sağlayan kişi siz olmalısınız." Kıkırdadım.

"Evet, teşekkür ederim. Elimizden geleni yapıyoruz. Tek kişilik bir gösteri değil ama Cumartesi günleri burada sadece ben oluyorum. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece etrafta dolaşıp kütüphaneyi kontrol edecektim, eğer sorun olmazsa? Size engel olmak istemem," dedim.

"Elbette, sorun değil. Bu koridordan ilerleyin," diyerek beni devasa evin içinden geçirdi ve başka bir koridora doğru yönlendirdi. "Eğer okumaktan hoşlanıyorsanız, burayı seveceksiniz. Bu gerçekten bir şey."

"Tamam. Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi. Birazdan görüşürüz." Beceriksizce el salladım çünkü bu yerde nasıl davranacağımı bilmiyordum. Gökyüzünde bir malikâneydi. Bir asası vardı. Müzeye ait bir buzdolabı. Helena'nın yerinden oynatmayacağını umduğum limon hariç.

Sağdaki ilk kapıdan içeri baktım; koyu kiraz rengi döşemeler ve tavandan tabana uzanan kitaplıklar mekânı kaplıyordu. Yüksek raflara ulaşabilmeniz için her duvarda yüzer merdivenler vardı. İnanılmaz kitap koleksiyonuna bakarak odada yürüdüm. Raflarda klasikler, biyografiler, kurgu dışı ve kurgu kitaplar sıralanmıştı. Ansiklopediler ve coğrafya kitapları. Kurgusal olmayan tarihi kitaplardan oluşan koca bir bölüm vardı. Aralarından seçim yapabileceğiniz sonsuz tür vardı. Fark ettiğim bazı popüler kültür kapaklarıyla tahmin ettiğimden daha eklektikti. Klasiklerine bakmak için merdivene tırmandım. Merdivenin beni duvar boyunca hareket ettirmesine izin verirken parmaklarımı gezdirdim, sırtları sıyırdım. İnanılmazdı.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi Ford ve beni edebi komamdan uyandırdı.

"Vay canına. Sadece vay canına. Bu tam bir koleksiyon."

"Teşekkür ederim. Evet. Babamla paylaştığım bir hobiydi. Ben çocukken kütüphanemizde birlikte kitap okuyarak saatler geçirirdik. O biyografileri tercih ederdi, ben ise aksiyon ve macera ile ilgili her şeye ilgi duyardım."

Merdivenden inip zemine geri döndüğümde Ford'un bir adamın yanında duran genç bir çocuk olarak çekilmiş fotoğrafını fark ettim.

"Bu kim? Baban mı?"

"Evet. O zamanlar on ya da on bir yaşındaydım," dedi ve sesindeki gerginliği fark etmedim.

"Babana çok benziyorsun. Tanıdık geldiğini düşünmüştüm ama sonra benzerlik olduğunu fark ettim."

"Evet. Ben onun küçük versiyonuydum. Yakışıklı bir orospu çocuğu, değil mi?" Güldü ve ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum. Her ne kadar metanetli davranmaya çalışsa da Ford'un babasının kaybıyla mücadele ettiğini biliyordum.

"Onu özlemen normal, biliyorsun. Harika bir baban varmış gibi görünüyor ve eminim onu kaybetmek travmatik olmuştur. Bu konuda üzgün olman normal. Benim için cesur bir yüz ifadesi takınmana gerek yok." Omuz silkdim.

"Değilim," dedi ve kütüphanenin ortasındaki deri koltuğa oturdu.

Yanına oturdum. "Sen nasıl istersen patron. Peki, şimdi ne olacak? Normal hayatıma dönmem gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bütün hafta sonu seninle saklanamam. Yapmam gereken işler var."

"Ne gibi?"

"Her şeyi sıralamayacağım. Çok saçma. Dün gece gelmen çok hoştu ama dürüst olmak gerekirse bu benim için yeni bir şey değil. Üstesinden gelebilirim. Gerçekten endişelenmene gerek yok," dedim ve omuz silkerek onunla yüzleştim.

"Eve gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun? Ne, randevun mu var? Jack bana Molly'nin erkek arkadaşının fırına bir adam getirdiğini ve sana asıldığını söyledi."

Güldüm. Ford Montgomery kıskanç görünüyordu. Oldukça güzel bir manzaraydı. Bakışları benimkileri aradı ve kalbim biraz sıkıştı. Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Bu hafta dışarı çıkıyoruz. Çifte randevu gibi bir şey. Adamı pek tanımıyorum ama ben açığım." Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Bana ne yapacağımı söyleyecek değildi. Birine onunla çıkmak istemediğini söyleyip sonra da ondan başkasıyla çıkmamasını bekleyemezsin.

Ne olduğunu anlamadan önce, ağzı benimkinin üzerindeydi. Lezzetli ve sıcaktı. Dili içeri girdi, tadına baktı ve keşfetti. Parmakları saçlarıma dolandı ve ağzımın içine doğru inledi. Tüm vücudum karıncalandı. Tüylerim diken diken oldu ve tenimin her santimini kapladı. Parmaklarım nemli saçlarını buldu ve onu daha yakına çektim. Beynim uyarı zillerini çaldı ve kendimi saf mutluluk anından çektim.

Onu geri ittim ve göğsüne sertçe bastırdım. "Ne oluyor Montgomery?"

Yüzünde aptal bir sırıtış vardı ve bana bakıyordu. "Ne? Seni öpmeyi seviyorum."

Ayağa kalktım, damarlarımda öfke dolaşıyordu. "Ciddi misin? Bunu konuşmuştuk. Sen çıkmıyorsun. Ben de bunu yapmam. Bu her neyse."

"İnsanları zevk için öpmek mi?" Ses tonunda alaycılık vardı.

"Çıkmadığım insanlarla öpüşmem, playboy. Kendine gel. Git orospularından birini çağır ama beni bu işe karıştırma." O bana yetişmeden önce kütüphaneden çıkıp koridora fırladım.

"Harley." Derin sesi arkamdan geldi.

"Ne? Benden ne istiyorsun?" Arkamı dönüp yüzüme bakarak sordum. Onu.

Bir elini saçlarında gezdirerek kişisel alanımı işgal etti. "İ bilmiyorum."

"Sırf canın istiyor diye senin olmayan bir şeyi alamazsın Montgomery. Ve benim geldiğim yerde arkadaşlar seks yapmaz. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sana hiçbir şey borçlu değilim ve bedenime dokunamazsın," diye tısladım ve hışım ile uzaklaştım.

Elini pazuma doladı. "Hayır, yapamazsın. Böyle saçma bir açıklama yapıp sonra da evimden çıkıp gidemezsin. Seni bana borçlu olduğunu düşündüğüm için öpmüyorum ya da vücudunun bir ödeme şekli olduğunu düşünmüyorum. Beni aşağılama, Harley. Aradığım buysa birçok kadınla seks yapabilirim. Ama seni öptüm çünkü, yani, istedim. Senden hoşlanıyorum. Bu benim için alışılmadık bir duygu ve ne anlama geldiğini bilmiyorum ama seni istediğimi biliyorum."

O gerçek miydi? "Bir dakika. Gerçek savunman bu mu? Bir sürü başka kadınla yatabiliyor musun? Sence bu beni ne hissettiriyor? Gururum okşandı. Seçme şansın var ve bugün beni seçtin. Siktir git, Ford Montgomery. Oturup ne istediğine karar vermen için zamanım yok. Eğer beni yeterince isteseydin, bu bir

Tartışma. Ama sen bugün beni, yarın başkasını istiyorsun ve bu bana uymaz dostum. O yüzden git kendine istekli bir arkadaş bul. Ben buradan gidiyorum. Bebek bakıcılığı vardiyası sona erdi." Uzun koridora dönmeden önce göğsünü sertçe dürttü.

"Edward'ın aşağıda sizi eve kadar takip etmek için bekleyen biri var. Kendini güvende hissetmen için biri günün her saati sana göz kulak olacak." Sesi alçaktı. Sesi yaralı gibiydi ama ben buna kanmıyordum.

"Teşekkür ederim. Ama bu konuda endişeli değildim. Sensiz uzun süre hayatta kaldım. Şimdi de sana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Aşırı tepki veriyorsun ama olsun. Biliyorsun Harley, birinin senden etkilenmesi senin bir fahişe olduğunu düşündüğü anlamına gelmez. İlişkilerin ne olduğu konusunda oldukça çarpık bir anlayışın var."

Yüzümü ona döndüm. Gerçekten onun numaralarına kanacağımı mı sanıyordu? "Öyle mi? Pekâlâ. Eğit beni. Sık sık bir araya geldiğin kadınlar var mı?"

"Evet," dedi kollarını göğsünün üzerinde güvenle kavuşturarak. Koyu renk saçları biraz dağınıktı ve safir mavileri benimkilere kilitlenmişti.

"Doğru. Peki, her seferinde bir tane mi görüyorsun? Ardışık olarak mı?"

"Hayır ama durumun farkındalar. Özel olmadığımızı biliyorlar."

"Ah. Şimdi anladım. Yani birden fazla kadınla yatıyorsun ama onlar bunun farkında mı?" Ona yaklaşarak söyledim.

Sanki bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu anlamama yardım etmiş gibi dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Aynen öyle. Kimsenin canı yanmaz."

"Hafta boyunca onlarla telefonda konuşuyor musunuz?"

"Hayır," dedi, parmaklarını ve başparmağını ensesinde gezdirerek Çene.

"Yani duygusal bir ilişki yok. Onlarla seks için mi buluşuyorsun?"

Dedim ki, bakarak ona sertçe.

"Bazen yemeğe gideriz." Omuz silkti. Clueless piç.

"Senin evine geliyorlar mı? Geceyi geçiriyorlar mı?" diye sordum. Şimdi sadece birden fazla kadınla yaptığı bu anlaşmayı merak ediyordum.

"Asla benim yerim değil. Kadınları buraya getirmem. Onların evine giderim. Ve asla geceyi burada geçirmem."

"Vay canına. *Bu çok cazip.*" Gözlerimi devirmek için durakladım. "İlgilenmiyorum. Hem de hiç. Bir çamaşırhanenin üstünde yaşıyor ve baktan bir anneye sahip olabilirim. Dünyanın en küçük kanepesine ve en berbat arabasına sahip olabilirim ama gurur duyuyorum."

sahip olduğum her Şeyden. Ve sizin teklif ettiğiniz gibi bir ilişkiyi kabul ettiğim gün, havlu attığım gün olacak. Ucuz bir Şey. İğrenç. Ve bence ben zengin bir adamla yatan bir kız olmaktan çok daha fazlasına değerim."

"Yüce Tanrım, sana teklif ettiğim Şey bu değer." Ellerini savunurcasına havaya kaldırdı.

"Peki, o zaman ne? Bunun nereye varmasını istiyorsun? Sadece  p Ően arkadaşlar mı olmak istiyorsun? Bu ne kadar sürecek? Çünkü dün gece birbirimizin kıyafetlerini parçalamak  zereymiŐiz gibi hissettim. Ve bugün de. Sonra ne oldu? Sana bunun bana göre olmadığını açıkladım. Anladığını söyledin. Ama işte yine beni  p yorsun. Ne yani, beni zayıf bir anımda yakalayıp teslim olmamı mı umuyorsun? Sonra da birbirimizden nefret mi edeceğiz?"

"Hayır. Yaptığım Şey bu değer. Ben sadece, Şey, ben sadece..." "Sen sadece ne?"

"Senden hoşlanıyorum."

"İŞte bu yüzden arkadaşız. Gitmem gerek. D n geceki yardımın için teŐekk rl r. Pazartesi görüşürüz." Adımı söylediğinde bu kez arkamı dönmedim. Bu adamla arama biraz mesafe koymam gerekiyordu. Bu iş bir yere varamazdı ve geri alamayacağımız bir çizgiyi aÇmadan önce onun için kumda o çizgiyi  izmem gerekiyordu.

Ford Montgomery'nin kendi Őeridinde kalması gerekiyordu. Benim de kendi Őeridimde kalmam gerekiyordu.

Ve birbirimizin sınırlarını aÇmadan nasıl arkadaş olacağımızı bulmamız gerekiyordu.

On Birinci Bölüm

Ford

Harley bana resmen fahişe dedikten ve evimden hışımlla çıktıktan sonra hafta sonu berbattı. Harley'i bulmaya gittiğim gece onu yüzüstü bırakmamı telafi etmek için Pazar gecesi Blaire'le yemeğe gitmiştim. Bizim için tipik bir randevuydu. Güzel bir akşam yemeği, harika bir şişe şarap, ufak tefek sohbetler ve biraz da cilveli şakalaşmalar. Ama restorandan ayrılıp onunla evinde buluşmaya karar verdiğimizde migrenim tutmuş ve eve gitmeye karar vermiştim. Mutlu değildi ve benim de umurumda değildi. Harley'e birkaç kez mesaj attım ama beni görmezden geldi. Belli ki aramıza mesafe koyuyordu ve ben de aklımı kaçırmak üzereydim.

Pazartesi sabahı kahve içmek için uğradım. "Hey, hafta sonun nasıldı? Seni birkaç kez denedim."

"Evet, meşguldüm. Yapacak başka işlerim de var Ford. Öylece oturup beni aramanı beklemiyorum, biliyorsun."

Tanrım. Hâlâ kızgındı. Bana tıslarken dolgun dudaklarına bakmamaya çalıştım. Hamuru tezgâhın üzerine savurdu ve ben de duvara yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Ah, anlıyorum. Bu akşam yemeğe çıkabilir miyiz? İstersen erişte evine bile giderim."

Onunla vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Bunu arzuluyordum. Onu arzuluyordum.

Kaşlarını kaldırdı ve dev bir hamur topunu çevirerek üzerine un silkti. "Bu gece çifte randevuya çıkıyorum. Gerçek bir yetişkinle. Sadece benimle yatmak isteyen biriyle değil, beni tanımak isteyen biriyle."

Çenem sıkıştı. "Seni zaten tanıyorum. Sadece ben de seninle yatmak istiyorum."

Öfkelendi ve gözlerini devirdi. "Doğru ya. Benimle ve şehirdeki diğer kadınlarla yatmak istemeyen biriyle çıkıyorum."

"Öyle mi? Bunu ona sen mi sordun?"

"Öyle ve buna gerek yok. Çünkü o *normal* biri." Sırıttı. "Belki de telefonun başında oturup büyük penisinle onları şereflendirmeni bekleyen bayan arkadaşlarından birini aramalısın."

Öksürdüm ve kahve onun tezgâhına ve gömleğime sıçradı. "Lanet olsun. Bugün gerçekten zorluyorsun, Harley."

Ben peçetelere uzandım, o da havlusunu kullanarak tezgâhının üzerindeki pisliği temizledi. "Güzel. Buna alışmanı öneririm."

"Seninle bu oyunu oynamayacağım. Eğer arkadaş olmamızı kaldırıyorsan, o zaman bu işi bitirebiliriz," dedim, sesim beklediğimden daha sertti. Yani, iki kez öpüşmüştük. Zararsızdı. Akıllara durgunluk verecek kadar iyiydi. Ama zararsızdı. Bunu çok abartıyordu. Çünkü cinsel olarak hayal kırıklığına uğramıştı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme Montgomery," dedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

Peçeteleri çöpe attım ve oradan çıktım. Bu kadını ikna etmeye çalışmaktan bıkmıştım. Konuşamazdım. O benim veremeyeceğim bir şey istiyordu, ben de onun bana veremeyeceği bir şey istiyordum. İş dünyasında bu çok kolay olurdu. Farklı bir yol izlerdim. Taleplerimi karşılayabilecek birini bul. Sorun şu ki, ben istemiyordum.

Günüm başladı ve kötü ruh halimden kurtulmaya çalıştım. Harrison ve Jack hamur işi yiyerek geldiler, bu da beni daha çok kızdırdı. Şerefsizler. Her zaman onunla takılıyorlardı ve o onlara hiç kızmıyordu.

Günün son toplantısını bitirdim ve masama oturup e-postalarımı yanıtladım. Harley'nin bunu geride bırakmak için mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu birkaç kez kontrol ettim ama atmamıştı. İçimden ona mesaj atıp özür dilemek geldi. Ama yapmadım. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. İnatçılık benim göbek adımdı.

"Hey, hâlâ burada mısın?" Harrison ofisime girerek sordu.

"Evet. Burada ne yapıyorsun?"

"Annem şaraphanede işleri kontrol altına aldı, ben de haber odasında Eileen ile birkaç şey üzerinde çalışıyordum. İyi misin?" diye sordu. "Bugün iyi görünmüyorsun?"

"Ben iyiyim," dedim, ses tonum istediğimden daha sertti. Kötü bir ruh hali içindeydim ve yalnız kalmak istiyordum.

"Komik. Harley'nin de keyfi yerinde."

"Ne demek istiyorsun?" Sinirlendiğimi saklamadan sandalyemde arkama yaslanarak sordum. "Yani, kendini toparla kardeşim. Ondan hoşlanıyorsun. Kabul et bunu."

"İtiraf ettim, seni pislik."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Her şeyi istiyor. Bu benim işim değil. Yani, hiçbir yere gidemez. Arkadaş kalmak daha iyi. Bu da geçer," dedim.

"Ah, anlıyorum," dedi kendini beğenmiş piç kurusu. "Yani bu gece Jared denen herifle çıkmasında bir sakınca görmüyorsun, öyle mi? Jack onunla tanıştı. Havalı bir adam olduğunu söyledi. Görünüşe göre Blaze'e gidiyorlar."

Bana detayları bilerek veriyordu. Benden bir tepki almaya çalışıyordu. Şehirde birkaç kulübümüz vardı ve Blaze de onlardan biriydi. Sahibi olduğumuz bir kulübe randevuya gitmesinin beni rahatsız edeceğini biliyordu.

"Bunun için teşekkürler. İşe gitmem gerekiyor." Ekranıma baktım ve bu konuşmayı bitirdiğimi ona bildirdim.

"Biliyorsun, Ford. Eskiden birileriyle çıkıyordun. Neden birdenbire tek eşli olamayacağını düşünmeye başladın anlamıyorum."

"Laney Mae'den beri gerçek bir ilişkisi olmayan adam söylüyor bunu," dedim, onu kızdıracığını bildiğim için onun adını ortaya attım.

"Çünkü Laney'den beri tek eşli olmaya degecek biriyle tanışmadım. Ve başıma gelen en iyi şeyin elimden kaçmasına izin verdiğim gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Sen yaşamıyorsun. Ama konuyu ona getirdiğin için teşekkürler. Güzel dokunuş, pislik herif," dedi ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Burnumun kenarını sıktım ve gözlerimi kapattım. "Özür dilerim. Bu söylediğim çok aptalcaydı. Bu kızla ne yaptığımı bilmiyorum. Ne sunabileceğimi bilmiyorum, anlıyor musun? Madison'la çıktığım zamanki adam değilim."

Bana doğru döndü. "Evet, öylesin Ford. Sadece uzun zamandır kendini cezalandırıyorsun. Bence artık bunu bırakıp hayatını yaşamaya başlamanın zamanı geldi. Ondan hoşlanıyor musun? Yani, ondan *gerçekten hoşlanıyor* musun?"

"Evet."

"Benim tanıdığım ağabey bir şey istediğinde hiçbir şey yapmadan oturmaz. O bir savaşı. Hatalı olduğunu kabul etmekten korkmaz. Korkaklığı bırak ve onun peşinden git."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bunu düşüneceğim. İyi geceler."

"Ben olsam çok beklemezdim kardeşim. Harley gibi kızlar sık sık karşına çıkmaz. Bunu fark edemeyecek kadar inatçı olma."

Başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Beş yıldır flört dünyasının dışındaydım ve içindeyken de o kadar iyi değildim. Yani, sevgilim en iyi arkadaşım la yatağa girmişti. Açıkçası iyi bir erkek arkadaş malzemesi değildim. Ben hiç aldatmadım. Bu hiçbir zaman sorun olmadı. Ama şimdi, şimdi bu yaşam tarzına alışmıştım. Kafamın değil, aletimin konuşmasına izin veriyordum. Ve kesinlikle kalbimin değil. Kahretsin, artık bir kalbim olup olmadığını bile bilmiyordum.

İşten çıktım ve fırının karanlık olduğunu fark ettim. Çoktan gitmişti. Ne de olsa bir randevusu vardı. Hay sikeyim. Birinin onu öpeceği düşüncesi kanımı kaynattı. Ona dokunmak.

Arabaya bindiğimde telefonum titredi. "Hey Edward, naber?"

"İstediğim gibi herkesi izliyorum. Damon denen adam uzun süre yerde kalmadı. O ve başka bir adam Harley ve arkadaşlarının bulunduğu restoranın önüne park etmişler."

"Bu adamla dalga mı geçiyorsun? Ne kadar aptal?" "Bence oldukça aptal. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik onu takip edelim. Takipte kalalım. Bakalım ne yapacak. Eğer bir hamle yaparsa, müdahale edin. Tüm hareketlerden haberdar olmak istiyorum."

"Tamamdır patron. Birazdan sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapattım ve Jerome'a erişte evine gelmesini söyledim. Gitmek için bir sipariş verdim ve onu almak için koşarak içeri girdim. Arabaya döndüğümde Edward bana Harley ve arkadaşlarının Blaze'e taşındığını, Damon ve serseri arkadaşının da kulübe yeni girdiğini söyledi.

Nabzım hızlandı ve öfkemi kontrol altına almak için her şeyimi harcadım. Jerome'a arabayla kulübe gitmesini, Edward'a da benimle orada buluşmasını söyledim ve Blaze'deki genel müdürümüzü aradım.

"Hey, Ford, naber?"

"Orada bir kız var. Birkaç dakika önce geldi. Ufak tefek, siyah saçlı, çok güzel. Yanında bir sarışın ve iki erkek var."

"Evet. Gözüm üzerlerinde. Onlardan gitmelerini istememi ister misin?" Charlie sordu. Adam, müdürler için olabildiğince iyiydi. Sıkı bir yönetim sergiliyordu ve çalışanlar ona saygı duyuyordu. Dürüst ve sadıktı, daha fazlasını isteyemezdim.

"Hayır. Sadece gözlerini ondan ayırma. Arkalarından gelen iki adam var. Birinin burnu kırık. Onun yanında olmalarını istemiyorum. Ben gittikten sonra onlara eşlik edebilirsin. Ben şimdi yoldayım ama

Ben oraya gitmeden önce bir olay çıktı. O iki şerefsiz herifin bir daha kulübe girmesine izin yok. Anladın mı?"

"Evet. İlgileniyorum. Şimdi gözüm üzerlerinde. Birazdan görüşürüz."

Jerome arabayı ön tarafa çekip beni içeri kadar takip etti ve ben içeri girer girmez iki güvenlik görevlisi iki yanıma sardı. Kulübü taradım. Şehir merkezinde lüks bir gece kulübüne dönüştürülmüş büyük bir depoydu. Modern aydınlatma ve armatürler geniş alana yayılmıştı. Harley'i dans pistinde, sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim bir adamla gördüm. Kız kışını sallıyordu ve adam ona sanki onu istiyormuş gibi bakıyordu. Kanım kaynadı. Olmaz öyle şey.

Planımın ne olduğundan emin olmadan odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Ama onsuz gitmeyecektim.

Elimi onun pazusuna doladım. "Randevuna iyi geceler de."

Dans etmeyi bıraktı ve gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. Yüzünde tam bir inançsızlık vardı. Molly sağımda kıkırdadı ve ben de ona başımı salladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Harley nefesini tuttu ve kolunu benden çekti.

"Seni eve götürüyorum. Buraya kadar takip edildin."

Gözleri odayı taradı ve başını salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim Montgomery."

Eğildim, onu bacaklarının arkasından yakaladım ve omzumun üzerinden fırlattım. Sevgilisi çenesi yere düşmüş bir halde beni izliyordu ve Molly bir kolunu adama dolayarak bana gülümsedi. Harley sırtımı yumrukladı ve bağırdı ama yüksek sesli kulüp müziğinden ne dediğini anlayamadım. Kimse ritmi kaçırmadı. İnsanlar dans etmeye, içmeye ve bu insanların yaptığı diğer her ne h a l t s a ona devam etti. Yanımdaki çocuklar sorunsuz bir şekilde kapıya doğru ilerlememe yardımcı oldular. Dışarı çıktıktan sonra yine arkama vurdu ve fedaiye bağırdı.

"Merhaba. Bunu görüyor musun? Kaçırılıyorum. Bir şey yapman gerekmiyor mu?"

"İyi geceler Bay Montgomery," diye seslendi fedai. Adam beni tanıyordu ve bir kadını zorla evine götürecek biri olmadığının fazlasıyla farkındaydı. Genelde burada takılan hatunlardan kaçmak için gizlice uzaklaşmaya çalışırdım.

Onu arabaya attım ve içeri girer girmez kapıyı kapattım. "Sakin olur musun?"

"Sakinleşmek mi? Biriyle çıkıyordum. Başka biriyle birlikte olduğum fikrine katlanamıyorsun, değil mi?"

"Özellikle umurumda değil, hayır."

"Seni kendini beğenmiş. Beni istemiyorsun ama başkasının da bana sahip olmasını istemiyorsun. Yani canın istediğinde oraya girip beni çekip çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" Bağırmaya devam etti ve ben de gözlerimi kapatıp Jerome'un konuşmamızı duymaması için pencereyi açtım.

"Bağırmayı kes. Damon ve başka bir pislik seni yemeğe kadar takip etti ve kulüpte seninle birlikteydiler. Seni oradan çıkarmak zorundaydım."

Yanımdaki koltuğa yaslandı ve konuşmadan önce bir dakika sessiz kaldı, "Oh."

"Bu konuda tüm söyleyeceğin bu mu? Oh."

Gözleri karşıımızdaki koltukta duran, içinde yemeğimin olduğu paket servis çantasına kaydı. "Aman Tanrım. Erişte evine gitmişsin. Orayı sevdiğini biliyordum."

"Çok şaşırmış gibisin. Bu gece seni oraya götürmeyi teklif ettim. Ama sen beni reddettin."

Yüzünü bana dönmek için koltukta döndü. "Hayır, Montgomery. Sen beni reddettin. Bunu çarpıtma."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Seni geri çevirmedim. Sadece ne istediğimi bilmiyordum."

Yüzümü inceledi. Bakışları yoğundu. "Ve şimdi biliyor musun?" "Bilmiyorum, Harley. Bu işte iyi değilim."

"Hangi konuda iyi değilsin?" diye sordu.

Elimi boynuna doladım ve onu kendime çektim. Ağzım onunkini kapladı. Çölde ölmek üzere olan bir adam gibiydim ve o da hayatta kalmak için ihtiyacım olan su kütlesiydi. Onu kucağıma çektim ve daha derinden öptüm. O geri çekilmedi. Bir bacağına iki yanıma atıp bana sarıldı. Çaresiz ve muhtaç. Parmaklarımı saçlarına doladım, öpücüğü daha da derinleştirebilmek için başını eğdim.

Geri çekildi ama kucağımdan inmedi. Zorlu nefesleri sert ve hızlı geliyordu. Arzu dolu bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Bu da ne? Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Ama seni istiyorum," dedim ve kucağımdan kaymaya çalıştı, ama onu orada tuttum. "Bu seksle ilgili değil. Sadece seksle de ilgili değil. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. O adamla birlikte olma fikrinden nefret ediyordum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Seninle konuşmayı. Ve bugün seni özledim. Seni."

benimle konuşmuyorlardı ve ben bundan nefret ediyordum. Nefret ettim, Harley. Edward arayıp o iki dangalağın kulüpte olduğunu söylediğinde çok sevindim."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü bu seni almaya gelmek için bir bahanem olduğu anlamına geliyordu."

Gülümsedi ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi, ağzı o kadar yakındı ki onu tatmak için can atıyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Bakışlarım onunkilere kilitlendi. Karanlık ve fırtınalı. "Bilmiyorum amına koyayım. İşleri berbat etmeyeceğime söz veremem. Ama başka kimseyle birlikte olmayacağıma söz verebilirim. Sadece seninle. Sadece seni istiyorum."

Ağzı benimkine çarptı ve bana sürtündü. Arzumu kaçırmak imkânsızdı. Ellerim hareket etmesini engellemek için kalçalarına gitti.

"Sorun ne?" diye sordu ağzıma karşı.

"Sadece seks istediğimi düşündüğün için bunu yavaştan alsak iyi olur diye düşündüm. Ve sen bana böyle sürtünürken, eğer bir çentik aşağı çekmezsen işler çok hızlı ilerleyecek."

Gülmekten başı geriye düştü ve binamın önüne geldiğimizde kucağımdan indi.

"İyi fikir. Peki şimdi ne olacak?"

"Uyuyun. Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Erişteleri paylaşabiliriz ve bilmiyorum, normal insanlar çalışmadıkları ya da sevişmedikleri zaman ne yaparlar?"

Gözlerini devirdi. "Film izleyebilir miyiz?"

"Elbette."

Asansöre bindiğimizde "Evine kız getirmediğini sanıyordum?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama sen sıradan bir kız değilsin."

Gülümsedi ve bir an için gözleri yaşarmış gibi göründü. Harley bana ağlayan biri gibi gelmemiştii ve bunu sık sık yaptığından da şüpheliydim. "Bildiğim iyi oldu."

"Helena burada mı?" diye fısıldadı, sanki ailelerimizin evine gizlice giren iki gençmişiz gibi.

"Hayır." Güldüm. "Hepimiz yalnızız. Yine de sabah erkenden burada olacak. Ve akşam yemeğini fırında bıraktı."

Harley ışıkları yaktı ve mutfığa girerek fırını açtı. "Aman Tanrım. Sana bu gurme yemeği bıraktı ve sen de erişte için mi durdun?"

"Sanırım seni özledim."

"Seni bu sabah gördüm," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Bu yeterli değildi. Ve benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Başını salladı. "Evet. Duygularımı incittin."

"Bunu bir daha yapmamak için gerçekten çok uğraşacağım. Ama Harley, bir kadınla hiç başarılı bir ilişkim olmadı."

"Gözün dalgın olduğu için mi?" diye sordu, oturmak için tezgâhın üzerine zıplayarak.

"Hayır. Ben o adam değilim. Başka kadınlar isteseydim, senin peşinde olmazdım. Her şeyi olduğu gibi bıraktım. Ama çok çalışıyorum ve bu geçmişte bana sorun yarattı."

"Ben de öyle," dedi omuz silkerek.

"Ve ben paylaşmam. Yani, bu her iki taraf için de geçerli, Harley."

"*Tamam Ford*," diye alay etti. "Tek eşlilik benim için bir sorun değil. Ama güven öyle. Güven vermekte zorlanıyorum. Ama sana her şeyimle varım dediğimde ciddiym. Karşılığında da aynısını bekliyorum."

"Yeterince adil. Yani sen benimsin."

Gülümsedi. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Öylece mi?"

"Gerçekten de öyle olmadı. Biraz zaman aldı. Ama evet. Ve mümkün olduğunca sık burada kalmanı istiyorum." Bacaklarının arasında durmak için hareket ettim ve o da ellerini saçlarıma doladı.

"Hayır. Sırf çıkıyoruz diye bana patronluk taslayamazsın. Bu işler böyle yürümez."

"Bu işler tam olarak böyle yürür. İlişkiler uzlaşma üzerine kuruludur. Daha büyük bir yerim var, bu yüzden burada kalmak daha mantıklı. Çok daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile," dedim dudaklarını dudaklarımla ısırarak.

"Seninle büyük... yerin için çıkmıyorum." Geri çekildi ve kaşlarını oynattı. "Kendi dairem için çok çalıştım ve onu seviyorum. O benim, anlıyor musun? Ve her gece birlikte kalmak zorunda değiliz. Beş yıldır bir kadınla geceyi birlikte geçirmedin, değil mi?" Kıkırdadı ve onu tezgahtan çektim, bacakları belime dolandı.

"Bu bir tasarımdı. Sen farklısın. Seni yanımda istiyorum. Her zaman. Ne dilediğine dikkat et, Harley DeLuca. Ben sahiplenici bir adamım."

"Öyle mi?" diye sordu kahkahalarla başı geriye düşerken. "Öyle."

"Sana iyi şanslar Montgomery. Ben kendi davulumun ritmine göre yürürüm. Hep öyle oldu. Her zaman da öyle olacak."

"Bunu göreceğiz," dedim, onu kanepeye oturmaya götürürken.

Yatak odasına gitmek istedim. Geç olmuştu. İkimiz de yorgunduk. Ama onu zorlamak istemedim. Seksin dahil olduğu bazı tetikleyicileri vardı ve şimdi harekete geçmesi gerekecekti. Dizginleri ona vermek benim için doğal değildi ama buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ve her ne sebeple olursa olsun, ona ihtiyacı olanı vermek istedim. Ona her şeyi vermek istedim.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Harley

Bir süre kanepede oturduk ve erişmelerini paylaştık. Bu gece olanlar yüzünden endişeliydim. Molly'ye bir mesaj göndermiş ve benim adıma Jared'dan özür dilemesini istemiştim. Ayrılma şeklimden dolayı kendimi çok kötü hissediyordum ama onunla arkadaşlıktan öte bir şeyle ilgilenmediğimi daha en başından belli etmiştim. Kafam belirli bir Montgomery kardeşe çok fazla odaklanmıştı. Onunla tanıştığım günden beri öyleydi. Nedenini bilmiyordum. Çok farklıydık. Yine de bir şey beni ona doğru çekiyordu. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdi.

Aitmişim gibi.

Sanki özelmışim gibi.

Sanki gerçekten önemliymişim gibi.

Ve şimdi benimle çıkmak istiyordu. Bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyordum. Ford'un pek iyi bir geçmişi yoktu ve ben de dünyadaki en güvenilir insan değildim. Bu kombinasyon büyük ihtimalle felaket olurdu ama nedense denemek istedim.

"Peki, ne yapmalıyız? Gece yarısını geçti. Bu gece burada uyumamı ister misin?" Kanepede oturduğumuz yerde yüzümü ona dönerek sordum.

"Her gece burada uyumanı istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Olmaz. Bu geceyi teker teker ele alalım.

Bu gece burada uyuyacağım. Ama seninle seks yapmayacağım."

Kıkırdadı. "Tabii ki değilsin. Bu çok kolay olurdu."

Ayağa kalkıp beni kollarına çekerken, "Ben kolay biri değilim," dedim.

Bacaklarımı beline doladım ve beni koridorun sonuna kadar taşıdı. Tavandan tabana camlı ve şehir manzaralı, gülünç büyüklükteki yatak odasına girdiğimizde ılık çaldım. Ay karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu ve ben de dönüp pencereden dışarı baktım.

"Ne manzara ama."

"Bu manzarayı daha çok seviyorum," dedi bakışları benimkilerle kilitlenirken. "Ne kadar tatlı dilli bir konuşmacı. Bu çizgiler gerçekten işe yarıyor mu?"

Güldü. "Ben replik kullanmam. Hiç kullanmadım. Ve sen bu yatakta ya da bu dairede uyuyan ilk kadınsın."

Yüzümü boynuna gömdüm. Bu çok fazlaydı. Ford Montgomery'nin varlığı bazen bunalıcıydı. Sanki göğsüme uzanıyor ve kalbimi sıkıyordu. Başka birine karşı hiç bu kadar güçlü duygular hissetmemiştim. Aramızdaki bağ çok güçlüydü. Aynı zamanda da korkutucuydu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Beni yere yatırabilir ve uyumam için bir tişört ödünç verebilir misiniz?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

İkimiz de banyoya girdik ve çantamda bir saç bağı olduğu için şükrettim. Saçlarımı başımın üstünde yüksek bir topuz yaptım ve yüzümü yıkadım. Büyük boy küvete baktım. "Vay canına. Hiç bu kadar büyük bir küvet görmemişim."

"Evet. Hiç kullanılmadı."

Nefesim kesildi. "Ciddi misin? Bu çılgınlık. Benim hakkımda bunu biliyor musun bilmiyorum ama ben duş almam. Aslında onlardan nefret ederim. Sadece banyo yaparım."

Yüzünü bana döndü. "Gerçekten mi? Duş almayan birini tanıdığımı sanmıyorum. Gerçi sanırım hiç sormadım."

Güldüm. "Evet. Bu her zaman benim olayım olmuştur. Annemle ben küçükken bir süre bir motelde kaldık ve orada küvet yoktu ve ben çok bunalmışım. Büyükbabam ve büyükbabama gidip banyo yapmak için sabırsızlanırdım. Sanırım orası benim her zaman mutlu olduğum yer oldu."

Başını yana eğdi. "Belki birlikte bir tane alabiliriz. Hazır olduğunuzda."

Alt dudağımı ısırdım. "Benimle banyo yapmak ister misin?"

"Seninle her şeyi yapmak istiyorum," dedi. Dürüst ve savunmasızdı ve kalbim milyonlarca hain parçaya ayrıldı.

"Belki." Onu yatak odasına kadar takip ettim ve çarşafın altına girdim. Ford Montgomery ile yatıya kalıyordum. Yatağı yumuşaklıktan bir koza gibiydi. Yemyeşil kumaşlar ve en rahat yorgan.

Işıkları kapattı ama pencerelerin perdelerini açık bıraktı. Yıldızlar parlıyor ve ay onun yüz hatlarını seçebilmem için yeterince parlıyordu. İkimiz de birbirimize bakacak şekilde yan döndük.

"Burada olmana sevindim. Bunu anlamam biraz zaman aldığı için özür dilerim." Parmaklarıyla yanağını okşadı ve kollarımı ürperti kapladı.

"Sorun değil. Kendine gelmene sevindim," dedim.

"Küçükken annenle bir motelde yaşadığınızı söylemiştin.

Bana onunla geçirdiğin zamanı anlat. Hep uyuşturucu kullanır mıydı?"

"Görünüşe göre hamileliği sırasında ve ben doğduktan sonraki ilk yıl boyunca bırakmış. Babamın ya da sperm donörümün, hamile kaldığında kendini toparlaması için ona bir miktar para verdiğini biliyorum. Hayatımın bir parçası olmak istememiş. O zamanlar eskortluk yapıyormuş, ya da en azından kendisi öyle diyor. Sanırım bu onu bir fahişe yapıyor çünkü belli ki zengin bir müşteriyle yatmış," dedim duraksayarak. Annem hakkında konuşmak rahatsız ediciydi. Ford'a güvenmediğim için değil, geldiğim yerden utandığım için. Hayatım boyunca saklamaya çalıştığım bir utanç. Ondan ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, beni her yerde takip eden daimi bir kara bulut gibiydi.

"Babanla hiç tanışmadın mı?" diye sordu.

"Bir kere. Liseden mezun olduktan sonra. Annem sonunda bana onun adını söyledi, ama sadece bir iyilik istediği için. Onu bir restorana kadar takip etmemi ve orada onunla yüzleşmemi istedi. Gittiğim için kendime kızdım. Ama gerçek şu ki, onsuz da iyi olduğumu görmesini istedim, anlıyor musun? Şimdi çok aptalca geliyor. Ama hastalıklı bir şekilde, onu etkilemek istedim. Beni hiç istemeyen bir adam tarafından kabul edilmek istedim."

"Bu kulağa hiç de aptalca gelmiyor." Saçlarımı okşadı. Sıcak nefesi yanağını gıcıklayacak kadar yakındı.

"Epik bir başarısızlıktı. Beni tanımakla hiç ilgilenmiyordu. Lise mezuniyetimin ertesi günü Avrupa'ya gidiyordum. Birkaç arkadaşımın bu yolculuğa çıkmak için yıllarca yazları çalışarak para biriktirmiştim. Döndüğümde Berkley'de tam burslu okuyacaktım ve sanırım, bilmiyorum, bunu onun yüzüne vurmak istedim. Beni başımın çaresine bakmam için bir bağımlının yanına bırakmış olsa da kendi başıma iyi iş çıkardığımı bilmesini istedim."

"Tanrım. Ne piç ama. Seni orada gördüğüne şaşırdı mı?"

"Evet. Ve iyi anlamda değil. Masasına doğru yürüdüm ve ona adımı söyledim. Anlaması bir dakika sürdü. Birkaç arkadaşıyla bir masadaydı ve onlar da kalkıp gittiler. Bana para teklif etti ve aslında sadece gitmemi istedi. Benimle ilgilenmiyordu.

başarılarım ya da kim olduğum. Tek derdi ifşa olmağı."

"Ne baktan bir şey. Nasıl bitti?"

"Kendimi dünyanın tepesinde hissederek ayrılacağımı düşünmüştüm, anlıyor musunuz? Onu azarlayacağımı ve bunun gerçekten iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Kendimi küçük hissetmeme neden oldu ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyorum. Onunla tanışmadığım zamanlar daha iyiydi. Bazı yönlerden romantikleştirdim. Ne kaçırdığını bilmediğini ve bundan pişmanlık duyacağını hayal ettim. Beni içinde bıraktığı durumdan dolayı kötü hissedeceğini düşündüm. Ama hissetmedi. Sadece gitmem için bana para ödemek istedi. Bana teklif edebileceği tek şey buydu. Hangi okula gittiğimi ya da iyi bir öğrenci olduğumu bilmek istemedi. Bana önemsiz biriymişim gibi davrandı ve bunu kabullenmek zordu." Bu konuyu Ford'la konuşmak tuhaftı. Bu konuyu kimseyle konuşmadım. Molly babamla bir kez görüştüğümü ve bunun büyük bir başarısızlık olduğunu biliyordu ama kimseyle bu kadarını paylaşmamıştım. Todd bir babam olmadığını biliyordu ama bu konuda hiç soru sormamıştı. Tüm bunları neden şimdi paylaştığımı bilmiyordum ama Ford bilmek istiyordu ve aslında ona anlatmak iyi hissettiriyordu. İçimi dökmek.

"Ne tür bir adam çocuğunu terk eder?"

"İyi bir adam değil. Bana babandan bahset," dedim ve konuşmadan önce sustu.

"O harika bir adamdı. Keşke onunla tanışabilseydiniz. İnanılmaz bir koca ve babaydı. Ailesi için yaşardı. Kendini Montgomery Media'ya adamıştı ama asla bizden ödün vermezdi. Her akşam birlikte yemek yerdik. Jack'in futbol maçlarından birini bile kaçırmazdı. Harrison'la birlikte görev gezilerine giderdi. Ve o ve ben, aramızda özel bir bağ vardı."

"Kulağa harika geliyor. İkiniz birlikte ne yaptınız?" diye sordum.

"İkimiz de okumayı çok severdik. Yeni kitaplar bulurdum ve bunları onunla paylaşmak için sabırsızlanırdım. Çok büyük bir aile gururuna sahipti. Babası zamanında Montgomery Media'yı kurmuştu ama babam onu milyarlarca dolarlık bir şirket haline getirmişti. Bunu bana devretmek için sabırsızlanıyordu. Küçük yaşlardan itibaren hepimiz için lakaplar takmıştı. Bana mirasçı, Harrison'a barışı koruyan ve Jack'e de asi derdi." Gülmek için durakladı. "Bana her zaman şirkette büyük işler yapacağımı ve kendi yeniliklerimi ön plana çıkaracağımı söylerdi. Bana inanırdı ve hayatımda ona tapmadığım tek bir gün bile olmadı."

Göğsüm sıkıştı. Ford'un babasından böylesine hayranlık ve sevgiyle bahsetmesi çok samimi ve gerçektir. Çok yakın oldukları belliydi,

Babasının ölümünün onun için çok travmatik olduğunu biliyordum. "O geceki kavga ne hakkındaydı?"

"Gerçekten aptalcaydı. Aklımdan çıkmayan da bu. Madison'ı en iyi arkadaşım Garrett ile yatakta bulmuştum ve kendimi kaybetmişim. Kalbim kırıldığı için bile değil. Geriye dönüp baktığımda, ilişkimizin o noktasında Madison'ı sevdiğimi sanmıyorum. Her şey yolunda gitmişti. Ama birlikte kaldık çünkü bir geçmişimiz vardı. Garrett ve ben birlikte büyüdük ve bana bunu yapabileceğine inanmadım. Ve o sırada, o anda, onu sevdiğimi sanıyordum. Sanırım ikisinin de bana ihanet etmesi egomu yaralamıştı. Bu olay üniversite mezuniyetimden bir gece önce oldu, o yüzden ne kadar eğlenceli bir kutlama olduğunu tahmin edebilirsiniz." Kıkırdamak için durakladı. "Ertesi hafta Montgomery Media'da işe başlayacaktım ve babam birlikte çalışmamız için sabırsızlanıyordu. Ama ben karanlık bir yerdeydim. Havaalanından onu arayıp ayrılacağımı ve onunla çalışmaya gelmeyeceğimi bildirdim. Londra'ya gitmeye karar vermişim ve bir sonraki sonbaharda MBA'ime yurtdışında başlayacaktım. Programa başlamadan önce yazı seyahat ederek geçirmek istiyordum. Hemen kabul edilmişim ve herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordum. Bu fevri bir karardı ve mantıklı bir karar değildi. Babam öfkelenmişti. Benim için bir pozisyon belirlemişti ve bana şımarık bir zengin çocuğu gibi davrandığımı söyledi. Ona haklı olduğunu ve böyle bir çocuk yetiştirdiği için kendisine teşekkür edebileceğini söyledim. Bunlar onunla konuştuğum son sözler oldu. Daha önce hiç kavga etmemiştik. Tüm gençlik yıllarımız boyunca bile, hiç büyük bir patlama yaşamamıştık. Dengeli bir adamdı, her zaman adil ve makuldü. Ama ben öfkelenmişim. O zamanlar dünyaya kızgındım."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim ve yanağımdan süzülen gözyaşını sildim. Lanet olsun, eğer bu adam beni hüznünlü bir pislik yapmıyorsa. "Öyle demek istemediğini biliyor. Babanla aranızda özel bir ilişki vardı. Eminim seni üzdüğü için kendini kötü hissetmiştir. Kız arkadaşını ve en iyi arkadaşını yatakta birlikte bulmuştun, ki bu arada tam bir pislikti. Senin için hâlâ acıydı. Muhtemelen birkaç gün sonra daha mantıklı davranabilirdin ama sana o kadar zaman verilmedi."

"Evet. O gece öldürüldü. Londra'da bir otel odasında otururken telefon geldi. Bugün bile aklımdan çıkmıyor, biliyor musun? O ve Hanky korkunç bir kaza geçirmişlerdi. Tartışıyorlardı. Hanky onu sakinleştirmeye, genç olduğumu ve mantıksız davrandığımı anlamasını sağlamaya çalıştı. Ona yola geleceğimi söyledi. Ama babam çok sinirlenmişti ve yoldan çıkıp bir ağaca çarptı. İkisi de fırladı. Hanky yaralanmıştı ama bilinci yerindeydi. Bu bir

Kendini babamın yanına sürükleyebilmesi ve yardım için 911'i arayabilmesi gerçekten mucizeydi. Babam hastaneye götürülürken ambulanda öldü. Ona hiç veda edemedim. Ona söylediklerim için üzgün olduğumu söyleyemedim."

Kalbim ağrıyordu. Çoğu zaman kalbimin normal insanların kalbi gibi çalıştığına bile inanmazdım. Ama şu anda, uyanıktı ve bu güzel adam için sızlıyordu.

"Bütün bunları ona şimdi söyleyebileceğini biliyorsun. Sana göz kulak oluyor, bundan eminim."

"Evet, annem de öyle diyor. Onu yanımda hissediyorum ama sanırım sadece burada olmasını diliyorum."

"Ona nasıl hissettiğini anlatmalısın. Ona üzgün olduğunu ve onu özlediğini söyle. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Ve eğer seni duyma ihtimali varsa, bunu söylemek iyi hissettirmez mi? Bunu şimdi, benimle yap demiyorum ama yalnızken yap. Konuş onunla. Bakalım yardımı olacak mı?"

Kıkırdadı. "Evet, seninle yatakta yatarken ölmüş babamla konuşmayacağıma adım gibi eminim."

Güldüm. "Yalnızken dene Montgomery. Büyükanneyle her zaman konuşurum. Bu kendimi ona yakın hissetmeme yardımcı oluyor."

"Öyle mi? Bana ondan bahset."

"Pastacılığa aşık olmamın sebebi o. Ben daha konuşmadan bana nasıl kek yapılacağını öğretti. Tanıdığım en yetenekli fırıncıydı. Dürüst olmak gerekirse, kadın ölçü almazdı, tarifleri takip etmezdi, sadece doğaldı. Ve büyürken annem olmadığı gerçeğini telafi etmeye çalıştı. Bu zordu çünkü benim için üzülmüyordu, bana baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama aynı zamanda bir anlamda kaybettikleri küçük kız için de yas tutuyordu. Annem sert bir çocukmuş, en azından büyükanne bana öyle söyledi. Başından beri vahşi bir çizgisi varmış. Lisede yanlış insanlarla takılmış, eskortluk yapmış ve bunu onlardan saklamış. Büyükanne ve büyükbabamın onu büyüttüğü evi beğenmemiş ve onlara daha fazlasını istediğini söylemiş. Ve kesinlikle bir şeyler için çalışmak istemedi. Kolay bir çıkış yolu arıyordu. Büyükannenin dediğine göre ben doğduktan sonra sperm donörüm ona para vermiş, o da bize kendi evimizi tutmuş ve uyuşturucuya bulaşmaya başlamış. Görünüşe göre, beni onlarla yaşamaya getiriyor, sonra paraya kavuşuyor ve beni geri alıyordu ve bu bir kısır döngüydü. Sonunda ortaokulda tam velayetimi aldılar, çünkü yıkıldım ve maruz kaldığım şeyleri onlara anlattım." Bu anıyı hatırlayınca boğazımı temizledim.

Beni kendine çekti, kollarıyla beni sıkıca sardı. Çenesi başımın üstünde duruyordu. "Ne tür şeyler?"

Sesindeki tereddütü duydum. Gözlerimi sıkarak kapattım. Büyükbabam ve büyükannem dışında kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştım ve bunun tek nedeni ondan uzaklaşmak için çaresiz olmamdı.

"Korkunç şeyler. Ürkütücü adamlar. Uyuşturucu almak için beni de yanında götürürdü ve sonra bir ara sokakta sızıp kalırdı ve ben de onunla birlikte orada uyumak zorunda kalırdım. Ama müşterilerinin benimle ilgilendiği bir yaşa geldiğimde, işte o zaman gerçekten korkutucu olmaya başladı. İşte o zaman dövüşmeyi öğrendim. Bir gece bir adam evimize geldi ve benim uyuduğum odaya girdi. Üstümdeyken uyandım ve kaçmak için deli gibi dövuştüm. Geceyi dışarıda çalılıkların arasında saklanarak geçirdim. Bu benim kırılma noktamdı çünkü orada güvende olmadığımı biliyordum. Otostopla büyükannemlerin evine gittim ve onlara her şeyi anlattım. Onlar da beni kurtardılar."

Beni sıkıca kavradı ve uzun bir nefes verdi. "Kendini kurtardın, Harley. Kaçmayı bildiğin için seninle gurur duyuyorum. Savaşmaktan ve sıkı savaşmaktan korkmadığın için. Tanıştığımız ilk gün sende bunu görmüştüm. Farklı olduğunu biliyordum. Özel olduğunu. Seni uzaklaştırmak için çok uğraşmama rağmen."

Güldüm. "Tanıştığımız gün tam bir pisliktin."

"Yine de seksi bir pislik, değil mi?" Kıkırdadı.

Onu ay ışığında görebilmek için geri ittim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Bakışları benimkileri aradı.

"Her şey için." Kollarımı ona doladım ve tekrar çenesinin altına sokuldum. Kendimi güvende hissetmek güzeldi. Önemsenmek. Bu adama güveniyordum ve nedenini bilmiyordum ama bu hoşuma gidiyordu.

Ondan hoşlandım.

Ve bu korkutucuydu.

On Üçüncü Bölüm

Ford

Bu hafta telaşlı bir haftaydı. Bir sürü siyasi haber çıkıyordu ve ben de sağda solda yangın söndürüyordum. Ama Harley ve ben her geceyi birlikte geçirdik ve bunun iyi olduğunu söylemek yetersiz kalır. Beş yıldır gerçek bir ilişkim olmamıştı ve bu kızla paylaştıklarımın yanında o bile sönük kalıyordu. O ateş ve gün ışığıydı. Güçlü ve savunmasız. Hepsi güzel küçük bir pakete sarılmıştı. Her gece saatlerce konuşurduk. Daha önce hiç kimseyle bu kadar çok konuşmak istememiştim, ailem dışında kimseyle ayaküstü konuşmayı ya da derin sohbetleri gerçekten önemsememiştim. Her zaman az konuşan bir adam olmuştum ama bu kız içimdeki bir şeyi ortaya çıkardı. Ve en kötüsü de, onunla henüz seks bile yapmamıştım. Neyi beklediğimizi bilmiyordum. Başka kimseyle görüşmüyorduk ve açıkça birlikteydik. Kahretsin, ona doyamıyordum. Çarşamba gecesi kendi yatağında uyumak için eve gitmeye çalışmıştı ve ben de sinir krizi geçirmiştim. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda da onu düşünüyordum ve en çok birlikte olduğumuz zamanlarda mutlu oluyordum. Bu ne kadar boktan bir durum?

Bu gece bana evinde yemek hazırlıyordu ve geceyi küçük stüdyo dairesinde geçirmem için beni ikna etmişti. Helena'nın bizim için yemek pişirdiği, güvenli ve rahat olan çok daha büyük bir yerim varken neden onun küçücük evinde uyuyacağımızı anlayamıyordum. Ama Harley beni ikna etmenin bir yolunu buldu ve ben de kabul ettim. Onun üzerinde onun bildiğinden daha fazla güvenliğim vardı, ayrıca büyükbabasının evinde de bir koruma vardı. Damon ve Valentina'nın pes etmeyeceğini biliyordum. Onlar gibi insanlar öylece çekip gitmezler. Sizi onlarla başa çıkmaya zorlardı ve ben hâlâ bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Kanepesine oturduğumda Harley bana bir bardak Montgomery Vineyard Chardonnay uzatarak, "Al bakalım, en sevdiğim yeni şarabım," dedi. Dairesi fesleğen ve sarımsak gibi kokuyordu ve midem gurulduyordu.

"Teşekkür ederim." Bardağı alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra ona uzandım ve kucağıma oturması için çektim. "Bana yemek hazırladığın için de teşekkürler. Helena'nın ne istersen pişireceğini biliyorsun. Fırında uzun bir hafta geçirdiğini biliyorum."

Parmaklarını saçlarıma dolamadan önce gözlerini devirdi. "Yemek yapmayı severim. Ve burada olduğun için heyecanlıyım. Küçük olduğunu biliyorum. Bir saray olmadığını da biliyorum. Ama burası benim. Ve bunun için çok çalıştım. Bunu seninle paylaşmak istiyorum."

Ayağa kalkmadan önce beni çabucak öptü. Mutfaka doğru ilerledi ve fırından bir şeyler çıkardı. Etrafa bir göz attım. Haklıydı. Burası tam *ona* göre idi. Kuru temizlemecinin üstündeki küçük alan normalde çöplük sayılırdı. Ama Harley burayı küçük, şık bir vahaya dönüştürmüştü. İki kişilik küçük bir yemek masası hazırlatmış, masanın üzerine çiçekler koydurmuş ve birkaç mum yaktırmıştı. Sanırım annem buna rahat derdi. Hiçbir zaman rahat biri olmamıştım ama burada onunla birlikte olmak güzeldi. Hoşuma gitmişti. Kitaplıklarına doğru yürüdüm ve koleksiyonuna hayranlıkla baktım. Bir sürü kitabı vardı ve bunlar türlerine göre düzenlenmişti. Sahip olduğu her şeyle gurur duyuyordu. Yaptığı her şeyle. Ben de hayran kaldım. Odanın diğer tarafına geçip ön kapının yanındaki duvarda asılı olan fotoğrafları inceledim. Bana büyükanne ve büyükbabası olduğunu söylediği bir çiftin düğün fotoğrafları vardı. Küçük bir kızken onlarla çekilmiş birkaç fotoğrafı da. Annesi yoktu.

Annesinin onu hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeylere nasıl maruz bıraktığını düşündüğümde hala kanım kaynıyordu. Bu beni çileden çıkarıyordu. Lanet olası bir sürüngenin onun yatağına tırmanması ve onunla mücadele etmek zorunda kalması düşüncesi. Bu öfkeyi bastırmaya çalıştım çünkü benimle paylaşmasının onun için acı verici olduğunu biliyordum ve bana her şeyi anlatmasını istiyordum.

"Akşam yemeği hazır. Gelin ve yiyecek."

"Bu gerçekten güzel görünüyor," dedim ve oturma odası ile mutfak arasında yer alan küçük masaya oturdum.

"Bu benim favorim. Penne alla vodka. Bu büyükanne'nin en sevdiği sos tarifiydi. Ve aşırı bakımcı erkek arkadaşımın şerefine, makarna glutensiz."

"Çok düşüncelisin. Ve Tanrım, bu çok lezzetli," dedim çiğnemeyi bitirdikten sonra.

"Beğendiğine sevindim."

"Demek bu gece burada uyuyacağız, ha?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

"Bundan kaçamazsın Montgomery. Küçük ama şirin, değil mi? Benim dairemde de vakit geçirmeni istiyorum."

"Takılıyorum. Daireni seviyorum," dedim bir ısırık daha alarak. Bariz nedenlerden dolayı evimi tercih ediyordum ama bu kız için yapmayacağım şey yoktu.

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

"Kahretsin."

"Seks."

Çatalımı tabağa bıraktım ve ağzımı sildim. "Anlat."

Güldü. "Daha önce seninle yatmayacağımı söylediğimi biliyorum çünkü hâlâ başka kadınlarla görüşüyordun. Ama şimdi, yani, birlikteyiz, değil mi?"

"Evet. Tabii ki."

Şarap kadehinden bir yudum alarak, "Ee, ne oldu?" diye sordu. Bir kahkaha attım. "Bilmiyorum. Hazır olmadığını sanıyordum."

Başını yana eğdi. "Evet, muhtemelen hayatımın her ayrıntısını paylaşmak tüm seks olayına gölge düşürdü. Ama sana karşı kendimi tutmak istemiyorum. Yine de bu kadar sabırlı olduğun için minnettarım. Bunun senin güçlü yönün olmadığını biliyorum."

İkimiz de onun sözlerine kıkırdadık. Ve bu lanet olası gerçektir. Çok sabırlı bir adam değildim. İstedikimi isterdim ve bunun için beklemeyi sevmezdim. Ama bu farklıydı. Harley'i şiddetle istiyordum, ama o buna hazır olmadığı sürece değil. Aramızdaki bağ güçlüydü ama fiziksel olmaktan çok daha derinlere uzanıyordu.

"Bu hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

Başı gülererek geriye düştü. "Şey, bu konuda bu kadar resmi bir konuşma yapmayı beklemiyordum ama evet, neden bir hamle yapmadığını merak ediyordum. Bir haftadır aynı yatakta yatıyoruz ve sadece öpüştük. İnan bana, bundan zevk aldım. Ama hâlâ daha fazlasını istediğinden emin olmak istiyorum."

Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki bir şey göğsümün sıkışmasına neden oldu. Savunmasız ve gergin görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru uzandım, onu ayağa kaldırdım. Bana ikinci kez sormasına gerek yoktu. Onu omzumun üzerinden attım ve vücudu kahkahalarla sarsıldı. Onu yavaşça yatağa bıraktım. Koyu renk saçları beyaz yatağın üzerine dökülmüştü. Lanet olası bir melek gibi görünüyordu.

"Seni o kadar çok istiyorum ki aklımı kaçıracam. Ama seksin çok ciddiye aldığın bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden seni acele ettirmek istemedim. Ama burada ölüyorum, kadın," dedim, kendimi onun üzerine koyarak.

"Öyle mi?" Hınzır bir sırıtışla bana baktı.

Ağzını kendi ağızımla kapattım ve boynuna doğru ilerledim. Her yerini öpüyordum. Tişörtünün eteklerine uzandım ve başının üzerinden çekebilmem için sırtını eğdi. Lavanta rengi dantelli sütyeninin askılarını omuzlarından ittim ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkardım. Birini ağızıma aldım ve inleyerek parmaklarını saçlarıma doladı. Arkasına uzandım ve sütyenini açıp yere attım, dikkatimi diğer göğsüne verdim. Doyamıyordum. Saatlerce onun güzel vücudunu tadabilir ve keşfedebilirdim. Öpüşerek aşağı indim ve durup ona bakmadan önce kot pantolonunun düğmelerini açtım. Dirseklerini yukarı kaldırdı ve bakışlarındaki sıcaklık beni neredeyse orada çözüyordu. Pantolonunu vücudundan aşağı çekmeme yardım etti ve ben de lavanta rengi külotunu görünce durakladım.

"Bunları benim için mi giydin?" Parmaklarımı dantelli kumaşın içine sokup bacaklarından aşağıya doğru hareket ettirerek alay ettim.

"Evet, Montgomery." Sözleri nefes nefese ve boğuktu. "Sadece iki uyumlu takımım var, bu yüzden her gece senin evinde çamaşır yıkamak zorunda kaldım çünkü sonunda ne zaman harekete geçeceğini bilmiyordum. Uyumsuz bir takım ile yakalanmak istemedim." Dirseklerinin üzerinde duruyordu, tamamen çıplaktı ve tek kaşını kaldırmış meydan okuyordu. Tanrım. Bu kadın beni öldürebilirdi.

"Bu durumu düzeltmemiz ve ne yapacağınızı bildiğinizden daha fazla eşleşen takımınız olduğundan emin olmamız gerekecek." Onun üzerinde durdum ve gözlerimle muhteşem vücudunun her santimini taradım.

Mükemmel.

Başı gülerek geriye düştü. "Demek istediğim, yeterince uzun sürdü."

"Bebeğim, seninle o konferans salonunda tanıştığım günden beri bunu düşünüyordum. Sadece seni acele ettirmek istemedim." Gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan çekiştirerek yere düşürdüm.

Harley dizlerinin üzerinde doğrulmak için hareket etti ve takım elbise pantolonumun kemerine uzandı. Kemerini çekip çıkardı ve pantolonumun düğmesini çözmeye başladı. Ellerinin titrediğini fark etmemiştim. Bunu uzun zamandır yapmadığını hatırlamam gerekiyordu. Hatta hayatında bu kadarını bile yapmamıştı. Ben hiç

seks hakkında düşünmek için gerçekten durdum. Sadece yaptım. Ve bu işte çok iyiydim. Ama ona karşı daha bilinçli olmam gerekiyordu.

Yavaş.

"Hey, endişelenecek bir şey yok." Pantolonumu bacaklarımdan aşağı iterek ellerini kendi ellerimle kapattım.

"Gergin değilim," dedi, boxerımı aşağı çekmeden önce bana baktı ve ne kadar hazır olduğumu görünce nefesi kesildi. "Tamam, belki biraz gerginim."

Boxerımı çıkardım ve üzerine yerleşmeden önce onu yatağa geri taşıdım. "Olmana gerek yok. Acele etmemeyi planlıyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve vücudunu bir kez daha öperken kıkırdadım. Tüyleri diken diken olmuştu ve bu bana bir şey yapmadıysa lanet olsun. Her zaman çok sert bir tavır takınırdı ama Harley DeLuca saf bir tatlılıktı. Ve ben ona asla doyamazdım.

"Ford. Lütfen," diye inledi ve başımı tekrar yukarı çekip beni sertçe öptü.

Ayağa kalktım ve prezervatif almak için pantolonumdan cüzdanımı çıkardım. Üzerimi örttüm ve o da izlemek için dirseklerinin üzerine çıktı. "Seni bekletmeyeceğim."

Alt dudağını ısırdı ve ben de tekrar üzerine eğilerek tatlı ağzını kapattım. Bacaklarının arasına yerleştim ve ona son bir kez bakmak için geri çekildim. Gülümsedi ve onu tekrar öpmek için başımı aşağı çekmeden önce başıyla onayladı.

"Sana bakmak istiyorum. Seni benim yaptığımda yüzünü görmek istiyorum.

"Seni her yönden sahiplendiğimde."

Yavaşça ileri doğru ittim. Kendimi onun içine gömdüğümde derin bir nefes çekti. Ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Saf coşku.

Tırnakları sırtıma battı ve birlikte hareket ettik. Mükemmel bir uyum içinde. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık. Acele etmedim, her anın tadını çıkardım.

İkimiz de terliyor ve nefes nefese kalıyorduk. Çaresiz ve muhtaç. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

İnledi. "Kendini tutma."

"Asla," dedim, elimi aramıza uzatıp onun tatlı noktasını buldum.

"Ford," diye haykırdı ve tüm vücudu altımda sarsıldı. Onu öpmek için eğildim, tam da onunla birlikte ben de uçuşumun kenarından geçerken. Daha önce hiç duymadığım bir ses bedenimi terk etti. Hayatı buna bağlıymış gibi bana sarıldı.

"Tanrım," dedim nefes nefese yatarken. Ayağa kalktım ve prezervatifi çöpe atarak banyoya doğru ilerledim.

Döndüğümde yan yatmış, çarşaf vücudunu örtmüş ve başını bir dirseğine dayamıştı. Yüzü kızarmıştı ve bana hınzırca bir sırıtış fırlattı.

"Vay canına," dedi kaşlarını oynatarak.

Çarşafı aşağı ittim. Onu görmem gerekiyordu. "Vay canına, çok doğru."

Yatağa onun yanına kaydım ve birkaç dakika sessizce birbirimize baktık.

"Yani bu farklıydı," dedi.

"Nasıl yani?" Yabani, siyah saçlarını saçlarının arasından iterek sordum. yüz.

"Şey, ben hiç, *bilirsin işte*." Omuz silkti. Çok tatlıydı. "Seks sırasında hiç orgazm olmadın mı?" diye sordum.

Çarşafa uzandı ve onu başının üzerine çekti. "Aman Tanrım, Montgomery. Sadece söylüyorsun, ha?"

Çarşafın bir tarafını kaldırdım ve başımı onunla birlikte aşağıya ittim. "Evet. Bu sadece seks. Utanmana gerek yok. Sana bu zevki veren ilk kişi olmayı seviyorum. Ve inan bana, bu senin ilk zevkin olacak. Bunu bu gece birkaç kez daha tekrarlamayı planlıyorum."

Saçlarımı okşamak için uzandı. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum." "O boktan Todd açıkça bencil bir pislikti."

"Evet. Onun savunmasına göre, ne yaptığımı bilmiyordum. Her zaman hızlıydı. Çok samimi değildi. Bunun gibi değil," dedi ve koyu kahverengileri benimkilere kilitlendi.

"İnanın bana, zevkli olması için ne yaptığınızı bilmenize gerek yok. O sadece bir pislikti. Sen zaten bir profesyonelsin." Çarşafın altında birbirimize sokulurken onu öptüm.

Ve birkaç dakika içinde işimize geri döndük.

Çünkü artık Harley DeLuca'nın tadına bakmıştım ve asla doyamayacaktım.

Ağustos ayının ilk Pazar günüydü, bu da annemde brunch anlamına geliyordu. Her ayın ilk günü, ne olursa olsun, her zaman yaptığımız işi bırakıp bir araya gelirdik. Ve bu sefer kız arkadaşımı da yanımda getirecektim. Harley helikopterle gelmeyi kabul etti, böylece yatakta daha fazla zaman geçirebilecek ve uzun yolculuğu atlatabilecektik.

"Burası çok güzel. Eminim büyümek için eğlenceli bir yerdir," dedi annemin evine giden araba yolundan yukarı çıkarken. Benim büyüdüğüm ev.

"Evet. Başımız hep belaya giriyordu."

Kapıyı iterek açtım ve Jack köşeyi döndü.

"Harls," diye bağırarak kız arkadaşımı yerden kaldırdı ve etrafında döndürdü. Uzun çiçekli elbisesi etrafında dalgalanıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Onu yere bırak."

"Çok korumacısın. Bu yönünü seviyorum kardeşim."

Harley tekrar ayaklarının üzerine oturdu ve ben de parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunan biri olmamıştım ama ondaki bir şey farklı bir yönümü ortaya çıkarmıştı. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Onu yanımda istiyordum. Yanımda. Her zaman.

"Tatlım, burada olduğun için çok mutluyum," dedi annem Harley'i kucaklamak için çekerek.

"Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Eviniz muhteşem."

"Teşekkür ederim. Ford sizi gezdirebilir. İçeri gelin, Harrison mimoza yapıyor." Annem yolu gösterdi.

"Har-bears'ın burada bir kızı var ve sanırım ortalık karışmak üzere," diye fısıldadı Jack, sadece Harley ve benim duyabileceğimiz şekilde.

Erkek kardeşlerimin brunch'a kadın getirmesi alışılmadık bir durum değildi. Ben hiç getirmedim, çünkü geçmişte kimseyle kahvaltı edecek kadar uzun süre kalmadım.

"Kim o?" Sesimi alçak tuttum. "Zoe."

"Zoe Baron?"

"Tek ve biricik."

"Onunla birkaç ay önce takıldığını sanıyordum. Sana karşı kendini kaybetmedi mi?" Ben sordum.

"Evet. Ve Harrison'a bundan hiç bahsetmedim çünkü onun kızın seksi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Dün gece ona rastladığından ve bugün bilerek davet edildiğinden eminim. Son birkaç aydır ondan kaçıyordum.

ve sanırım kızgın. Geldiklerinde bana ters ters baktı, kimsenin onu görmediğinden emin olmak için. Elinde bir şeyler var. Ve eğer Har-bear dün gece onunla takıldıysa, beni öldürecektir."

"Tanrım. Sikini beş dakika boyunca pantolonunun içinde tutamaz mısın?" Tısladım ve Harley kıkırdadı.

"Dostum, o gece bana asılan oydu. Ben sadece insanım. Ama Harrison mutlu olmayacak, o yüzden bu iş daha fazla uzamadan ona söylemeliyim," dedi büyük salona girdiğimizde endişeyle.

Harrison barın arkasında durdu ve biz de ona doğru yöneldik.

"Hey, burada olmana çok sevindim." Yanıma geldi ve bana yarım sarılmadan önce kız arkadaşına sarıldı.

Harley gülümsedi. "Burada olmaktan mutluyum."

"Zoe nerede?" Jack bakışlarıyla odayı tarayarak sordu.

"Banyoda."

"Dostum. Konuşmamız gerek," dedi Jack, mimozaya uzandı, başını arkaya eğdi ve bardağın tamamını içti.

Tam o sırada Zoe tuvaletten döndü. "Ford, hey, uzun zaman oldu. bakın."

"Siktir," diye mırıldandı Jack nefesinin altında ve ben onu iterek dışarı çıkardım.

ve Zoe'ye sarıldı.

"Sizi gördüğüme sevindim. Bu benim kız arkadaşım, Harley."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ikisi de hep bir ağızdan ve güldüler.

Annem bizi yemek odasına çağırdı ve uzun oval masadaki yerlerimizi aldık. Harrison Zoe'nin yanına oturdu, annem masanın başındaydı ve Jack, Harley ve ben de onların karşısındaki diğer tarafa oturduk.

Lorena ve Celine yemek tabaklarını getirdiler. Çırpılmış yumurta, waffle, domuz pastırması, sosis, yoğurt ve taze meyve. Yemekleri masada dolaştırmaya başladık ve annem Harley'e fırınla ilgili her şeyi sordu. Sohbet koyulaştı ama Jack sessiz kaldı. Bu da başlı başına nadir bir durumdu.

"Zoe, seni görmek ne güzel. Uzun zaman oldu," dedi annem tabağına biraz meyve koyarken.

"Teşekkür ederim, sizi görmek de benim için bir zevk. Dün gece Harrison'a rastlamak güzel bir sürpriz oldu, hepinizi sordum ve o da bugün beni davet edecek kadar nazik davrandı."

"Neler yaptın?" Annem sordu.

"En küçük oğlunuz beni yatağa götürdükten ve ertesi sabah beni yanlış isimle çağırdıktan sonra, birbirimizi tanımamıza rağmen

Başka bir *hayatımız boyunca* oldukça meşguldüm."

Jack öksürdü ve bir ağız dolusu mimozayı masanın üzerine tükürdü. Harley bir kahkaha kriziyle yere yığıldı ve Harrison'ın ağzı açık bir şekilde küçük kardeşimize baktı.

"Dün gece konuştuğumuzda bundan bahsetmek istemedin mi?" Harrison Zoe'ye sordu.

"Hayır. Bu şekilde daha eğlenceli olur diye düşündüm. O zamandan beri benden kaçıyor ve Monica'nın oğlunun neyin peşinde olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Yani, en azından özür dileyebilirdi."

"Yani buraya beni ispiyonlamaya mı geldin?" Jack masanın üzerindeki pisliği silmeye çalışırken bağırdı. Annem önündeki sahneyi izlerken son derece sessiz oturuyordu.

"Aynen öyle, *Jack ass*. Bu arada kelime oyunu yaptım."

"Bilgin olsun, senden kaçtım çünkü bana pislik dedin ve beni evinden kovdun. Açıkçası beni çok korkutuyorsun."

"Lanet olası adımı unuttun." Ayağa kalktı ve bağırdı.

"İsimlerle aramın iyi olmadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?" Jack ellerini havaya kaldırdı. Adamın vücudunda kötü bir kemik yoktu ama sık sık çuvallamayı başarıyordu.

Zoe elindeki peçeteyi Jack'in suratına fırlattı ve anneme döndü. "Drama için üzgünüm Monica. Beni ağırladığın için teşekkürler. Yakında görüşürüz."

"Oğlum bu kadar saygısız davrandığı için üzgünüm, Zoe. Seni temin ederim ki bu gurur duyduğum bir şey değil," dedi annem Jack'e ters ters bakarak. Gülmekten kendimi alamadım. Küçük pislik çoğu zaman cinayetten paçayı sıyrırıyordu. Arada bir terlediğini görmek güzeldi.

"Üzgünüm Harrison. Dürüst olmalıydım. Ama o küçük çakalın yanına kâr kalmasına izin veremezdim," dedi Zoe ve Harrison'a sarıldı.

Yemeye devam ettim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu çiftlikte bir Pazar brunch'ı için o kadar da garip değildi. Hepimiz bir araya geldiğimizde işler hep sarpa sarardı. Harley saf bir hayranlıkla izliyordu ve masanın altından elini uzattım.

"Evet. Bir uyarı iyi olurdu. Ama burada Jack'in hatası var." dedi.

"Hey. Gelincik seni duyabilir," diye bağırdı Jack, Zoe'yi dışarı kadar takip ederek.

Odaya.

Annem, "Bu çok ilginçti," dedi ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Kız bana hiç yüz vermedi ve brunch'a gelmek için gerçekten çok zorladı." Harrison tabaktan biraz pastırma kaptı.

"Har-bear, sıçtım batırdım. Bir ile on arasında bir ölçekte ne kadar kızgınsın?" Jack yemek odasına geri döndüğünde söyledi.

Harrison gözlerini devirdi. "Her neyse, dostum. Bana söylemeliydin. Ama onunla takılmadığıma memnunum."

"Özür dilerim anne," dedi Jack, annemizin arkasında durmak için hareket ederek. Sandalyesine doğru eğilip ona sarıldı ve kız arkadaşına göz kırptı.

İşbirlikçi piç.

"Daha iyisini yapmalısın, Jackie oğlum. Bu iyi değil. Zoe iyi bir kız." Annem onun yanağını okşamak için elini uzattı.

"Bok gösterisine hoş geldin, Harls," dedi Jack, evine döndüğünde. Otur.

Harley güldü ve masanın altından elimi sıktı. "İşte bu şimdiye kadar katıldığım en eğlenceli brunch."

Jack onun sempatisini kazanmaya çalışırken Harley güldü ve Harrison acıyarak sarılmakla ilgili şaka yaptı. Ve böylece benim kızım da bu ailenin bir parçası oldu. Tam buraya uymuştu.

Her yere mükemmel uyum sağlardı.

Bölüm On Dört

Harley

Sonraki birkaç hafta tam bir kasırgaydı. Ford ve ben kelimenin tam anlamıyla birlikteydik. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı. Aşırı güçlü ve her şeyi tüketen. Onunla olmadığım zamanlarda onu özliyordum ki bu çılgıncaydı. İkimiz de uzun saatler çalışıyorduk ve her boş saatimizi birlikte geçiriyorduk. Her şey hakkında konuşurduk. Çoğu gece onun evinde kalmam için beni ikna etti ama arada bir geceyi benim stüdyomda geçirirdik. Ama doğruyu söylemek gerekirse, küveti beni ikna etmişti. Her gece içinde yüzerdim. Ford genellikle bir kadeh şarap içer ve ben yıkanırken küvetin yanında otururdu ama bir gün benimle birlikte küvete gireceğine söz verdi.

Sabah koşuşturması bitmişti ve Molly ile ben temizlik yaparken kapı çaldı. Başımı kaldırdığımda birkaç ay önce tanıştığım ve Ford'la randevusu olduğunu düşündüğüm kadını gördüm.

"Chanel, merhaba, seni tekrar görmek güzel," dedim. Onun ve ailesinin Ford için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve hepsini tanımayı dört gözle bekliyordum.

"Merhabalar. Bir uğrayıp merhaba diyeyim dedim, belki gelmişken birkaç kurabiye de atıştırırım." Güldü. Sonbahar yaklaşırken hava soğumaya başlamıştı ve üzerinde ince siyah bir kazak ve siyah dar kesim bir pantolon vardı. Zarafet timsaliydi. Sarı saçları klasik bir chignon ile geriye doğru toplanmıştı ve gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabıları bana kendimi kısa hissettirdi.

Molly dışarı çıktı, onları tanıştırdım ve en iyi arkadaşımın şu anda hukuk fakültesine başvurduğunu söyledim. Chanel ona gelip ofisini kontrol etmesini teklif etti ve Molly heyecanla oradan uzaklaştı. Chanel'e bir paket kurabiye verdim ve küçük masalarımızdan birinde ona katıldım.

"Duyduğuma göre canavarı evcilleştirmişsin," diye alay etti, çantaya uzandı ve ilk ısırığını aldığı anda inledi.

Kıkırdadım. "Onu bunu bilmem ama eğleniyoruz."

"Artık onu takvime bile alamıyorum. Ona birkaç kez hep birlikte yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı sordum ama seni tamamen kendine istiyor gibi görünüyor." Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Ford'u mutlu görmek güzel."

Onun sözleriyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Her şey çok hızlı geliştiği için kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Bu adam söz konusu olduğunda duygularım güçlüydü ve bu beni ne kadar mutlu etse de aynı zamanda ödümü koparıyordu. Başkalarına bağımlı olmayı sevmezdim. Kimseye muhtaç olmak da istemiyordum. Bütün yumurtaları tek bir sepete koyduğunuzda hayat her zaman zorlaşırdı. Bunu genç yaşta annemden öğrenmiştim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yakın bir zamanda yemeğe çıkmayı çok isterim. Gelecek ay şaraphanedeki büyük bağış gecesinde herkesle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ford ailenizden övgüyle bahsediyor. Babasını kaybettiğinde babanın onun için çok çabaladığını biliyorum. Hepinizi tanımak için sabırsızlanıyorum," dedim dürüstçe. Ford büyükbabamla iki kez tanışmıştı, onu görmeye gitmiş ve öğle yemeğine götürmüştük. Montgomery'leri oldukça iyi tanıyor olsam da, Chanel'in ailesi de onun hayatının büyük bir parçasıydı.

"Bu mükemmel. Çok eğlenceli bir etkinlik. Görene kadar bekleyin. Kimse Monica Montgomery gibi bir parti düzenleyemez" dedi.

"Evet, Ford oldukça resmi olduğunu söyledi." Tırnağımı çiğnedim, çünkü giyecek bir şeyler bulmam gerekecekti ve bu tür etkinlikler beni her zaman biraz rahatsız ederdi.

"Evet, hanımefendi. Herkes şık giyinmiş. Çok eğlenceli olacak," dedi ve çantasına uzanıp bir kurabiye daha aldı.

"Duyduğuma göre üzerinde çalıştığın büyük bir dava varmış." Ford, Chanel'in tanınmış bir avukat olduğunu ve şehrin en gözde şirketinde çalıştığını söylemişti. Harvard Hukuk'ta okumuştı ve erkek arkadaşına göre hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Evet. Ve şirketteki bazı yaşlı adamlar bundan memnun değil. Ama canları cehenneme. Onların küçük erkekler kulübünde büyük bir delik açtım, anlıyor musunuz?"

Güldüm. "Aferin sana. Tüm kadınların önünü açıyorsun."

Kimse kız gücünü benim kadar sevemezdi ve Chanel de belalı bir kadındı. Çok iyi anlaştığımızı görmek beni mutlu etti.

"Amin, kardeşim. Yakında bir araya gelelim. Ofise dönmem gerekiyor ama Napa'daki etkinlikte seninle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekleyeceğim. Erkek arkadaşına da seni yakın zamanda bizimle paylaşması için baskı yapalım."

"Tamamdır," dedim, birkaç müşteri kapıdan içeri girerken ayağa kalktım.

Gitmeden önce eğildi ve bana sarıldı.

Günün geri kalanında her zamanki gibi iş vardı. DeLiciously Yours bütün öğleden sonra çok yoğundu. Ford toplantılar arasında bana mesaj atıyor ve yukarı çıkıp onu görmem için beni ikna etmeye çalışıyordu ama günümde henüz bir mola bulamamıştım.

Buzdolabından biraz hamur çıkardım ve yarın için birkaç parti tereyağlı kurabiye açmaya başladım. Molly hamurdan büyük bir parça kaptı ve tezgâhın üzerine oturmak için zıpladı.

"Vay be. Bir fırında çalışmanın bu kadar çok iş olduğunu kim bilebilirdi?" dedi telefonunda gezinirken.

"Aynen öyle. İşte bu yüzden tenis ayakkabısı giymelisin kızım. Sürekli bu şirin ayakkabıları çıkarmaya çalışıyorsun."

"Hey, neredeyse Sonbahar geldi. Patikler çok moda. Bu bebekleri biraz alıştırmam lazım." Molly bacağını kaldırarak bana sevimli topuklu çizmesini gösterdi.

"Bütün gün ayaktayken moda abartılıyor. Napa'daki şu büyük bağış gecesinde giymek için bir kıyafet bulmama yardım etmen gerekecek. Görünüşe göre, oldukça havalı."

"Tamamdır. Seni giydirmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. İyi temizlik yapıyorsun evlat," dedi ve ikimiz de güldük. "Ooh, bakın sosyal medyada kim trend olmuş."

Başlığı okurken Molly'nin telefonunu bana doğru tuttuğunu görmek için omzumun üzerinden baktım: *San Francisco'nun en seksi bekarı piyasadan çekildi*. Gözlerimi devirdim. Bu tür şeylere pek dikkat etmezdim ama Ford'la dışarı çıktığımızda birkaç kez fotoğrafçıları fark etmiştim ama

o her seferinde beni korumayı başarmıştı. Genelde ya onun evine ya da benim evime giderdik, bu yüzden pek fazla insan içine çıkmamıştık. Ama anlaşılan laf çabuk yayılıyor. "Harls, şunu dinle. İnternetteki eğlence sitelerinden birinden." Molly en kibirli ses tonunu kullanarak okudu:

"Üzgünüm San Francisco'lu hanımlar ama Montgomery Media'nın başkanı ve Montgomery servetinin varisi Ford Montgomery'ye geçenlerde şehir merkezindeki bir iç çamaşırı mağazasının önünde yakaladığımızda hâlâ bekâr olup olmadığını sorduk. Bize piyasadan çok uzak olduğunu söyledi.

Meraklı zihinler bilmek istiyor. Kim bu bu gizemli kadın için alışveriş yapıyor?"

Yanaklarım pembeleşti. Ford birkaç hafta önce bana birbiriyle uyumlu birkaç külot ve sütyen takımı almıştı.

"Aman Tanrım, bu insanlar çok ürkütücü."

"Asıl konudan kaçıyorsun. Birine iç çamaşırı mı hediye ediliyor?" diye alay edince dikkatimi tekrar masadaki kurabiye hamuruna verdim.

"Bana birkaç sütyen aldı. Önemli bir şey değil."

Zıplayarak aşağı indi ve yanıma geldi. "Senin adına sevindim, Harls. Seni böyle görmek çok güzel."

"Ne gibi?" Onun hüzünlü bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda gözlerimi devirdim.

"Daha az acı ve öfke. Daha hafif. Daha mutlu."

Gülümseyerek başımı salladım. "En azından dürüstsünüz." "Oldukça ciddisiniz, değil mi?"

"Sanırım. Bu konuda pek konuşmuyoruz. Yani, çıkıyoruz ve birlikte çok zaman geçiriyoruz."

"Ama onu seviyor musun?" Yanaklarımdan tuttu ve beni ona bakmaya zorladı.

"Aman Tanrım, garip davranmayı bırak. Biz iyiyiz. Biz öyle demeyiz." Yüzümü salladım ve hamura vurmaya başladım. O kelimeyi hiç bu kadar hafife almamıştım. Elbette, büyükbabama, büyükanneme ve Molly'ye söylemişim. Todd da çıktığımız iki yıl boyunca bana birkaç kez söylemişti ve ben de her seferinde başımı sallayıp ona "ben de" diye geçiştirici bir cevap vermişim. Bu daha önce bir erkeğe karşı hissettiğim bir şey değildi.

"Söyleyip söylemediğini sormadım, onu sevip sevmediğini sordum. Seviyorsan sorun olmadığını biliyorsun. Kimse senin zayıf olduğunu düşünmeyecek."

Kahretsin, en iyi arkadaşım beni iyi tanırdı.

"Bunu ilk ben söylemeyeceğim kesin." Omuz silktim.

"Biliyordum," diye bağırdı ve yemek odasının camları kırılıyordu hiç şaşırırmazdım.

"Bir çentik aşağı indir," dedim tam kapı çalınırken.

"Lanet olsun bu şeker bağımlılarına. Kapalıyız," dedi Molly, orada kim olduğunu görmek için dışarı bakarken Harrison ve Jack vals yaparak mutfığa girdiler.

"Bana bütün fıstık ezmesi kurabiyelerin bitmediğini söyle," dedi Jack, hamurdan bir parça alarak.

"Gel bakalım. Geri kalanları gece için kaldırmadan önce istediğinizi seçebilirsiniz."

Jack Molly'yi ön odaya kadar takip etti ve Harrison duvara yaslanıp gülümsedi.

"Ne var ne yok? Napa'ya mı gidiyorsun?" Ben sordum.

"Evet. Ama Jack'in kısa helikopter yolculuğu için bir ikrama ihtiyacı vardı." Başını iki yana salladı.

Güldüm. "Daha önce hiç bu kadar çok unlu mamul tüketip de bir kilo bile almayan birini görmemiştim."

"Evet. Onun acayip metabolizması yüzünden." Kıkırdadı. "Demek Ford'la aranız iyi, ha?"

"Ne? Evet, tabii," dedim, yüzümün tekrar ısındığını hissederek. Vay be. Bugün herkes onu soruyordu.

Bir kahkaha attı. "Kahretsin, siz birbiriniz için mükemmelsiniz. İkiniz de çok soğukkanlı ve özel insanlarsınız. Sadece size teşekkür etmek istedim." "Ne için teşekkür edeceksin?" Ellerimi önlüğüme silerek sordum ve Onu inceliyordum.

"Kardeşimi hayata döndürdüğün için. Eski Ford'u yeniden görüyorum ve bu çok güzel." Saçımı karıştırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Yanağımın içini ısırdım ve kelimelerin içime işlemesine izin verdim. Beni de hayata döndürmüştü. Ama bu eski ben değil, yeni bendim. Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa. Belki de sonsuza dek. Yarın için endişelenmiyordum. Bugünü kucaklıyordum. Ve bunun sebebi Ford'du. Kendimi onun gözünden görmek bana yeni bir güven vermişti.

"O da benim için aynısını yaptı," dedim ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedince başımı başka tarafa çevirdim.

Sarılmak için beni kendine çekti. "Bunda utanılacak bir şey yok, Harls. İkiniz de hak ediyorsunuz o."

"Neden sen ve Jack ne zaman etrafta olsanız, ikinizden biri benim Kollarına sarılmış bir kız," dedi Ford, içeri girerken gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

Harrison çekildi ve Ford tezgâhın etrafından dolanıp kollarını bana doladı. Sırtımı göğsüne dayadım. "Bugün seni özledim."

Güldüm. Birkaç saat olmuştu. Ama gerçek şu ki, ben de onu özlemiştim. Bu normal değildi. "Ben de seni özledim."

Harrison, "Artık her şeyi duydum," diye bağırdı.

"Neler oluyor?" Jack sordu.

"Görünüşe göre bu ikisi birbirlerini görmeden bütün bir iş gününü geçiremiyorlar." Harrison, Jack'in çantasından bir kurabiye kaptı.

"Bayıldım," diye bağırdı Molly.

"Ben de, Molls," dedi Jack, yüzüne yayılan gülünç bir gülümsemeyle başını sallayarak.

"Güle güle. Helikopterin sesini buradan duyuyorum. Gitme zamanı," dedi Ford, çenesini başına yaslariken kollarıyla beni sımsıkı tuttu.

"Kız arkadaşın için deli olmakta utanılacak bir şey yok, dostum. Biz gidiyoruz." Harrison yanağımdan öptü.

Molly çantasını kaptı. "Oooh, onları biraz yalnız bırakalım. En seksi bekârın piyasadan çekildiği söyleniyor."

"Hey, buna alındım. Etraftaki en seksi bekâr benim," dedi Jack, kollarını Ford ve bana dolayarak ve bilinmeyen bir nedenle bizi sallayarak. Gülmekten kendimi alamadım. Ford onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Ben piyasadan çekildiğime göre siz ikiniz en ateşli bekar için savaşabilirsiniz."

İkisi de ona ters ters baktı ve Molly'yi arabasına kadar geçirmeyi kabul etti. Onlar gittikten sonra "Buradan çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, çok yorgunum. Şunu kaldırayım."

"Helena bize yemek bıraktı. Ondan ramen yapmasını istedim," dedi ortalığı toparlamama ve her şeyi kaldırmama yardım ederken.

"Şu haline bak Montgomery. Artık düzenli bir karbonhidrat bağımlısısın. Bir şey değil." Işıkları kapattığımda pazuma uzandı ve beni durdurdu.

"Hiç fırında yaptın mı?" diye kulağıma fısıldadı ve tenimde ürpertiler yarattı.

"Seninle tanışmadan önce *bunu* pek *yapmadığımı* düşünürsek, sanırım hayır demek daha doğru *olur*." Güldüm ama döndüğümde ve loş ışıkta bakışlarım onunkilerle kilitlendiğinde gözlerindeki sıcaklığı kaçırmadım.

Ne olduğunu anlayamadan beni ayaklarımдан kaldırdı. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolandı. Beni mutfağın dışındaki dolaba götürdü ve kapıyı kapatıp kilitledi. Beni duvara yasladı ve elleri kıcımdaydı.

"Giydiğiniz bu küçük etekler için hiç bu kadar minnettar olmamıştım," dedi sesi hırçınlaşarak.

Ellerimi saçlarına doladım ve ağzını kendime çektim. Pantolonunu çıkardı ve dişlerini kullanarak prezervatifi yırtmak için geri çekti. Onun bu hevesine gülmekten kendimi alamadım.

"Çok yönlü birisin Montgomery."

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Uzandı ve külotumu kenara çekerek öne doğru itti ve aynı anda ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Hareket etmeye başladığında inledim - her iki kalçasında birer eli vardı ve bizi mükemmel bir ritimle birlikte kaydırды. Senkronize olmuştuk. Ve hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Acele etmiyordu ve ben de tırnaklarımı sırtına geçirdim. Daha fazlasını istiyordum. Hızını artırdı; ikimiz de nefes nefese ve hazırды.

Serbest kalmamla birlikte adını haykırdım ve o da beni takip ederek inledi.

Temizlendik ve Ford'un evine gitmek üzere Jerome ile ön tarafta buluştuk. O kadar yorgundum ki, eve dönüş yolundaki kısa yolculuk sırasında onun omzunda uyuyakalmışım. Çatı katına çıktık ve Ford benim için banyo hazırladığını ve hemen döneceğini söyledi. Adam düşünceliğiyle beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Elinde iki kadeh şarapla içeri girdiğinde küvetin içinden, "Çok nazıksın," dedim.

"Bana çok fazla kredi verme. Bu senin için olduğu kadar benim için de bir hediye. İzleyebiliyorum." Kaşlarını oynattı ve bana bir bardak uzattı.

Güldüm ve küvetin yanına koymadan önce bir yudum aldım. "Demek piyasadan çekildin, ha?"

"Bunu sana haftalar önce söyledim. Sorulduğunda bunu söylemekten korkmamama şaşırdın mı?" Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini biraz açmıştı ve çok seksi görünüyordu. Saçları dağınıktı ve safir mavileri benimkilere kilitlenmişti.

"Hayır, yani, pek sayılmaz. Sadece insanların sormasına ya da umursamasına şaşıyorum."

"Dışarıdan gelen gürültü. Ben buna alışkınım. Ama sorarlarsa dürüstçe cevap vereceğim," dedi ve ayağa kalktığımda bir havlu tuttu.

Beni sardı ve omzunun üzerinden attı. "Aman Tanrım. Ne yapıyorsun? Montgomery, beni yere bırak."

Ayaklarımı yere koydu ve başparmağını yatağa doğru uzattı. En güzel pembe, dantelli sütyen ve külot seti ile bir çift pembe Chucks oradaydı. En sevdiğim tenis ayakkabılarım. Onlardan nefret ettiğini biliyordum ama yine de onları sevdiğimi bildiği için bana almıştı.

"Şaşırdın mı?"

Yanağımın iini ısırdım ve kaçmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaştım. Beni endişeyle izledi ve parmak uçlarımda yükselip konuşmama izin vermesi için bir parmağımı dudaklarına götürdüm.

"Seni seviyorum Ford Montgomery," dedim, yanağımdan iki damla yaş süzölürken sesim titriyordu.

Bir elini yüzümün iki yanına koydu ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Beni kendine çekti ve kollarıyla sardı.

Söylemiştim.

O da karşılık vermişti.

Ama en önemlisi... Hissettim.

Her yerde hissettim.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Ford

Harley'nin annesi ve Damon hakkında bilgi almak istediğimde Edward ofisime uğradı. Onunla büyükbabasının evinde buluşmaya çalıştıklarından beri onları yakından izliyordum. Damon'ın tehlikeli bir adam olduğunu biliyordum ve onun gibi adamlar kolay kolay ortadan kaybolmazdı. Nasıl oynayacağımı henüz çözememiştim. Onu Harley'den uzak tutmak için para vermeyi düşündüm ama sonu olmayan bir şeyi başlatmış olacağımı biliyordum. Bu yüzden şimdilik Harley ve büyükbabasının yirmi dört saat güvende olmasını sağlayacak ve Damon'a göz kulak olacaktım. Harley ya işte ya da benim yanımdaydı, yani ona savaşımadan ulaşamayacaklardı. Belki de bunu biliyorlardı. Ama içgüdülerim bana hâlâ pusuda beklediklerini söylüyordu.

Hasta herifler.

"Ne oldu?" Karşımdaki sandalyeye otururken sordum. "İkisinden de bir hareket yok. Demek istediğim, o sokaklarda ama ikisi de Harley'e ya da büyükbabasına yaklaşmak için bir hamle yapmadı. Ama bu gelmeyecekleri anlamına gelmiyor. Biz de yolumuza devam edeceğiz."

"Lanet olsun. Gözüm hep onun üzerinde olmalı. Onu istiyorlar çünkü orada para olduğunu düşünüyorlar. Büyükbabası ona ulaşmak için sadece bir piyon."

"Tamamdır. Calvin'i fırının dışında tutuyorum, kimin girip çıktığını sürekli izliyor. Evde olduğunuzda da güvenlik ekibimiz ikinizin de peşinde olacak."

"İyi iş çıkardınız. Herhangi bir değişiklik olursa beni haberdar edin."

"Her zaman," dedi ve çıkmadan önce parmak eklemleriyle masama vurdu.

Birisi kapıyı çaldığında birkaç e-postaya cevap veriyordum.

"Kapı açık," dedim.

Harrison ve Jack içeri girdiklerinde ikisi de sırılsıklamdı.

"Hey, Napa'ya gidiyoruz. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Jack elinde bir torba kurabiye ile sordu.

"Dostum, sen hiç o fırından uzak durmaz mısın?"

"Ne diyebilirim ki? Onun ikramlarına bayılıyorum." Kaşlarını oynattı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Neden sıırıslıklamsın?"

"Çünkü şu anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve Harrison yürüyüşe çıkmak için ısrar etti, ben de onu takip ettim."

"Ona tek başıma gitmek istediğimi söylediğim gerçeğini atlıyor." Harrison omuz silkti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neyin var senin?" Çenemi Harrison'a doğru kaldırarak sordum. Adam sanki biri yavru köpeğini ezmiş gibi görünüyordu.

Jack öne doğru eğildi, saçlarından masama su damlattı ve çoğu insanın konuştuğundan daha yüksek sesle fısıldadı, "Üzgün. Bugünkü gazeteyi gördün mü?"

Başımı salladım ve Jack bana telefonunu uzattı. Kahretsin. Gazetede ki nişan ilanlarına pek dikkat etmezdim ama bunu kaçırmamalıyım.

Laney Mae Landers ve Charles Oliver Cunningham nişanlandıklarını duyurdular.

"Kahretsin, Harrison, üzgünüm. Böyle mi öğrendin? Gazeteden mi?" Bu haberin onu ne kadar inciteceğini bilerek sordum.

"Evet. Sorun değil. Onun adına mutluyum." "Hayır, değilsin," dedim gözlerimi devirerek.

Ortanca kardeşimiz nadiren sinirlenirdi. Öfkesini her zaman kontrol altında tutardı. Çoğu zaman bunu takdir ederdim ama diğer zamanlarda onun için endişelenirdim. Her şeyi bastırmak sağlıklı değildi. Adamın bir noktada patlayacağı kesindi. Ve bunu yapabilecek biri varsa, o da Laney Mae'ydi.

Jack omuz silkerek, "Seni kendisinin arayacağını düşünmüştüm," dedi.

"Bana hiçbir şey borçlu değil. Ben onun kalbini kırdım, o da hayatına devam etti.

Ondan istediğim gibi. Bunun için onu suçlayamam."

Onu inceledim. Babamız kadar soğukkanlıydı ama babamın bile bir kırılma noktası vardı. Laney Mae Harrison'ındı. Lander'lar küçüklüğümüzden beri bizim sokağımızın aşağısında oturuyorlardı ve Harrison ile Laney Mae anaokulundan beri çok iyi arkadaşlardı. Laney Mae yıllar boyunca evimizin demirbaşı olmuş ve sonunda Harrison'ın hayatının aşkı haline gelmişti ama babam öldükten sonra ondan uzaklaşmıştı. Bunun onun en büyük pişmanlığı olduğunu biliyordum ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydı. Bunun yerine cesur bir yüz ifadesi takınır, her şey y o l u n d a y m ı ş gibi davranırdı. Ben her zaman

Birbirlerine geri dönmenin yolunu bulacaklardı, ama kardeşim son birkaç yıldır hepimizin yaptığı gibi hareket ediyordu. Kendini işe vermişti.

"Siktir et onu. Sana söylemesi gerekirdi," dedim. Laney Mae hakkında söyleyecek kötü bir sözüm yoktu. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi ve kardeşimi her zaman çok sevmişti. Ama yine de ona kendisinin söylemesi gerektiğini düşünüyordum. Bir geçmişleri vardı.

"Sorun yok. Bunu büyük bir mesele haline getirmeyi bırak. Buradan çıkmamız gerekiyor." Harrison ayağa kalktı.

"Kimse odadaki filden bahsetmeyecek mi?" Jack konuşurken ağzına bir kurabiye attı.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Harrison kızgınlığını saklamadan konuştu.

"*Charles Oliver Cunningham...* hadi ama," dedi Jack sırtarak. "Adamın adının baş harfleri horoz anlamına geliyor. Bu size ne anlatıyor? Adam sikik bir sik."

Üçümüz birden kahkahalara boğulmadan önce ağzımı kapatmaya çalıştım. Jack'in anı aydınlatmak gibi bir yeteneği vardı. Ve Harrison'ın şu anda gülmeye ihtiyacı vardı. İyi olduğunu söylüyor olabilirdi ama Jack ve ben daha iyi biliyorduk.

"Bu çok zengin. Ama hoşuma gitti," dedi Harrison kapıyı açarak. "Ciddiyim. Bu konuda konuşmaktan bıktım. Neyse o."

"Tamam," dedim, bu konuyu son kez tartışmayacağımızı biliyordum. Ama bugünlük bu konuyu kapatabilirdik.

"Sonra görüşürüz." En küçük kardeşim kapıda durakladı. "Kızına benden kocaman bir kucak ver."

Gözlerimi devirdim. "Hey, Jack."

"Evet," dedi, Harrison çoktan gitmek için dönmüşken kapı aralığında duraklayarak.

"Beni daha sonra ara ve nasıl olduğunu haber ver. Bence bu onun söylediğinden daha büyük bir mesele."

"Anlaştık. Seni bu akşam ararım."

Telefonum çaldığında sandalyeme geri oturdum.

"Evet," dedim diğer uçtaki asistanıma.

"Saat 3'teki randevunuz geldi. Onları konferans salonuna getireyim mi?"

"Evet. Hemen geliyorum."

Laney Mae hakkında bilgi vermek için anneme kısa bir mesaj attım. Harrison'ın Napa'da bir evi vardı, çünkü orada daha çok zaman geçiriyordu. Jack'in şehirde hemen benim sokağımın başında bir dairesi vardı ama o da sık sık annemle Napa'daki evde kalıyordu. Farkında olmasını istedim. Gözünü ondan ayırmasın.

Ayağa kalkarken bir mesaj geldi.

Harley ~ Hey. Az önce kardeşlerini gördüm. Sanırım Harrison'da bir sorun var. Tam çıkaramadım ama dikkati dağılmış gibiydi. Sadece seni uyarmak istedim. Bugün gelemediğim için üzgünüm. Çok yoğundum.

Lanet olsun. Kardeşlerimi iyi tanıyordu. Buna bayıldım. Aileme bu kadar iyi uyum sağlamasına bayıldım.

Ben ~ Evet. Bir toplantıya gidiyorum. İyi içgüdüler, bebeğim. Seni yemekte bilgilendiririm. Ramen iyi mi? Seni seviyorum.

Harley ~ Evet. Karbonhidrat oyunun güçlü Montgomery. Seni seviyorum.

Telefonumu takım elbisemin içine koyup konferans salonuna girmeden önce güldüm.

Toplantımı bitirdiğimde Sam kapının dışında duruyordu. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, "Ufak bir sorunumuz var."

"Ne?" Müşterilerimiz el sallayıp asansörlere doğru ilerlerken sesimi alçak tuttum.

"Blair Wilson resepsiyonda ve siz onu görene kadar gitmeyi reddediyor."

Tanrım. Birkaç mesajını görmezden geldim. Onu arayıp işlerin değiştiğini haber vermek istemiştım ama bununla uğraşmak istememiştım. Mesajı alacağını ve çabalamayı bırakacağını düşündüm.

"Siktir. Onu geri gönder." "Anladım."

Masamın arkasına yerleştım ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Daha önce ofisime hiç gelmemiştı, yani bu yeniydi. Gerçek bir ayrılık konuşmasını haklı çıkaracak kadar bir ilişkimiz yoktu. Birkaç haftada bir sevişirdik. Ve şimdi yapmadık. Söylenecek başka ne var ki?

Kapı açıldı ve Sam kapıyı kapatmadan önce iri gözlerle Blaire'in arkasında durdu. Blaire çoğu standarda göre çekici bir kadındı. Uzun boylu. Zayıf. Sarışın. Büyük bir göğüs ve ona uygun bir kalça. Ama ben ilgilenmiyordum. Ve şimdiye kadar paylaştığımız tek şey seksti, yani söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

"Bu ne lan Ford. Artık mesajlarıma cevap vermiyor musun?" diye tısladı, trençkotunun kemerini sıkarken. Saçları kuru kalmayı başarmıştı ama bu beni şaşırtmadı. Kadın asla yağmurda yürümezdi, saçının bir teli bile yerinde olmazdı. Muhtemelen şoförünü kenara çekirmiş ve binaya attığı iki adımda ona bir şemsiye ile kalkan olmuştur.

"Dinle Blaire, cevap vermediğim için özür dilerim. Seni aramak istiyordum." Ellerimle masamın üzerinde bir çadır oluşturdum. "Biriyle görüşüyorum." Kaşları kasıldı ama alnı tamamen hareketsiz kaldı. "Sosyal medyada bununla ilgili bazı konuşmalar gördüm ama ne ilgisi olduğundan emin değilim.

bir şeyle ilgisi var mı?"

Bunu kolaylaştırmayacaktı. "Neyi açıklığa kavuşturamıyorum? Biriyle görüşüyorum. Seninle aramızdaki her şey bitti."

Gülümsemesi zoraki görünüyordu. "Yani, başka biriyle tanışan ilk kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Yıllar boyunca erkek arkadaşlarım oldu, Ford. Bu paylaştığımız şeyi değiştirmedim."

Kahretsin. İkimizin de aynı yerde olduğumuzu varsaydığım için onun bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum. "Tamam. Bunu fark etmemiştim. Ama şu anda yaşadığım ilişki tek eşli."

Kıkırdadı. Küçümseyici ve şirret bir tavırdı, ama bu işi bitirebileceğimiz anlamına gelecekse sinirlenmesine izin verebilirdim. "Peki bu senin için nasıl çalışıyor?"

"Gerçekten iyi, aslında." Ayağa kalktım. Bu konuşmayla işim bitmişti.

Otmaya devam etti. "Peki, bu ne anlama geliyor? Ona aşık mısın? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse neye inandığın umurumda değil. Ama evet, onu seviyorum."

Öfkeyle ayağa kalktı ve ceketinin kemerini çekiştirerek açtı ve bana kırmızı dantel külotu ile sutyenini gösterdi.

"Tanrım. Kapat şunu. Böyle bir şey olmayacak. Kendini utandırma. Her şey bitti. Bunu senin için nasıl daha açık hale getirebilirim bilmiyorum. İhtiyacın olan

Gitmek için." Kapıya doğru ilerledim, tam o sırada kapı açıldı.

"Sürpriz," dedi Harley, elinde bir kutu tutarak. Beni geçip kutuyu yere bırakırken yüzü sertleşti. Döndüğümde Blaire'in orada durduğunu gördüm, ceketi tamamen açıktı ve yüzüne şeytani bir gülümseme yayılmıştı.

"Evet. Sürpriz." Blaire başını yana eğerek, "Evet," dedi.

"Göründüğü gibi değil," dedim ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Harley havalandı.

"İşler değişirse beni ara Ford," dedi Blaire ama ben çoktan kapıyı yarılamaıştım. Asansör kapıları çoktan kapanmış olduğu için merdivenlerden aşağı indim.

Lobiye vardığımda nefes nefese kalmıştım ve dışarıdan gelen gök gürültüsü beni ürküttü. Aceleyle fırına gittim ve Molly orada omuz silkerek durdu ve sokağa açılan kapıyı işaret etti. Tanrım. Hava kararıyordu ve o yürüyerek gitmişti.

"Harley," diye bağırdım, ileride onu görebilmek için gözlerimi siper ettim. Gökyüzü griydi ve yağmur sert ve hızlı bir şekilde yağıyordu. Calvin çoktan onu takip ediyordu ve ona fırına geri dönmesini söyledim.

Ona yetiştim ve parmaklarımı pazusuna doladım. "Bebeğim, durman gerek. Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın Montgomery? Neden bir hatunun ofisinizde neredeyse çıplak olduğunu" diye tısladı.

Uzun, ıslak at kuyruğu bir ileri bir geri sallanıyor, beyaz tişörtü vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor. Diri göğüsleri tam teşhir halindeydi ve odaklanabilmek için fermuarımın altından kendimi ayarladım. Az önce bir kadın kendini yarı çıplak bir şekilde üzerime atmıştı ve bu bana hiçbir şey yapmamıştı. Ama sinirlenmiş, sırılsıklam olmuş bir Harley DeLuca beni anında sertleştirdi.

"Birden ortaya çıktı. Onu aylardır görmedim. Sen ve ben çıkmaya başladığımızdan beri. Ona senden bahsettim ve aramızdaki şeyin sana aşık olduğum için olduğunu söyledim. O zaman ayağa fırladı ve ceketini açtı. Sen içeri daldığında kapıda olduğumu fark ettin mi? Ona gitmesini söylemişim."

Lastiğinden kurtulmuş ve yüzüne yapışmış saçlarını karıştırdı. Beni incelerken koyu renk gözleri yağmurda parlıyordu.

"Bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Çünkü ben yalan söylemem. Ayrıca her boş dakikamı seninle geçiriyorum. Eğer bunu istemeseydim," diye elimi aramızda gezdirdim. "Yağmurda kışını kovalıyor olmazdım. Seni seviyorum."

İç çekti. "Ben de seni seviyorum. Sadece bilmiyorum. İçeri girdiğimde kırmızıyı gördüm. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda tabii ki, çünkü üzerinde o küçük kırmızı parçalar vardı."

Onu vücuduma doğru çektim ve kıkırdayarak bir elimi beline doladım. "Ben sadece seni istiyorum. Ve bir keresinde bana yağmurda yürümem gerektiğini söylemiştin. Sanırım artık bunu listeden çıkardık."

Eliyle gözlerini siper etti. "Oradan hışımla çıktığım için özür dilerim."

"Hiçbir erkeğin seni takip etmeye çalışmasına tahammül edemem, o yüzden anlıyorum."

Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. Onu daha yakına çektim, elimi saçlarına doladım. Öpücüğü daha derine götürebilmek için ona açı verdim. Ayağa fırladı ve bacaklarını belime doladı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durduk ve şehrin en işlek caddesinin ortasında öpüştük.

Ve mükemmeldi.

On Altıncı Bölüm

Harley

Fırını açtığımdan beri en yoğun günümüzü yaşıyorduk. Belki de sonbahar geldiğı ve herkes artık sıcak bir içecek ve ikram istediğı içindi. Tüm gün boyunca verdiğimiz ilk mola olduğu için telefonumu hızlıca kontrol ettim.

Ford ~ Bebeğim, yukarı gel ve beni gör. Seni özledim. Hiç ofiste yaptın mı?

Ben ~ Ben de seni özledim. Kaçamıyorum, bugün çok yoğunuz. Ve hayır... ama bunu düzeltelim.

Ford ~ Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Seni seviyorum.

Ben ~ Çok duygusal, Montgomery. Ben de seni
seviyorum. Ford ~ Sadece senin için duygusal.

Ben ~ İşinin başına dön. Akşam görüşürüz.

Ben masaları silerken Molly sandalyeye çökerken, "Vay anasını, öğle yemeğı için çılgın bir koşuşturmadı," dedi.

"Biliyorum. Kasayı kapattığımızda ne yaptığımızı görmek için sabırsızlanıyorum. Bugün hiç durmadı. Son birkaç gündür olduğu gibi öğleden sonra da kalabalık olabilir ama beş dakika içinde düğün pastası için bir toplantım var. Ben onunla görüşürken tezgaha bakabilir misin? Çok çılgınca olmamalı. Eğer işler kötüye giderse, ona sana yardım etmem gerektiğini söylerim."

"Hiç endişelenmeyin. Küçük bir kalabalığı idare edebilirim. Ve bu senin ilk düğün pastası siparişin. Heyecanlı mısın?" diye sordu, tezgâhın arkasına geçmek için ayağa kalkarak.

"Evet, sanırım öyle. Biraz gerginim. Ama Pinterest'te tasarımlara bakıyordum ve ona göstermek için bir fotoğraf kitabım var.

istiyor." Bir grup kadın içeri girerken ben de dosyayı almak için arkaya doğru ilerledim. Onlar kapıyı kapatana kadar rüzgâr etrafı savurdu.

Uzun boylu, sarışın kadın saçlarını okşayarak, "Vay canına. Dışarısı gittikçe çirkinleşiyor," dedi.

Başka bir kadın içeri girerken Molly onları bekledi. Konuşmadan önce bir süre bana baktı. "Harley?"

"Evet, sen Sadie misin?" diye sordum.

Siyah saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve biraz dağınık görünüyordu, bunun rüzgârdan kaynaklandığını düşündüm. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Evet. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onu pastanenin arka tarafındaki masaya götürdüm, böylece biraz mahremiyetimiz olacaktı. "Tamam, sana göstereceğim bir sürü resim var ve eğer bu tasarımlardan herhangi birini beğenmezsen, aklındakini bana söyleyebilirsin ve ben de onu çizmeye çalışabilirim diye düşündüm."

Etrafına bakındı, kalabalığı inceledi. Birkaç kişi daha içeri girdi ama Molly her şeyi halletmişti.

"Meşgulsünüz, ha?" dedi pencereden sokağa bakarak.

"Evet. Sanırım havaların soğuması insanların canını tatlı bir şeyler çektiriyor," diye takıldım ve ona resimleri göstermek için dosyayı açtım.

Öne doğru eğildi, beklediğinden biraz daha yaklaştı. "Harley, çok sakın olmanı istiyorum. Vereceğin tepki büyükbabanın yaşamasını ya da ölmesini sağlayacak."

Sesi sakindi ama gri gözleri vahşiydi. Nabzım hızlanırken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Ne? Kimsin sen?"

İfademi düzgün tuttum ama hiç de öyle değildim.

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi, belli ki beni tehdit ediyorsa insanların bunu fark edebileceğinin farkındaydı. Telefonunu kaldırdı ve ekranında büyükbabamın annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir sandalyeye bağlanmıştı. Alnında bir kesik vardı ve üzerinde pijama vardı. Onu ne zaman götürmüşlerdi? Ne kadar zamandır oradaydı?

"Annen gece boyunca fark edilmeden onu evden çıkarmayı başardı. Ama seni buradan çıkarabileceğimizi bilene kadar beklemek zorundaydık. Bu yüzden onu dikkatle dinlemelisin, yoksa işler onun için çok kötü gidecek." Sanki dedemin kaçırılmasından değil de düğün pastaları ve unlu mamullerden bahsediyormuşuz gibi yüzünde bir gülümseme vardı.

Terli avuçlarımı eteğime sildim ve bacaklarım masanın altında titredi. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi beni mahvediyordu.

Konuşurken ağzımdan garip bir hırıltı çıktı. "Lütfen ona zarar vermeyin."

Fırına göz gezdirdi ve gülümsedi. "Hayır. Gözyaşı yok. Burada olmaz. Dinle ve dikkatle dinle. Bizi zamanlıyorlar. Seni buradan çıkarmak için kısa bir süre var. Güvenliğinizin saat dörtte vardiya değişimi var. Yani üç dakika içinde. Tam o sırada bir şaşırtmaca olacak ve biz de kaldırıma yanaşacak bir arabayla kapıdan sıvışacağız."

"Tamam," dedim ve elimi tersiyle burnumu sildim.

"Cesur bir yüz ifadesi takınman gerekecek, Harley. Çünkü yakalanırsak, işi biter. Damon büyükbabana zarar vermekte bir sakınca görmez, beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Tamam. Yüzünüze bir gülümseme yerleştirin ve arkadaşınıza hemen erkek arkadaşınızla buluşmanız gerektiğini söyleyin. Bunu yutacaktır. Burada dikkatini vermeyeceği kadar çok insan var. Sonra da kapıdan çıkıp gideceğiz. Kimseye bakma ya da kimseyle konuşma, anladın mı?"

"Hey," Molly masaya yaklaştı ve ben neredeyse yerimden düşüyordum. "Aman Tanrım, özür dilerim, beni korkuttun."

Gülmeye zorlamaya çalıştım.

"Sadece biraz kurabiye bırakıyordum ve sizlerin henüz bir tasarım seçip seçmediğinizi görmek istedim." Tabağı aramıza koydu.

"Evet. Birkaç taneye indirdik. Size biraz sonra gösteririm. Burada işimiz bittikten sonra Ford'a bir şey götürmem gerekiyor, tamam mı?"

Biri ona seslendi ve o da el salladı. "Sorun değil. Ben hallederim. Ne seçeceğini görmek için sabırsızlanıyorum, Sadie."

"Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım." Karşımda oturan şeytanın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Aferin. Vakit geldi." Telefonuna bir şeyler yazdı ve ayağa kalktı. Biri fırına girerken biz de dışarı çıktık. "Başını aşağıda tut."

Ve bir anda arabanın arkasına bindim. Kapı arkamdan kapandı ve kaldırımdan uzaklaştık. Sadie arka koltukta yanıma oturdu. Diğer tarafımda ise klostrofobik hissetmeme neden olan iri bir adam oturuyordu. İkisnin arasında sıkışmıştım ve beni nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arabaya binmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Eğer sizi kaçıranın istediklerini yapmayı kabul ederseniz, bunun sonu asla iyi bitmeyecekti. Bu Kaçırılma 101'di. Ama ben

bu durumda başka seçenekleri yoktu. Büyükbabaları vardı. Geleceğimi biliyorlardı. Çünkü bana ihtiyacı olduğunda hep gelirdim.

"Telefonunu bana ver," dedi Sadie ve yanımdaki adama uzattı.

Ford ve Molly telefonumdan konumumu takip edebiliyorlardı. Beni bulabilmeleri için tek umudum buydu. Ölü ya da diri, en azından nerede olduğumu bilirlerdi. Camı indirdi ve hareket halindeki arabadan fırlattı. Ona baktım ve sert bakışları tüylerimi diken diken etti.

"İyi gidiyorsun Harley. Neredeyse vardık," dedi kadın. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Konuşmak yok," dedi adam ve uyarmak için bir rulo koli bandını havaya kaldırdı. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Amaç dedemle beni tek parça halinde dışarı çıkarmaktı.

Kaçmam gerekebilir diye sokakları inceledim. Nerede olduğumu bilmek istiyordum. Neden gözlerimi bağlamamışlardı ki? Tek düşüncem, beni bırakmaya niyetli olmadıklarıydı. Bu tek yönlü bir yolculuktu. Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve yola bakmaya devam ettim, o sırada daha önce hiç gitmediğim bir ara sokağa saptık. Sonuna kadar gittik ve toprak bir arsaya çektik. Uzakta küçük bir ev duruyordu. Ürkütücü bir filmde görebileceğiniz bir şeye benziyordu, ama bu gerçektir. Bu gerçekten oluyordu. Biriyle dövüşmek için beyzbol sopam yoktu. Kimseye nerede olduğumu söyleyecek telefonum da yoktu. Boka batmıştım.

Sakin olun.

Düşün.

Bir şey istiyorlardı, bu yüzden beni onu elde edecek kadar uzun süre hayatta tutmaları gerekiyordu. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Kaldıraç olarak kullan.

Eve yaklaştık ve adam beni kolumdan çekerek arabadan indirdi, beni verandaya doğru sürüklerken ayağımı kaybetmeme neden oldu. Kapıyı iterek açtı ve nefes nefese kaldım. Büyükbabam bir sandalyeye bağlanmıştı, alnında kurumuş kan vardı ve gözyaşları içindeki yüzü beni neredeyse parçalıyordu. Serseriden kurtuldum ve dedemin yanına koştum.

"Gelmemeliydin kızım," diye inledi.

"Geleceğini biliyordum," dedi annem. O ve Damon odanın karşısındaki iki sandalyede oturmuş sigara içiyorlardı. Büyükbabam kadar hırpalanmış görünüyordu, yani belli ki o da dayak yemişti. Ama bu insanlarla kaçmayı seçtiyseniz, bunu beklemek gerekir. Büyükbabamla beni de bu pisliğin içine sürüklemişti. Her zamanki gibi. Ama şimdi risk daha yüksekti. Bu insanların şakası yoktu. Bizi biraz hırpalamakla yetinmeyeceklerdi.

ve paramızı al. Ford birkaç saat içinde şehirdeki herkesin beni aramasını sağlayacaktı. Damon bunu biliyordu. Ve bu işe çok kafa yormuştu, bu yüzden öylece çekip gideceğimizi sanmıyordum. Ford ve Molly'nin gerçekten kayıp olduğumu anlamaları ne kadar sürerdi? O zamana kadar ölmüş olabilirdik.

"Nasıl bu kadar alçalabildin?" Anneme sordum. Sözcükleri çıkarmaya çalışırken titreyen dudağım bana ihanet etti. Büyükbabamın yanında yere çöktüm ve bağlı ellerini kendi ellerimle kapattım.

"Kapa çenenin," dedi Damon, ayağa kalkıp üzerime yürüdü. Karnıma sert bir tekme attı. İki büklüm oldum ve öne doğru düşerken kustum.

Büyükbabamın haykırışını duydum. Yerde kaldım ve buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım. Sadie ve arabada benimle birlikte olan adam pis kanepeye oturdular. Nerede olduğumu anlamaya çalıştım ve bulabildiğim en iyi şey buranın bir tür uyuşturucu yuvası olduğuydu. Eski püskü turuncu ve sarı bir kanep ve katlanır sandalyeli bir kart masası vardı. Daha önce hiç görmediğim bir adam odada volta atıyordu. Zayıftı ve dişleri eksikti.

"Peki, planın ne Damon?" diye sordu. "Kapa çenenin, Stick. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"O zaman devam edelim," dedi annem ve başımı kaldırıp bakışlarımı onunkilere kilitledim. Gözleri ölüydü. Bütün hayatı gitmişti. Damon'ın büyükbabama ya da bana zarar vermesini engellemek için hiçbir şey yapmayacaktı. Tamamen kendi başımızaydık. Doğrulamak için kendimi zorladım ve yüzümdeki kusmuğu sildim.

"Peki Harley, şu iş hesabında ne kadar nakit var?" Damon çömelip yüzüme bakarak sordu.

"Yüz on dört bin dolar."

"Ve sen bunu gerçekten zorlaştırdın, değil mi? Zengin erkek arkadaşın seni bizden uzak tutmaya çalışıyor. İşlerin bu kadar çirkinleşmesi senin suçun." Bana o kadar yakındı ki tükürüğü yüzüme sıçradı ve ben gözlerimi ve ağzımı sıkarak kapattım. Yumruğu yanağıma çarptı ve tekrar yere yuvarlandım. Elim kendi kusmuğumdan oluşan bir havuzun içinde duruyordu. Kahverengi çimento zemin soğuk ve kirliydi.

"Onu dövmeye devam edersen ondan hiçbir şey alamayacaksın," dedi annem odanın öbür ucundan.

Büyükbabam üstümdeki sandalyede sızlandı. "Lütfen. Lütfen dur." "O da ne, ihtiyar?" Damon bağırdı ve kendimi oturmaya zorladım. Tekrar. Eğer biri dayak yiyecekse, o ben olacaktım. Onlar

Ona bunu yaparlarsa büyükbabamı öldürürüm. Damon odanın içinde yürüdü ve bir sigara yaktı.

"Ah, daha fazlası için mi geldin, küçük kız?" Eğilip yüzüme bir duman üfledi ve ben hiçbir tepki vermedim. İfademi tamamen sabit tuttum. Ona cephane vermeyecektim.

"Bana ne istediğini söyle," dedim, kendimi ona bakmaya zorlayarak. Yeşil gözleri soğuktu. Anneminki gibi cansızdı.

"Bana banka kartını ver. O hesabı boşaltacağız."

"Banka kartım yok. Fırından çıktık ve cüzdanımı almadım," dedim sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak. Korktuğumu bilmesini istemiyordum. Uzanıp elimi tekrar büyükbabamın elinin üzerine koydum ve sıktım.

Damon, Sadie'ye saldırırken, "Seni aptal sürtük," diye feryat etti. Onu saçlarından çekip yere fırlattı.

"Bana çantasını almamı söylemedin," diye ağladı, elleriyle başını kapatarak.

Arabadaki iri adam, "Sadece transfer etmesini söyle," dedi. Belli ki operasyonun beyni oydu, çünkü başka kimsenin ne yaptıklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Damon anneme, "Dizüstü bilgisayarını aç Val," diye talimat verdi. Bir nefes daha çekti ve ona doğru üfledi.

"Bu nasıl dahiyane bir plan böyle? Onu zengin adamdan uzaklaştırdın, sonra da her zamanki gibi topu taca attın," diye kustu annem. Damon ona doğru yürüdü ve biraz daha tartıştılar.

Büyükbabama baktım ve neredeyse yıkılacaktım. Gözyaşları tatlı yüzünden aşağı süzülüyordu ve kollarımı ona sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama her şey yoluna girmeyecekti. Buradan çıkış yolumuz yoktu. Sayıca azdık. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu ve telefonumu da yok etmişlerdi.

Damon beni at kuyruğumdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Beni masaya doğru sürükledi ve annemin yanındaki sandalyeye oturttu. Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi.

"Hesabınızı yukarı çekin," dedi. Sesinde herhangi bir duygu yoktu.

Ekrana döndüm ve işletme hesabımı açtım. Tüm hesabımı boşaltmamın kırmızı bayrakları harekete geçireceğini biliyordum. Ayrıca parayı Damon'ın hesabına yatırdığımız için bankanın bunun izini sürmesinin kolay olacağını da düşündüm. Ama onlara bunu araştırmaları için zaman vermek istedim. Parayı

parçaları bir araya getirdim. Zaman benim tarafımda değildi. İstediklerini alır almaz beni ve büyükbabamı ortadan kaldıracaklardı. Ford'un bizi bulması için zaman kazanmalıyđım.

"Hepsini yatırmamı ister misin? Bence bu bazı kırmızı bayraklara neden olur. Belki de paranın yarısını bugün, diğer yarısını da yarın yatırmalısn." Parmaklarımı klavyenin üzerinde tuttum ve bir yanıt bekledim. Yüzüm bana yumruk attığı yerden zonkluyordu ve gözüm her geçen dakika şiştiğı için odaklanmakta zorlanıyordum.

"Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma, küçük kız," diye bağırdı Damon, yüzünü benimkine yaklaştıarak. Ekрана bakarken yanağını benimkine dayadı. İçki ve sigara kokuyordu. Nefesimi tuttum ve elimdeki işe odaklanmaya çalıştım. Ellerinden biri omzumda duruyordu ve ileri geri ovuşturdu. Aşağı doğru inerek göğsümü okşadı. "Her ne kadar güzel bir şey olsan da."

İçgüdüsel olarak elini tokatladım ve onu kendimden uzaklaştıarak ayağı kalkmaya çalıştım. Elini sert ve hızlı bir şekilde kaldırıp yüzüme vurdu. Geriye düştüm ve yere kapaklandım.

"Ölmek mi istiyorsun?" dedi annem sandalyesinden gülerek.

Arabadaki iri adam yanıma geldi ve beni yerden kaldırıp sandalyeye oturttu. Zorlu nefes alışım etrafımdaki havayı doldurdu ve şimdi kanla kaplı olan elimin tersiyle ağzımı temizledim. Büyükbabam arkamdan inledi. Beni az önce sandalyeye oturtan adama baktım ve bakışlarımız kilitlendi. Bana bakışındaki bir şey bana umut verdi. Belki de buradan çıkmamıza yardım etmek istiyordu.

"Hepsini yap. Bu sahte bir hesap. Yani işaretleseler bile kime gittiğini bilmeyecekler" dedi Damon.

"Bundan emin misin?" diye sordu

annem. "Bana soru sorma, sürtük."

Annem, "Bunu mahvetmemeye çalışalım," dedi. Ona şöyle bir baktım. Bir şey arıyordum. Tüm o kötülüğün altında bir insan belirtisi.

Hiçbir şey.

Damon silahını aldı ve başıma dayadı. "Yap şunu."

İri adam yanımda duruyordu. Nedenini bilmiyordum ama bir sebepten dolayı yakınımda duruyor gibiydi. "Onu vurursan, hiç para alamayız."

"Bana işimi nasıl yapacağımı söylemeyi kes," diye hırladı Damon.

Hesap numarasını istedim ve yazdım. "Dedemle beni bırakacağını nereden bileceğim?"

"Yapamazsın," dedi.

Yavaşça yazdım. Bizi bu durumdan kurtaracak bir yol bulmaya
Bu.
çalışıyordum ama bir çıkış yolu göremiyordum.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Ford

Günüm berbattı ve akşam yemeği için mesaj attığımdan beri Harley'den haber alamamıştım. Çok yoğun olduğunu biliyordum ama bu onun yapacağı bir şey değildi.

Aşağı inmeden önce Sam'e "Birazdan dönerim," dedim. "Bana bir ödül getir," diye bağırdı ve ben de güldüm.

"Yapacağım."

Herkes kızımın tatlıları için deli oluyordu. Ben sadece onun için çıldırıyordum. Cam kapıdan masada oturan kardeşlerimi gördüm ve gözlerimi devirdim. Çoktan Napa'ya doğru yola çıkmış olmalıydılar ama lanet pastaneden uzak duramıyorlardı. Beni rahatsız ediyormuş gibi davransam da Harley'i sevmeleri hoşuma gidiyordu.

"Cevap vermemesinin sebebi sen misin?" Kapıyı iterek açtım ve Jack ile Harrison'a ters ters baktım.

Molly ayağa kalktı. "Ne demek istiyorsun? Seninle birlikte değil mi?"

Alarm zilleri çaldı ve nabzım hızlandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Otuz dakika önce çıktı. Düğün pastası için kadınla buluştu ve hemen sizinle buluşması gerektiğini söyledi."

Telefonumu çıkarıp Edward'a bir mesaj attım ve Jack Calvin'i almak için dışarı koştu.

"Bana tam olarak ne dediğini söyle. Hangi kapıdan çıktı?" Harley'nin numarasını bulup telefonunu takip ederken Molly'ye sordum. "Onu bir blok ötede gösteriyor. Bu hiç mantıklı değil."

Onu aramaya çalıştım ama telesekretere yönlendirdi.

Calvin aceleyle içeri girdi. "Onun gittiğini hiç görmedim. Otuz dakika önce geldim."

"Görevden aldığın adamı ara. Geçiş sırasında seni atlatmış olabilir mi?" Sesim telaşlıydı ve Harrison yanımda durup elini omzuma koydu.

Calvin bunu düşündü. "Biliyor musun, tam ben sahneye çıktığımda küçük bir aksilik oldu. Genç bir kızın ayağı takıldı ve çantasını her yere döktü. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu temizledim."

"Yüce Tanrım. Onu yakalamışlar," dedim ve Jerome'u arayarak arabayı hemen buraya getirmesini istedim.

Telefonumun ekranı Edward'dan gelen bir aramayla aydınlandı. Sesi sakindi. "Onu ayakkabılarından takip edebildim. Adresi buldum. Yaklaşık on dakika uzaklıkta terk edilmiş eski bir ev gibi görünüyor. Bilgileri Jerome'a gönderdim. Seninle orada buluşacağım. Calvin takip etsin. Yola çıkan bir grup adamım var ve polis merkezindeki bağlantımı aradım. O da bir grup araba gönderiyor. Biz olmadan içeri girme, Ford."

Telefonu kapattım ve Jerome arabayı durdurduğu anda kapıya doğru koştum. Kardeşlerim ve Molly de benimle birlikte arabaya atladılar ve onlarla tartışacak zamanım yoktu.

"Edward ne dedi?" Jack eliyle ağzını kapatarak sordu.

"Onu eski bir evde yakalamışlar. Ve bizden otuz dakika öndeler. Bu nasıl oldu?" Bağırdım.

"Çok üzgünüm Ford." Molly'nin sözleri bir hıçkırıyla kesildi.

"Bu senin hatan değil. Sana beni görmeye gideceğini söylemesi ve sonra da kendi isteğiyle onlarla gitmesi için bir şeyler söylemiş olmalılar," diye tısladım.

Harrison'ın bakışları benimkilerle kilitlendi. "Büyükbabası olmalı."

"İkisine de nasıl bu kadar kolay ulaşabildiler?" Yolcu koltuğunun arkasına sert bir yumruk attım.

"Onu bulacağız, kardeşim. Planımız nedir? Polisi aramalı mıyız?" Harrison sordu.

"Edward çoktan yaptı. Oraya vardığımızda siz arabada kalın. Ben içeri giriyorum."

"Siktir git. Sen git-biz gidelim." Jack koltuğunda öne doğru itti ve ağabeyimi hayatımda hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Tamam, geldik," dedi Jerome. "Arkaya çekeyim mi?"

"Beni eve yaklaştırsan yeter. Bizi görmeleri umurumda değil. İçeri giriyoruz."

Evin yanına yanaştı ve araba durmadan önce kapıyı itiyordum. Çevremde, yanımdan birkaç arabanın geçtiğini gördüm. Beklemedim. Kardeşlerimi de yanıma alarak kapıya yöneldim. Kapıyı tekmeleyip manzarayı seyrederken arkamdan bağırıışlar duydum.

Harley bir masanın yanında yerde yatıyordu ve Damon tam ona sert bir tekme atarken kafasını kaldırdı. Saldırdım. Tam masanın üzerindeki silaha uzanırken onu yakaladım. Üstüne atladım ve onu yere düşürdüm. Her şey bulanıklaştığı için etrafımda neler olduğunu bilmiyordum. Adrenalin yükselirken piçi defalarca yumrukladım. Onu öldürecektim. Biri beni ondan çekti ve kurtulmak için mücadele ettim.

"Ford, dur." Beni çağıran Harrison'ın sesiydi ve döndüğümde Harley'nin yerde top gibi yattığını gördüm.

Oda artık insanlarla doluydu. Hepsi hangi cehennemden gelmişti? Koşarak Harley'nin yanına gittim ve yere çökerek onu kucağıma çektim.

İnledi ve ben de onu göğsüme bastırdım. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşları yüzünden görmek zordu. Yüce Tanrım. Bu pislik tarafından burada tutulmuş ve dövülmüştü. "İyisin, bebeğim."

"Büyükbaba," dedi hıçkırıklarının arasından.

"Onu yakaladım," diye bağırdı Jack ve sesi çatallaştı. "O iyi, Harls."

Harrison'a baktım ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Filmden fırlamış bir sahne gibiydi. İnsanlar gerçek hayatta böyle şeyler yapmazdı. Başımı kaldırıp Harley'nin annesini kelepçelenirken gördüm. Sırttı ve onu suçlamamak için kendimi zor tuttum. Bunu o yapmıştı. Buna izin vermişti. Damon çılgın atarak ve bağırarak evden dışarı sürüklendi ve konuşabildiği için çok kızmıştım. Onu daha sert dövmeliydim. Daha uzun.

Bir grup sağlık görevlisi odaya girdi. Adamlardan biri diğer ikisini Harley'nin büyükbabasıyla ilgilenmeleri için yönlendirirken, sorumlu adam ve bir kadın sağlık görevlisi Harley'ye bakmak için eğildi. "Yaralarını değerlendirmemiz gerekiyor," dedi, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Sağlık görevlilerine, "Eğer ona zarar vererseniz, kışınıza tekmeyi basarım," diye bağırdım.

"Montgomery," dedi Edward, omuzlarıma sertçe bastırarak. "Sakin ol. Yardım etmek için buradalar."

"Sorun yok. Anlıyorum," dedi adam, onu kollarımdan sedyeye kaydırmadan önce boynuna bir destek yerleştirirken.

Kadın onu kıvrıldığı topun içinden çıkarmaya yardım etti ve ilk kez yüzünü gördüm. Gözleri şişmiş, ağzı morarmış ve kanlanmıştı; yanağı normalin iki katı büyüklüğündeydi ve yüzünün bir tarafı mavi ve mor tonlarıyla kaplıydı.

Orospu çocuğu.

Onu öldüresiye dövmüştü. Ayağa kalkıp onun üzerine eğildiğimde ellerim yanımda yumruk oldu. Karnını kaplayan morlukları görmek için gömleğini kaldırdıklarında inledi.

Başka bir sağlık görevlisi Harley'in büyükbabasının üzerine eğilmiş, ikram ettiği suyu içmesi için ısrar ediyordu. Alnında bir yara vardı ve ellerini bağladıkları bileklerinde morluklar vardı. Harley'nin yediği dayanın aynısını yememişti ama çok sevdiği kızın dayak yemesini izlemek muhtemelen onun için daha kötüydü. İkisi de iki ayrı ambulansa bindirildi ve ben de kızımın yanına atladım. Molly büyükbabamla birlikte geldi. En iyi arkadaşının başında durup dehşet içinde olanları izlerken ağladığı için oldukça sessizdi.

Jack ve Harrison bizi hastaneye kadar takip ettiler. Yanına oturup elini tuttum, onu daha fazla incitmekten korktuğum için ona dokunup dokunmamam gerektiğini bile bilmiyordum.

"Ben iyiyim," dedi, şişmiş, morarmış yanağından bir damla gözyaşı süzülürken bana baktı.

"Daha erken gelemediğim için çok üzgünüm bebeğim."

"Benim için geldin. Önemli olan tek şey bu. Bizi oradan canlı çıkardın."

Hastaneye yanaştık ve Harley'i aceleyle içeri aldılar. Hastanenin bekleme odasında kalmam için ısrar ettiler, ki bu hiç hoşuma gitmedi. Jack ve Harrison oradaydı, beni sakinleşmeye ve oturmaya zorluyorlardı. Harley'nin büyükbabası da geri götürüldü ve Molly yanıma oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"O nasıl?" diye mırıldandı.

"O iyi olacak," dedim ve onu kucakladım. En iyi arkadaşını o halde görünce acı çektiğini biliyordum. İçine girdiğimiz manzara hepimizi derinden sarsmıştı.

Edward arkamdan, "Seni bilgilendirmeme izin ver," dedi.

"Bana onları uzun bir süre ortadan kaldırmaya yetecek kadar paramız olduğunu söyle?" Yüzümü ona dönerek sordum.

"Odadaki herkesi içeri aldınız mı bilmiyorum ama yan tarafta iri yarı bir adam vardı. Gizli görevdeydi. Federaller bir süredir Damon ve Valentina'yı takip ediyordu. Bu yüzden orada bu kadar çok polis vardı."

"Bir polis onun kadını dövmesine izin verdi ve orada öylece durup izledi mi?" Öfkelen dim.

"Ford. Onları uzun süre hapse atmak istediler. Parayı transfer ettiğinde, onları uzun, çok uzun bir süre parmaklıklar ardına koymaya yetecek kadar paraya sahip oldular. İkisi hakkında da bir sürü suçlama var. Adam kaçırma, dolandırıcılık, uyuşturucu satma, fuhuş. Çok uzun bir süre gün yüzü göremeyecekler."

Ayağa kalktım ve volta attım. "Daha önce müdahale etmeliydi."

"Onları çok erken çağırırsa Damon'ın suçlamalardan kaçacağını biliyordu. Parayı transfer etmesine izin vermesi gerekiyordu. O ve Valentina tarafından bir mil ötede ayarlanan bir uyuşturucu alışverişini aynı anda taşıyıcılarıyla birlikte takip ediyorlardı. Bir ajana giden büyük bir teslimattı. Yani şimdi ellerinde."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve yürümeye devam ettim. Annem koşarak bekleme odasına geldi ve kollarını bana doladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona bakmak için geri çekilerek sordum.

"Siz ambulanstayken çocuklar aradı. Kızın nasıl? Büyükbabası nasıl?"

"Bir saatten fazladır oradalar. Bize hiçbir şey söylemiyorlar," diye bağırdım. Resepsiyondaki kadın bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Geri dönüp herhangi bir güncelleme olup olmadığına bakayım," dedi.

"Sakinleşmen gerek evlat. O güçlü bir kız. İyi olacak." Annem beni yanındaki sandalyeye oturttu.

"Onu görmediniz. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdü."

"Ve daha kötüsü olmadan ona ulaştınız," dedi inanamayarak başını sallayarak. "Kendi annesinin bu kadar acımasız bir şeyin parçası olabileceğine. Desteyinize şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

"Ve onu alacak. Ama çok kızgınlım ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu işin peşini bırakmalısın, Ford. Öfke onun iyileşmesine yardımcı olmaz." "Bay Montgomery," diye seslendi bir hemşire.

"Evet." Ayağa fırladım ve ona doğru ilerledim.

"İkisi de şu anda dinleniyor. Bay DeLuca temizlendi ve bazı ağır kesici ilaçlar verildi. Ciddi derecede susuz kalmış, bu yüzden doktor onu bir gece gözlem altında tutmak üzere hastaneye yatırdı. Bayan DeLuca'nın yaraları daha kapsamlı ama dikkat çekici bir şekilde kırık kemiği yok. Bir sürü

Morluklar ve iyileşmesi gereken çok şey var, bu yüzden onu yatırmak ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ona göz kulak olmak istiyoruz. Şu anda odalarını hazırlıyoruz ve birazdan üst kata taşınacaklar." Gülümsedi.

"Tamam. Teşekkür ederim. Onu görebilir miyim?" "Elbette. Geri gel," dedi.

"Harrison, Helena'yı arayıp misafir odasını Harley'nin büyükbabası için hazırlamasını söyler misin? Durumu açıkla ve her ikisi de iyileşmek için benimle birlikte eve gelecekleri için ekstra personel planlamasını söyle," diye bağırdım bekleme salonunun öbür ucundan.

"Şimdi yapıyorum."

Molly, "Fırını gerektiği kadar idare edebilirim," dedi ve ben de başımı salladım.

"Teşekkürler. Bu onu daha iyi hissettirecektir."

Beni acildeki perdeli alana getirdiklerinde, bir yastığa yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı, biri ciddi şekilde şişmiş ve morarmıştı. Yanına gittim ve saçlarını okşadım. Bana baktı, yanakları şişmiş ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Merhaba," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle, öne doğru oturmak için itmeye çalışırken. "Ayakkabılarımın kıyafetlerimle birlikte çantada olduğundan emin olabilir misiniz? Hemşire soyunmama yardım etti ve ayakkabılarımın kaybolmadığından emin olmak istiyorum."

"Hey, uzan bakalım. Sakin olman gerek," dedim ve alnından öptükten sonra yatağının yanındaki sandalyenin üzerinde duran çantaya uzandım. "Evet. Ayakkabılar burada."

"Güzel. Bunlar benim favorilerim." Gülümsedi, başı yastığa geri yerleşti.

"Beni sana getiren şeylerin bunlar olduğunu biliyorsun," dedim.

Biraz irkildi, bakışları benimkilere takıldı. "Ayakkabılarım mı?"

"Evet. İçlerine takip cihazı koydurdum. Aslında tüm ayakkabılarına. Edward'ın önerisiydi ama şimdi dinlediğim için çok memnunum."

"Deli olmak istiyorum." Yan dönmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. "Ama beni ve büyükbabamı bulduğuna sevindim, bu yüzden şikayet edemem."

"Güzel." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Tanrım, bebeğim.

Ödümü kopardın."

"Ben de korkmuştum," diye fısıldadı. Kırılgan ya da korkmuş olduğunu itiraf etmenin onun için zor olduğunu biliyordum. Bunu anlıyordum ama bana her şeyi anlatabileceğini bilmesini istiyordum. Her şeyi.

"Tabii ki öyleydin. Tüyler ürpertici bir evdi. Lanet bir korku filminden fırlamış gibiydi." Ortamı yumuşatmaya çalışarak kıkırdadım. "Her zaman bu kadar cesur olmana gerek yok."

Başını salladı ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Cesur değildim. Çok korkmuştum. Dedemi öldüreceklerini sandım. Telefonumu pencereden attıklarında beni bulamayacağınızı düşündüm."

"Ne olursa olsun seni bulacaktım." Elinin tersini öptüm. "Ne kadar çirkin görünüyorsun?"

"Çok güzelsin. Şimdi daha da belalı görünüyorsun." Ben güldüm, o da gülümsemeye zorladı. Yüzü şişmiş, rengi solmuş ve hırpalanmıştı.

"En azından kırık kemiğim yok, bu yüzden yakında işe dönmeyi umuyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ciddi misin lan sen? Bir süre çalışmayacaksın. Molly halledeceğini söyledi. Jack yoğun saatlerde devreye girip yardım edecek. Orayı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Evet, ama bu benim işim."

"Ve sen iyileşene kadar yerine bakacak birini bulabilirsin. Taburcu olduktan sonra büyükbabanı benim evime yerleştireceğiz. Helena misafir odasını onun için hazırlıyor. Yardım etmesi için fazladan personel getirecek. Eve döndüğünüzde ikinizin de iyileşmek için zamana ihtiyacı olacak."

Bakışları benimkileri aradı. "Bunu büyükbabam için yaptığına inanamıyorum.

Teşekkür ederim."

"Seni çok seviyorum Harley. Senin için her şeyi yaparım."

"Ben de seni seviyorum," dedi elime uzanarak.

Hemşire geldi ve Harley'nin büyükbabasının taşındığını ve onu şimdi büyükbabasının yanındaki odaya götürdüklerini söyledi. Onu asansöre bindirirlerken yanında yürümeme izin verdiler ve odasına yerleşti. Hemşire lobideki grubun geri kalanına yukarı gelip hem Harley'i hem de büyükbabasını görebileceklerini söylemeye gitti. Kız arkadaşımın ısrarı üzerine onu da kontrol etmek için yanına gittim ve sonra dönüp yanına oturdum.

"Merhaba tatlım," dedi annem odaya girerken. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Gelmen çok hoştu," dedi Harley, bakışları annemin omzunun üzerinden benimkilere kilitlenmişti. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Sevgiyle. İlgiyi. Buna alışık değildi. Travmatik bir deneyim yaşamıştı ve iyileşmesi zaman alacaktı.

Umarım iyileşmek için kendine zaman tanırdı. Bu konuda bir savaşa gireceğime dair içimde bir his vardı ama o köprüyü oraya vardığımda geçecektim.

"Harls," dedi Jack, sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi elinin tersini öperken sesi çatallaşıyordu.

"Bebeklik yapma," diye takıldı ve kahkahayı bastı. Yatakta kaymaya çalışırken yüzünün buruştuğunu fark ettim ve biraz öne doğru oturmasına yardım edip başının arkasına bir yastık koydum.

"İşte benim kızım," dedi.

"İyi misin?" Harrison başının üstünü öperek sordu.

"Evet. Biraz ağrım var ama iyi olacağım. Geldiğin için teşekkürler, gerçekten. Çok nazıksınız."

Kardeşlerim Harley'nin büyükbabasını kontrol etmek için anneme katıldılar. Molly odaya girdi, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Harls, çok üzgünüm."

"Durun. Bu senin hatan değildi. Bunu kendine yapma."

Molly Harley'nin eline uzandı. "Senin için çok korktum."

"Hey, ben iyiyim." Başını kaldırıp en iyi arkadaşına baktı. "Ve ağlamak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama şu anda çirkin bir şekilde ağlamam lazım. Düğün pastası için gelen o kaltaktı, değil mi? Evdeydi."

Harley başını sallayarak, "Evet, pasta için orada değildi," dedi.

Kız arkadaşımın her hareketinde irkilmesini özlemedim.

Söylediğinden daha fazla acı çekiyordu.

"Tamam. Dinlenmen gerek bebeğim," dedim, battaniyeyi yukarı çekip rahatlamasına yardım ettim. Hareketleri yavaş ve gergindi.

"Fırın bende, Harls. İstedğin kadar arayabilirsin," dedi Molly arkadaşına bir öpücük verirken.

Kardeşlerim vedalaşmak için odaya geri geldiler.

"Anneme ve Harrison'a haftanın geri kalanında şaraphanede olmayacağımı bildirdim bile. Fırına geri döneceğim. Hatta senin onuruna yeni bir kek bile icat edebilirim."

Harley gülümsedi ama gözleri artık kapalıydı. "Aman Tanrım. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Siyah ve mor krema ile yapacağım ve adını da belalı koyacağım." Jack kapıya doğru geri geri yürüdü.

Harley fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Bu kulağa hoş geliyor," dedi. Gözlerimi devirdim. "Beni sonra ara."

"Biraz dinlen, Harls. Yarın seni kontrol edeceğiz," dedi Harrison, sesini alçak tutarak ve eğilerek bana yarı sarıldı.

Annem yanıma geldi ve Harley'nin başının üstünü öptü. "Geçmiş olsun, tatlım."

Annem kapıdan çıkmadan önce bana sarıldı.

Uyuyana kadar kız arkadaşımın yanında oturdum ve Damon ile Valentina'yı takip etmek için Edward'ı birkaç kez aramak üzere odasından çıktım. İlçe hapishanesinde tutuluyorlardı ve hukuk ekibimiz her şeyin üzerindeydi. Ondan, olaya karışan herkesin artık bir tehdit oluşturmadığından emin olana kadar güvenliğimizi artırmasını istedim.

Bir daha asla onun yanına yaklaşmayacaklardı.

Hastanede bir gece geçirdikten sonra Harley ve büyükbabasını eve götürebildim. Bir dizi test ve tarama yaptılar ve endişe verici bir sonuç çıkmayınca gitmelerine izin verdiler. Helena'nın büyükbabayı dairemdeki misafir odasına yerleştirmesine yardım ettim ve önümüzdeki haftayı burada, ona göz kulak olabileceğimiz bir yerde iyileşerek geçirmeyi kabul etti.

Yatak odasına doğru ilerledim ve Harley'i banyoda aynada kendine bakarken buldum. Kollarını ovuşturdum. "İyi misin?"

"Berbat görünüyorum."

"Savaş yaraları, bebeğim. Sen her zaman güzelsin. Ama bu çürükler senin ne kadar cesur olduğunu hatırlatıyor. Büyükbabanı kurtarmak için yapman gerekeni yaptın. Damon ve annen çok uzun bir süreliğine uzaklara gidecekler."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve elleri tezgahı sıkıca kavradı. "Annemin bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Yani, yapmayacağını düşünmem için bana hiçbir sebep vermedi ama içten içe sanırım bana ve büyükbabama karşı bir şeyler hissedeceğini umuyordum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Dünyaları hak eden ama ailesi söz konusu olduğunda eline kötü bir el tutuşturulan bu güzel kız için üzüldüm.

"O bir bağımlı ve kötü bir insan. Seni asla hak etmedi."

Kollarımda döndü ve yanağını gömleğime yasladı. "Evet. Ama bu yolculuk beni buraya getirdi. Sana."

"Öyle oldu. Ve bunun için minnettarım. Ama sana yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim."

"Ben de," dedi.

"Sıcak bir banyo kulağa nasıl geliyor? Sence acıtacak mı yoksa yardımcı mı olacak?"

"Sanırım yardımı olur. Ama sadece benimle gelersen. Şu anda senden uzak kalmak istemiyorum." Gömleğimin arkasını kavradı ve vücudu titredi.

"Hadi yapalım şu işi." Suyu akıtıp ışığı kısarken küvetin kenarına oturması için ona doğru yürüdüm.

Gömleğini dikkatlice başının üzerine kaldırdım. Kollarında ve yakasında kan vardı. Orta bölgesini kaplayan morlukları görünce öfkemi gizlemeye çalıştım. Eteğini ve külotunu bacaklarından aşağı ittim ve sütyeninin düğmelerini açtım. Gömleğimin düğmelerini açtım, pantolonumu ve boxer'ımı aşağı iterek yana attım. Onun sevdiğini bildiğim şekilde kaynar suya girdim ve ona elimi uzattım. Ibuprofen henüz etkisini göstermediği için bacaklarımın arasına otururken gerildi. Göğsüme yaslandı ve ben de kollarımı ona doladım.

"Bu çok güzel," dedi ve gözlerinin kapalı olduğunu görmek için öne doğru eğildim.

"Rahatla, bebeğim. Artık güvendesin."

"Seninle güvendeyim," dedi, eli benimkinin üzerine geldi ve tüm vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissettim. Hı kırmaya başladığında vücudunun titrediğini hissettim ve saçlarını okşayıp ona sıkıca sarıldım.

"Yanımdayım," diye
fısıldadım. Ve her zaman
da öyle olacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Harley

On gün olmuştu ve işe dönmek için can atıyordum. Ford militan bir bakıcıydı. Evden çalışır ve yanımdan hiç ayrılmazdı. Onun yokluğunda Montgomery Media'da Harrison devreye girmişti ve sanırım erkek arkadaşımın kardeşlerine sandığından daha fazla güvenebileceğini görmesi iyi olmuştu. Ben bile tüm bunlar sayesinde başkalarına güvenebileceğimi öğrenmiştim.

Molly ve Jack DeLiciously Yours'da işleri yürütüyorlardı ama bugün dizginleri tekrar ele almak için sabırsızlanıyordum. Morluklarım solmuştu ve artık makyajla kapatılabilirdi. Müşterilerimi kesinlikle korkutup kaçırmak istemiyordum.

Büyükbaba birkaç gün önce kendi ısrarıyla eve dönmüştü. Ford kalması için ısrar etmişti ama büyükbabam evinde, büyükanneme yakın hissettiği yerde olmak istiyordu. Bunu anlamıştım. Bu yüzden, beraberinde gelen güvenliği kabul ettiği sürece eve dönmesi konusunda anlaşmışlardı. Damon ve annem gözaltında olduğu için artık bunun için bir neden yoktu. Ama Ford işini şansa bırakmıyordu ve bu yüzden onu seviyordum. Büyükbabamın şimdilik ona göz kulak olan bir ekibi vardı ve onu her gün kontrol eden ve onun için ayak işlerini yapan bir ev hemşiresi bulduk. Olanlardan dolayı travma geçirmişti ve her şey olup bittikten sonraki ilk birkaç gün birlikte saatlerce konuşup ağlamıştık. O da çocuğunu kaybetmenin yasını tutuyordu. Annemin. Çünkü bu noktada annem onun için ölmüştü. Yaptığı şeyin geri dönüşü yoktu.

"Bugün buna hazır olduğuna emin misin?" Ford yatak odasına girdiğinde sordu.

"Çok hazırım. Sabırsızlanıyorum. Yüzüm nasıl? Müşterileri korkutup kaçırmak istemiyorum."

Beni kendine çekip kollarıyla sararken güldü. Daha önce başka birine hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Sanki diğer sevgilimi bulmuştum.

yarısı. Ford Montgomery beni bütün yaptı.

"Çok güzel görünüyorsun. Savaş yaraları ve hepsi. Ama evet, onlardan geriye kalanları iyi kapatmışsın. Eğer kendini iyi hissediyorsan, bu akşam bir bayan gelecek ve bu hafta sonu yapılacak bağış gecesi için birkaç farklı elbise deneyecek. Evde kalmayı tercih edersen kaçırabilirim. Aşırıya kaçmanı istemem."

"Asla olmaz. Gitmek için heyecanlıyım. Bu annen için büyük bir olay ve ben kendimi iyi hissediyorum. Söz veriyorum."

"Pekâlâ. Bu gece elbiselere bir göz atacak mısın?"

Güldüm. Kaçırılmamdan ve kırımın tekmelenmesinden birkaç değerli ders çıkarmıştım.

Savaşlarınızı seçin.

Ford bana ve büyükbabama yardım etmek istedi çünkü beni seviyordu. Ve bu sorun değildi. Bunu ona borçlu olduğum ya da zayıf olduğum için yapmıyordu. Birini sevmek, onun için ateşin içinden geçmek demekti. Bu adamın benim için ateşin içinden geçeceğinden hiç şüphem yoktu. Ve ben de aynısını yapmakta tereddüt etmezdim.

"Birinin buraya elbiselerle gelmesi biraz abartılı ama bu noktada alışveriş yapacak vaktim yok, o yüzden elbette."

"Güzel. Hazır mısın?" diye sordu. "Evet. Gidelim."

Ford işe giderken annem ve Damon hakkında bilgi almak için avukatını aradı. Bu hikâyenin basından uzak kalması için büyük çaba sarf etmişti. Konuşurken profilini inceledim. Adam çok yoğun ve ciddiydi. Tereddütsüz ve göz korkutucuydu. Yine de bana çok daha fazlası olan başka bir yönünü gösterdi. Sevgi dolu ve nazik. Koruyucu ve sadık.

Aramayı sonlandırdı. "Evet. Suçlamalarla mücadele etmeyecekler. Sudan çıkmış balığa döndüler. Yani duruşma olmayacak. Damon cezasını hafifletmek için birkaç torbacının adını verecek ama en iyi ihtimalle otuz ila kırk yıl arasında bir ceza alacak. Annen ise yirmi ila yirmi beş yıl ceza alacak."

Bakışlarım onunla kilitlendi. O safir maviler ruhuma işliyordu. "Yalan söylemeyeceğim, annem için endişelenmemek garip olacak. hayatıma giriyor. Uzun zamandır gözüm arkada kalmıyordu ve artık buna gerek kalmayacağını farkına varmaya başladım."

Beni kendine çekti ve kolunu etrafıma dolayarak göğsüne sarıldı. "Bir daha asla sana yaklaşmayacak. Eğer söz hakkım olursa. Hayatımın seninle ne kadar daha iyi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni çok seviyorum bebeğim."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Senden önceki hayatımı hatırlamak istemiyorum Montgomery. Çünkü seninle her şey çok daha güzel."

Çenemi yukarı kaldırdı ve beni sertçe öptü. Onu daha da yaklaştıırken parmaklarım saçlarına dolandı. Bu adama olan ihtiyacım çok fazlaydı.

Montgomery Media binasının önünde durduk ve içeri girdik. Kahveyi koydum ve dondurucudaki unlu mamulleri değerlendirdim. Molly ve Jack işleri ayakta tutmak için iyi bir iş çıkarmışlardı. Görünüşe göre, tezgâhın arkasındaki seksi adamı görmek için gelen yirmili yaşlarda genç kadınlardan oluşan yeni bir grubumuz vardı. Jack bunu çok beğendi ve Molly bunun sadece işlere yardımcı olduğunu söyledi. Bugün beni tezgâhın arkasında gördükleri için hayal kırıklığına uğrayacaklarına eminim ama Jack'in aile işine geri dönmesi gerekiyordu. Sanırım bu küçük moladan hoşlandı.

"Eminim kardeşim bu yerden çekilmek zorunda kalacak." Ford gözlerini devirdi ve gitmek için kahvesini doldurdu.

"Evet, eminim gelecektir. Ama annenin etkinliğe hazırlanmasına yardımcı olmak için önümüzdeki birkaç gün şaraphanede olmasına sevindim. Molly ona birkaç kutu hamur işi gönderdiğini söyledi. Keşke onları annen için taze yapabilseydim, biliyor musun?"

"Çok şey atlattın. Bu konuda hiç endişelenme. Çok fazla gelirse beni aramanı istiyorum. Gerekirse Calvin ya da Edward'ı tezgahın arkasına koyarım."

Beni kendine çekti ve topuzumdan dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözümün altında makyajla kapattığım morluğu parmağıyla hafifçe çizdi ve kolumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Ford'un bana unutturmak gibi bir yöntemi vardı. Yaralarımı siliyordu.

"Seni seviyorum," dedim, dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum ve uzaklaşırken kıcına şaplak attım.

"Bir saat içinde bana mesaj at ve nasıl olduğunu söyle. Öğleden sonra sana yemek getireceğim."

Gözlerimi devirdim. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Sadece senin hakkında." Göz kırptı ve kapıdan çıkıp gitti.

Uzun bir nefes aldım ve işe koyuldum. Tereyağlı kurabiyeleri kesmek için hamuru açarken annemi düşündüm. Hapse girecekti.

çok uzun bir süre. Hâlâ olayın etkisindeydim ve hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Artık büyükbabama zarar vermesi ya da peşime düşmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı için rahatlamıştım. Ama yine de göğsümün ortasına yerleşen bir hüznün vardı. Her zaman olmasını dilediğim anne için bir üzüntü. Büyükbabam dışında hiç ailem yoktu. Ford'u sadece birkaç aydır tanıyordum ama hayatımda her zaman var olan bir boşluğu bir şekilde doldurmuştu.

"Selam kızım. Burada olduğun için çok mutluyum." Molly adanın etrafında koştu ve beni kucakladı.

"Ben de. Beni koruduğun için teşekkürler. Çok iyi bir iş çıkardın."

"Öyle mi? Bu işi en iyisinden öğrendim." Kendine bir fincan kahve koymadan önce kalçasını benimkine çarptı. "Ömür boyu yetecek kadar hamur işi dondurmuş olman da beni üzmedi. Ben sadece onları çıkarıp dondurmak zorunda kaldım."

Güldüm. "Günde birkaç parti dondurmaya yeniden başlayabiliriz. Monica için tüm hamur işlerini bir araya getirdiğin için de teşekkürler."

"Elbette. Etkinlik için heyecanlı mısın? Henüz bir elbise bulamadın mı?"

"Ford bu akşam bakmam için birkaç tane getirecek," dedim ve iki kurabiye tepsisini fırına sürdüm.

"Şu haline bak, modern bir peri masalı. Oyumu kullanmak için geliyorum."

Güldüm. "Ben de öyle umuyordum."

O haklıydı. Yaşanan onca drama rağmen hayat bir peri masalına dönüşmüştü.

Ve hayatımda ilk kez sonsuza dek mutlu olmayı umuyordum.

"Kahretsin kadın, bu gece bu elbiseyle beni öldüreceksin," dedi Ford, helikopterden inip arabaya binmeme yardım ederken.

"Teşekkür ederim. Sen de oldukça şık görünüyorsun Montgomery." Yüzümü ona döndüm ve kravatını düzelttim.

Daha önce hiç böyle bir elbise giymemiştim ve bu gece şık giyinmek iyi hissettirdi. Elbisem uzun siyah bir kılıftı, kıvrımlarımı biraz sarıyor ve bir omzumu açıkta bırakıyordu, diğer omzum ise tam kolluydu. Zarif ve klasikti. Molly yanıma gelip saçımı yapmama yardım etti. Uzun dalgalar halinde bırakmıştım, bir tarafını da birkaç ışıltılı toka ile arkadan tutturmuşum. I

alışkın olduğumdan daha fazla makyaj yapmışım ve Molly'ye göre dumanlı göz bizim aradığımız görünümdü. Şaraphanenin önüne geldiğimizde Ford öne doğru eğilerek bizimle birlikte buraya gelen Jerome ile konuştu.

"Eve döneceğiz. Paul'e geceyi burada geçirebileceğini ve helikopteri burada bırakabileceğini söyledim. İsterseniz içeri girip yemeğin tadını çıkarabilirsiniz, gitmeye hazır olduğumuzda size haber veririm."

"Burada iyi olacağım ama teşekkür ederim."

"Jerome, bu partide DeLicously Yours hamur işleri var ve onları ne kadar sevdiğini biliyorum," dedim gülererek çünkü adam her zaman hamur işi için fırına gelirdi.

Kıkırdadı. "Beni kışkırtma. Bu teklifini kabul edebilirim."

Ford bana yardım etti ve ben de elimi onun pazusuna doladım. Topuklu ayakkabılarla yürümek benim için zordu, bu yüzden ağırdan alıyordum.

Lobi, beyaz örtülerle kaplı kokteyl masalarıyla büyük bir ziyafet alanına dönüştürülmüştü. Ne yana dönseniz çiçekler ve mumlar vardı. Kapılar bahçeye açılan yemek alanına açılıyordu. Monica ısıtıcılarla donatılmış büyük bir çadır kurarak açık hava alanını daha samimi hale getirmişti. İnsanlar alanı doldurmuş, sohbet ve kahkahalar etrafımızı sarmıştı. Bakışlarım odanın içinde dolaşp her şeyi içine çekiyordu. Uzaktaki ağaçları kaplayan pırıltılı ışıklar vardı. Büyüleyiciydi. Servis elemanları şarap, şampanya ve meze sunan tepsilerle etrafta dolaşıyordu.

"Aç mısın?" Ford kulağıma doğru eğilerek konuştu ve oyalanırken bir ısırtık aldı.

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Sanırım acıkmış olmalısın." "Evet, bu elbisenin içinde sana açım."

"Gece daha çok genç Montgomery. Şansın yaver gidebilir," dedim göz kırparak.

"Oh, buna güveniyorum."

Chanel kolunda bir adamla yaklaşırken, "İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz," dedi. "Harley, Ford, bu Christopher."

Merhaba dedik ve Chanel bana sarılmak için eğildi. Lavanta rengi elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Saçları süslü bir chignon şeklinde toplanmıştı ve boynu ile bilekleri mücevherlerle parılıyordu.

Jack ve Harrison yanıımızda dururken, "Muhteşem görünüyorsun," dedim.

"Harika görünüyorsun, Harley." Ellerimi tuttu ve elbisemi görmek için bir adım geri çekildi.

"Haftanın geri kalanında bensiz işler nasıl gitti?" Jack sırtarak sordu.

"Bir ton para tasarruf etti çünkü çalışanı her şeyi yemiyordu." Ford güldü.

"Özlenmişsiniz. Son birkaç gündür hayal kırıklığına uğramış bazı kadın müşteriler vardı," dedim ve ona sarıldım. "Bunu benim için yaptığın için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım, Harls."

"Kendi kadını bul." Ford kahkaha atmadan önce kardeşine ters ters baktı.

"Muhteşem görünüyorsun." Harrison beni içeri çekti.

"Teşekkür ederim," dedim yanağına bir öpücük kondurarak. "Annen nerede? Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Buralarda bir yerlerde vızıldıyor." Harrison gülümsedi ve bir servis elemanına el salladı. Chanel'e ve bana birer kadeh şampanya verdikten sonra diğerlerine de ikram etti.

"Pekâlâ, sosyalleşmeye gidiyoruz." Ford parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve akşam yemeği için herkesle buluşmaya karar verdik.

Şık mekânda yolumuza devam ettik ve hayatım boyunca hiç bu kadar çok insanla aynı anda tanışmamıştım. İsimlerini hatırlamaya ve kafamda onları kategorize edecek küçük şeyler bulmaya çalıştım. Akşam yemeği anons edildi ve Ford ile ben masamızı bulmak için harekete geçtik.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu, yerlerimizi bulmak için odayı tararken beni kollarına çekti.

"Harika hissediyorum."

Jack ve Harrison'ı bir grubun içinde gördüm ve Ford'a işaret ettim.

"Oh, güzel. Hanky ve Marie Chanel'in yanında duruyor. Onlar olmalı bizimle oturacak. Onlarla tanışman için sabırsızlanıyorum," dedi nereye gittiğimizi görmek için başımı kaldırdığımda.

Arka planda klasik müzik çalıyor, taze ekmek ve bal kokusu duyularımı dolduruyordu. Gruba yaklaştığımızda biri Ford'un omzuna dokunarak merhaba dedi. Kafamı kaldırdığımda Chanel'in bana el salladığını gördüm. Bakışlarım onun yanında ilerlerken tüm hava ciğerlerimi terk etti. Bacaklarım hareket etmiyordu. Ford bana doğru döndü ve beni inceledi.

"İyi misin?"

Savaş ya da kaç.

"Gitmem gerek." Topuklarımın üzerinde döndüm ve lobide aceleyle ilerledim. Bir araya toplanmış grupların etrafında koşturdum ve erkek arkadaşımın seslenişini duymazdan geldim

benim adım. Havaya ihtiyacım vardı.

Böyle bir şey olamaz.

Olamazdı.

Büyük çift kapıyı iterek açtım, eğilip topuklularımı çıkardım ve araba yolundan aşağı doğru koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama burada kalamayacağımı biliyordum.

"Aman Tanrım, Harley. Ne yapıyorsun sen?" Ford bağırdı, parmakları ön koluma dolanırken nefesleri kesilmişti.

"Gitmem gerek."

"Nereye gitmen gerekiyor? Hasta mısın?"

"Hayır."

"Bebeğim, neler oluyor? Ne oldu?"

Öne doğru eğildim, ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Nefesimi tutamadım. Nefes alamıyordum.

Ford bakışlarımı karşılamak için çömeldi. "Tanrım. Sanırım panik atak geçiriyorsun. Dur ve nefes al."

Arkama geçti ve kollarını bana doladı, kollarımı ovdu ve kulağıma fısıldadı. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Ben yanıdayım."

Bu adam.

O benim hayatımdaki her şeydi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve onları durdurmaya çalışmadım. Kollarında döndüm ve onu görmek için başımı kaldırdım. Gözlerindeki endişe beni neredeyse kırıyordu. Başımı salladım, kelimeleri söylemeden ona anlatmak istiyordum.

"Bebeğim, bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Chanel'in soyadı ne?"

"Ne? Reynolds, neden?"

Ondan uzaklaşmak için birkaç adım geri attım. Buradan uzağa. Hıçkırıklara boğulurken yüzümü kapattım.

"Harley. Beni korkutuyorsun. Neler oluyor lan?" Ford önüme geçti, omuzlarımı yerinde tuttu ve beni ona bakmaya zorladı.

"Hanky'nin adı ne?"

"Tanrım. Ne haltlar dönüyor burada? Onun adı Bryce."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Biyolojik babam Bryce Reynolds."

Bir kahkaha attı. "Bebeğim, hayır. Belki de isimleri aynıdır. Hanky senin baban olamaz. O iyi bir adam. Bu bir hata."

"Ford, içeride Chanel'in yanında duran adam. O benim babam. Restoranda tanıştığım adam." Erkek arkadaşım bir adım geri çekilip her şey bir araya geldiğinde o geceye dair anılar su gibi aktı. Babasının araba kazası. Ara sokaktaki o gece. Ford'un babası bana çok tanıdık gelmişti. "Babanın kaza geçirdiği tarih neydi?"

Başını iki yana salladı. "Haziran'ın yedisi. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Aman Tanrım." Eğildim ve kendimi dengelemek için ellerimi ayaklarımın altındaki serin kaldırım taşlarına dayadım. "Baban o gece oradaydı, Ford. Bryce'la birlikte masadaki adamlardan biriydi."

Bana baktı. Beni inceledi. Ne söyleyeceğimi görmek için bekliyordu. Hıçkırıklar bedenimi sararken akan gözyaşlarımı sildim.

"Kaza geçirdiği gece babamı gördünüz mü?"

"Evet. Bryce ile arka kapıdan çıktı. Birlikte çıktılar. Tartışıyorlardı ama seninle ilgili değildi. Baban ona kızgındı, *benim hakkımda*. Benim hakkımda tartışıyorlardı. Beni saklaması ve varlığımı kabul etmemesi hakkında."

Ford eğildi, destek için ellerini dizlerine dayadı. Siyah smokin giymiş bu uzun boylu, güzel adam söylediklerime daha fazla dayanamadı. "Bu imkânsız."

"Gerçek bu. Ve Ford," dedim, ağzım öylesine titriyordu ki kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Sürücü koltuğuna baban oturmadı. Bryce bindi. Ben oradaydım, çöp konteynerinin yanında saklanıyordum. Baban Bryce'ın evine gidip ailesine ne yaptığını anlatmalarını istedi. Baban kızgındı. En azından bir kişi onun ne yaptığını kabul ettiği için mutlu olduğumu hatırlıyorum. Arabaya bindiklerinde bağırıyorlardı ve hızla uzaklaştılar. Restorandan çıktıklarında baban yolcu koltuğundaydı."

Ford ayağa kalkmaya çalışmadan ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarmadan önce başını öne eğdi.

"Gelip Harley'i almanı istiyorum. Doğu yolundayız. Onu eve götür. Bu gece gitmeyeceğim, o yüzden beni bırakmana gerek yok." Sesi buz gibiydi. Mesafeliydi. Jerome birkaç saniye içinde arabayı durdurdu ve Ford ayağa kalkmama yardım ederek beni arabaya götürdü. Kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti, eğilip alnımdan öptü. Tek kelime etmedi. Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Aynen böyle. Vals yaparak hayatımdan çıkıp gitti.

Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırdı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya devam etti ve hıçkırıklarımı uzak tutmak için ellerimle ağzımı kapattım. Hüzün damarlarımda dolaşıyordu. Ezici bir kayıp hissi beni sarmıştı. Her şeyin az önce değiştiğinin farkına varıyordum.

Çünkü peri masalları diye bir şey yoktu. En azından benim dünyamda.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Harley

Evime girdim ve parti elbisemi çıkarıp pijamalarımı giydim. Bu gece olanları bir türlü aklım almıyordu. Sanki kötü bir kabus gözümün önünde canlanıyordu. Kendime sıcak bir çay yaptım ve kanepeye yerleştim. Boğazımdaki yumru beni boğmakla tehdit ediyordu. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyordum. İkimizin de hayatını değiştirdiğini artık biliyordum.

Annem beni büyükbabamın evinin önünde köşeye sıkıştırmıştı.

"Mezuniyetimi kaçırdın ve şimdi benden bir iyilik mi istiyorsun?" "Ben senin annenim. Bunu benim için yap. Başım belada."

"Her zaman başın belada. Seni sadece o zaman görüyorum," dedim ve onu iterek arabama doğru yürüdüm.

"Babanla tanışabilirsin. Hep istediğini biliyorum. Ve bence ne istersen yapacaktır. Ne de olsa sen onun çocuğusun. Zengin pislik. Sana borçlu."

Donup kaldım. Yıllardır onun hakkında sorular sormuştum ama bana hiçbir şey söylememişti. "Yani, babamla tanışmamı mı istiyorsun? Bugün. Bunca yıldan sonra mı?"

"Uzak duracağına dair bir anlaşma yapmıştık. Ama işler değişti. Paraya ihtiyacım var ve o bana cevap vermiyor. Peki... neden ona kaçırdığı şeyi bir anlığına göstermeyelim? Terk etti. Seninle tek başıma uğraşmam için beni bıraktı."

Kupama uzandım ve bir yudum aldım. Sehpanın üzerinde bıraktığı halka bana annemin renksiz dişlerini hatırlattı. Temizlemek için peçetemi kullandım. Kadın çok ileri gitmişti. Beni tek başına büyüttüğüne inanması gerçekten gülünçtü. *Tek başıma, kıcımın kenarı.* İlk günden beri boktan bir anneydi. Onunla yaşadığım yıllar boyunca zar zor geçinmiştik ve çoğu zaman beni tehlikeli durumlara sokmuştu. Ortaokuldan beri büyükannem ve büyükbabamla yaşıyordum. O ise iyi yaptığı bir iş için övgü almaya çalışıyordu. Ama o gün onu sıkıştırmıştım.

Çünkü merak ediyordum. Beni hiç sahiplenmemiş bir adamı neden önemsiyordum ki?

"Ona ulaşamayacağını söylediğini sanıyordum. Şimdi bana onun adını vermek istiyorsun. Neden şimdi? On sekiz yaşımdayım ve kendi başıma bir yetişkinim diye mi? Bu saçmalık Valentina. Beni kullanıyorsun, tıpkı her zaman yaptığın gibi."

"Parayı seninle paylaşacağım," diye sızlandı.

Arkamda beni takip eden çelimsiz keşe bakmak için döndüm. Sanki bu kadından bir şey isteyebilirmişim gibi. Hayır. Bunu çoktan aşmıştık. Yarın Avrupa'ya gidiyordum. Bu yolculuk için üç yıldır para biriktiriyordum. Onun ya da başka birinin yardımına ihtiyacım yoktu. Bu kadın sayesinde çok genç yaşta kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmiştim. Ama babamla -sözde annemi hamile bırakan ve sonra ikimizi de bırakıp giden adamla-buluşma fikri. Çok cazipti. Ona iyi olduğumu göstermeyi umursamazdım. İyiden de öteydim. Lise birincisiydim. Sonbaharda Berkley'e gitmek için tam burs almıştım. İki haftalığına Avrupa'ya gidecek kadar para biriktirmiştim. O pisliğe onsuz da gayet iyi olduğumu göstermek iyi hissettirecekti.

"Bana adını ve onu nasıl bulacağımı söyle."

"Gerçekten mi, bebeğim? Bunu benim için yapacak mısın?"

Başımı salladım. Bunu onun için yapmıyordum. Kendim için yapıyordum.

"Evet. Bana ne yapacağımı söyle." VW Bug'ıma yaslandım, güneş annemin zayıf gövdesine ve yağlı saçlarına vuruyordu. Bir zamanlar çok güzel bir kadındı. Ama yeterince barut çekmiş ve tükenip gitmişti. Alkol fiziksel görünümünü yavaş yavaş bozuyordu. Uyuşturucuya karşılık seks ticareti yapmak da ona epik bir zarar vermişti. Yardımın ötesindeydi. On yılımı bu kadının savaşçısı olarak geçirmiştim, ama sürüngenlerinin yanıma yaklaşmasına yeterince izin verdikten sonra havlu atmıştım.

Kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsınız, değil mi?

Hayatım boyunca bu dersi almıştım.

"Tamam. O zaman ona önümüzdeki birkaç ay için normun iki katını transfer etmesi gerektiğini söyle. Başımın belada olduğunu söyle, ben de pazarlığımızı sürdüreyim."

"Banka hesap bilgileriniz onda mı? Yıllardır sana para mı veriyor?" Onu inceleyerek sordum. Kadın bana asla gerçeği söylemeyecekti. Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum.

"Sadece birkaç kez. İkimizin başı beladayken."

"Sen ve ben mi? Sanki benimle hiç ilgilenmişsin gibi." Başımı salladım ve arabanın kapısını açtım. Neden onunla muhatap oluyordum ki? Bunu düzeltemezsin.

biraz çılgınca.

Bana katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. "Adı Bryce Reynolds. Bu onun iş adresi. Binadan çıkarıldım ve dışarıda beni bekleyen güvenlik görevlileri var. Ama seni beklemeyeceklerdir. Bu adresin dışında bekleyin ve onu takip edin. Perşembe geceleri şehre yemeğe gider."

Sonunda onun adını öğrendiğime mi yoksa annemin oldukça etkileyici araştırma becerilerine sahip olduğuna mı daha çok şaşıracağımı bilemiyordum. Valentina DeLuca bir şey istediğinde sürprizlerle doluydu. Ne yazık ki, çoğu zaman sadece içki ve esrar isterdi.

"Neye benzediğini nereden bileceğim?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Her şeyi çözmüş gibi görünüyordu.

"Bu onun yeni bir fotoğrafı. Web sitesinden aldım." Telefonunu uzattı ve ben de ondan aldım. Sperm donöründen başka bir şey olmayan adamın yüzünü inceliyordum. Çekici biriydi. Tahmin ettiğimden daha yaşlıydı.

Telefonu ona geri uzattım. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Ona ertesi gün gideceğimi bilerek söylemediğimi hatırlıyorum, çünkü kadın muhtemelen büyükbabamın evine gelir ve seyahatim için biriktirdiğim para için bizi soyardı. Yıllar içinde ondan para saklamanın çok yaratıcı yollarını öğrenmiştim. Uyuşturucunun üç tonuyla ortaya çıkıp deli gibi evi didik didik etmesiyle ilgili pek çok deneyimim olmuştu. Ona fazla bir şey söylememeye uzun zaman önce bilinçli bir karar vermiştim.

"Tamam. Bunu yapabilirsin, evlat. Annen için yap."

Düşüncelerim kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapattım ve onları uzaklaştırmaya çalıştım. Tekrar ziyaret etmek istediğim bir anı değildi. Ayağa kalkıp odanın içinde volta attım, o güne dair her ayrıntıyı unutmak istiyordum. O anda şehre doğru yola çıkmıştım çünkü trafikten kaçmak istiyordum. Zaman geçirmek için vitrinlere bakmış ve adama nasıl yaklaşacağıma dair bir plan yapmaya çalışmıştım.

Hey, pislik, beni bir çatlakla bıraktığın için teşekkürler. Tebrikler, Bay Reynolds. O bir kız.

Memnun oldum, koca adam. Sana yılın beleşçi babası ödülünü vermek için buradayım.

Söyleyeceklerimin provasını yaptığımı, her senaryoyu kafamda canlandırıdığımı hatırlıyorum. Ama oraya vardığımda ve binanın yanında durduğumda

Bir çeşit ürkütücü kelebekler karnıma üşüştü. Ne de olsa o benim babamdı. En azından beni doğurmak için spermelerini bağışlamıştı. Sürecin bir noktasında gönüllü bir katılımcı olmuştu ve ben onunla tanışmak istiyordum.

Onu fark ettiğim anı hatırlıyorum, caddenin karşısındaki otoparka doğru ilerliyordu. Vay anasını. Aynı yere park ettiğimizi fark ettiğimde damarlarımda dolaşan paniği hâlâ hissedebiliyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Kendimi savunmam gerekirse, her şey birkaç saat içinde olmuştu. Hayatım boyunca merak ettiklerim kısa bir süre içinde gerçekleşmişti. Onu yaya olarak takip edeceğimi varsaymışım, bu yüzden çabuk adapte olmam gerekiyordu. Başımı öne eğip gösterişli BMW'sine binene kadar beklediğimi ve o zaman Bug'ıma atladığımı çok net hatırlıyorum. Birkaç adım geride durmuştum. Bugün bunu düşündüğümde kalbim küt küt atıyordu. Arabayı sürerken terli avuçlarımı birkaç kez kotuma sildim. Tekrar kanepeye uzandım ve çayımı alıp bir yudum daha içtim, kendimi neden böyle bir duruma soktuğumu merak ediyordum. Aklıma gelen en iyi şey meraktı. Sperm donörüm kaldırımın kenarına çekmişti ve ben de kırmızı alanda birkaç araba geride kalarak onu takip etmişim. İşlek bir kavşağın köşesinde olduğu için orada uzun süre kalmayacağını biliyordum. Uzun boylu bir adam arabasına atlarken etrafımızdaki arabaların korna seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Kaldırıma çıktıklarında ben de arkalarından gittim. Bir restoranın valesine döndü, ben de peşinden gittim.

Restoranın önüne doğru yürüdüm ve birkaç derin nefes aldım. O panik hissi, saf adrenalin şu anda bile vücudumda dalgalanıyordu. O anı düşündüğümde gergin bir enerji etrafımı sarmıştı. Ve her ne sebeple olursa olsun, geri adım atmadım.

Bryce Reynolds.

Bryce Reynolds.

Bryce Reynolds.

Babamın adını kafamın içinde sessiz bir şekilde defalarca tekrarlamışım. Adamın pahalı bir arabası, havalı bir takım elbisesi ve uzun boylu bir arkadaşı vardı. O zamanlar onun hakkında bildiğim tek şey buydu. Bir de harika bir spermi olduğunu sanıyordum, çünkü ben.

Kapıyı kavrayıp çekerek açtığımda üzerindeki soğuk tutamağı hâlâ hissedebiliyorum. Mekanın sahibiymişim gibi yanından geçip giderken hostese gülümsediğimi hatırlıyorum. Ama içten içe ölüyordum. Olacaklardan dehşete düşmüştüm.

Onu fark ettim ve diğer yöne döndüm, tuvaletin yanında toplandım çünkü masada başka erkekler olduğunu fark etmişim. Toplam dört.

Beklediğimden daha da garip olacaktı ama yine de beni durdurmadı. O gece kemiği olan bir köpek gibiydim. Orada durmuş düşüncelerimi toparlıyor, ona hiçbir şey borçlu olmadığımı kendime hatırlatıyordum. Bana uzun zaman önce sırtını dönmüştü. Onun ve arkadaşlarının oturduğu yere doğru adım attığım anı hatırlıyorum. Kalbim hızla çarpıyordu.

Bryce Reynolds'ı sikeyim.

Masaya doğru yürüdüm. Dört çift göz de beni görünce durakladı.

Ben.

"Merhaba beyler, ben Harley DeLuca. Böldüğüm için gerçekten üzgünüm.

küçük mutlu saatiniz. Ama Bryce Reynolds ile konuşmam gerekiyor." Kollarımı kavuşturdum ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Sperm donörümle birlikte arabaya atlayan uzun boylu adam beni inceledi. Diğer ikisi kıkırdadı. Ve Bryce Reynolds, yani babam, yüzü bembeyaz oldu.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu uzun boylu adam.

"Bu ahmağın benim babam olduğu gerçeğiyle ilgili. Ya da sperm donörüm, sanırım. Ve beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktığı çatlak annesi daha fazla para istiyor. Şok edici." Kaşlarımı kaldırdım, herhangi birinin tek kelime etmesi için yalvardım.

"Bu bir yanlış anlaşılma. Beyler, lütfen bize bir dakika izin verin," dedi sperm donörüm.

Uzun boylu adam hariç hepsi ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü. Kenarda durmuş bizi izliyordu. Sanki arkadaşını soyacakmışım gibi. Onu terslemek istedim ama şu anda kızartacak daha büyük balıklarım vardı.

Bryce sesini alçaltarak, "Beni dinle," dedi. "Annenle bir anlaşmam var. Ne istiyorsun? Para mı? Bana ne kadar olduğunu söyle, ben de sana havale edeyim. Ama halka açık bir yere gelip beni çağıramazsın. Anlaşma bu değil."

"Anlaşma değil mi? Anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum. Ve senin parayı istemiyorum, seni pislik. Senden hiçbir şey istemiyorum. Öte yandan, annem senin sorunun. Ve para istiyor. Ama ben bunun için burada değilim." Alt dudağım bana ihanet etti. Adam benden başka her yere bakıyordu. Birilerinin kızı olduğumu bilmesinden endişeleniyordu. Utanç yüzünü kaplamıştı. Benden utanıyordu.

"Parayı ona transfer edeceğim. Senin gitmen gerek Hadley."

"Ben Harley." Sesim titriyordu. "Bu arada sensiz gayet iyiyim. Gayet iyiyim. Burslu olarak üniversiteye gidiyorum. Ve bulunduğum yere gelmek için gerçekten çok çalıştım. Ben annem değilim."

Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Büyük, ukala konuşmam dudaklarımdan döküldüğü gibi dağıldı. Gözyaşlarıma karşı koydum. Bu adamın önünde ağlamayacaktım. En azından toplum içinde. Yıllar içinde duygularımı nasıl kontrol edeceğimi öğrenmiştim.

"Eminim değildir, Harley. Üzgünüm ama şu anda bunu yapamam. Yine de sana biraz para aktarabilirim." Telefonunu çıkardı ve notlarını açtı. "Bana banka bilgilerinizi söyleyin, ben halledeyim. Sen bana ne kadar olduğunu söyle. Ama gerçekten gitmen gerek. Şimdi."

Bu sözleri kafamda tekrarlarlarken kupam neredeyse elimden kayıyordu. Lavaboya koymak için ayağa kalktım. Banyoya doğru giderken, o herifin kimin izlediğini görmek için omzunun üzerinden nasıl baktığını hâlâ hatırlayabiliyordum. Beni umursamıyordu. Beni tanımak istemiyordu. Ne tür bir öğrenci olduğum ya da bir insan olarak kim olduğum umurunda değildi. Doğduğum gün benimle hiçbir şey yapmak istememişti ve o gün de hiçbir şey değişmemişti. Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve aynadaki yansıma baktım. Adam beni derinden yaralamıştı ve bunu bugün bile hissediyordum.

"Senin lanet paranı istemiyorum, seni pislik."

Öfkeyle uzaklaşmışım ve her nedense mutfaktan geçip arka kapıdan çıkmışım. Restorana doğru yürümek zorunda kalırsam kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Ama o adamın önünde ağlamamın mümkün olmadığını da biliyordum.

Kendimi valenin yanındaki ara sokakta bulmuştum ve çöp bidonunun yanına çömelmişim. Bana bir çöpmüşüm gibi davranmıştı ve ben de büyük, pis kokulu bir çöp kutusunun yanında oturuyordum. Nefesimi sakinleştirmeye çalıştığımı ve duvardan aşağı kayarak yere oturduğumu çok net hatırlıyorum. İşte o zaman gözyaşlarımdan akmasına izin verdim.

Sadece bir kez yalnız kaldım.

Hep yalnızken.

Ve ben de onlara izin verdim. Başımı dizlerime yaslamış ve hıçkırıklarımı ellerimle bastırmışım. O anı düşündüğümde mideme hastalıklı bir his yerleşti. O güne kadar babam için hiç ağlamamıştım. Ama orada olmak, onu yüz yüze görmek. Bana bakış şekli, sanki ayakkabılarının altındaki bokmuşum gibi. Canım yanmıştı.

Çok acıdı.

Bundan daha fazlası olduğumu biliyordum. Annemden farklı olmak için çok çalışmışım. Onun tam tersi olmayı kendime görev edinmişim. O zamanlar alkolün tadına bile bakmamışım. Sigara içmezdim. Erkek arkadaşım yoktu ve henüz seks de yapmamışım. Üniversiteye giden kaç kız aynı şeyi söyleyebilirdi? Farklı olmak için çok uğraşmışım. Ders çalıştım. Ve çok çalıştım. Ve bunların hepsi kasıtlıydı. Ama o anda, onun gölgesinden asla kurtulamayacağımı hissettim. Her zaman Valentina DeLuca'nın kızı olacaktım.

Bir daha asla hissetmek istemediğim bir şeydi.

Ve beni bu duruma soktuğu için onu sikeyim. Onun için bunu yapmamı istediği için. O zamanlar da şimdi olduğu gibi bencil bir pislikti.

Sanırım beni en çok yıkan şey oraya kendim için gitmiş olmamdı. Bir parçam belki beni tanımakla ilgilenir diye düşündü. Geldiğim yere rağmen iyi bir insan olmama şaşırdı. Belki benden etkilenirdi bile.

Ama bana para teklif etti ve gitmem için yalvardı. Şaşırmamalıyım. Beni hiç istememişti, bu neden birden değişti?

Yüzümü yıkayıp bir havluyla sıvazladıktan sonra kanepeye döndüm ve haberlerde yarının hava durumu grafiği gösterilirken sesi kısılmış televizyona baktım. Gözlerimi kapattığımda sokakta yuvarlanan teneke kutunun sesini, çöp kutusundan yayılan ekşi süt ve sigara kokusunu hâlâ duyabiliyordum.

Ayağa kalktım ve gözyaşlarımı silmek için gömleğimin kolunu kullandım. Çöp konteynerinin diğer tarafından bağırışlar geldi ve dışarı baktım. Bryce Reynolds valeye biletini uzatırken uzun boylu adamla tartışıyordu. Şimdiden gidiyorlar mıydı? Ve uzun boylu adam çok kızgındı.

"Karına söyleyeceksin, Bryce. Beni duyuyor musun? Bu kabul edilemez. O bir çocuk. O senin çocuğun. Tanrı aşkına. Bunu nasıl yaparsın?"

Teşekkürler, uzun dostum. En azından başka biri bunun ne kadar boktan olduğunu anladı. "Bırakın ben halledeyim," dedi Sevgili Kötü Baba.

Araba durdu ve içeri girmeden önce bağırmaya devam ettiler.

"Şimdiye kadar çok kötü idare ettiniz. Bu artık sona eriyor."

Araba hızla uzaklaşırken Bryce'tan boğuk bir yanıt duydum.

Arkadaşının kendisinden dehşete düşmüş gibi görünmesinden biraz da memnuniyet duyuyordu.

Tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü fark ettiğimde yüzümü sildim. Bugün bile hala acıyordu. Üstelik şimdi onun Ford için önemli biri olduğunu ve arkadaşının Ford'un babası olduğunu öğrendiğimde daha da fazla. Televizyonu kapattım ve çöp kutusunun arkasından çıktığımda hissettiklerimi unutmaya çalıştım. Biletimi vale görevlisine vermiştim ve ertesi gün uçağa binmek için sabırsızlanıyordum. Herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordum.

Reddedilmeyi unutmak istedim.

Avrupa seyahatime çıkmak yeni bir başlangıç olacaktı. O zamanlar buna çok ihtiyacım vardı.

Başımı koltuğumdaki yastığa koydum ve bacaklarımı uzattım. Anılar neredeyse çok fazlaydı. Ve Bryce Reynolds'ın benim için, Ford için kim olduğu gerçeği... Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. Telefonumu elime aldım ve sessizce Ford'un beni aramasını diledim.

Bana iyi olacağımızı söylemek için.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Ford

Az önce bana söylediği her şeyi düşünürken araba yolundan yukarı doğru yürüdüm. Başım dönüyordu. Görüşüm bulanıklaştı. Kapıları iterek açıp galaya girdiğimde kulaklarımda bir çınlama vardı. Damarlarımda öfke dolaşırken doğru düzgün düşünemiyordum. Hepsi lanet bir yalan mıydı? Benim için bir baba gibi olan bu adam, bana kendi babam hakkında yalan söylemekle kalmamış, sevdiğim kadını da terk etmişti. Bu doğru muydu?

Yemek odasını tararken zihnimde taşlar yerine oturdu. Babam neden Bryce'ın arabasını kullanıyordu? Bunu ona hiç sormamıştım, çünkü sormam gerektiğini düşünmemiştim. Ama hiç akla yatkın gelmedi. Babam o kadar sinirliydi ki yoldan çıkmıştı. Bana pek uymamıştı. Ama babamın ölümüyle ilgili duyduğum suçluluk duygusunu körüklediği de kesindi - babamın bu kadar öfkeli olduğu düşüncesi. Hanky'nin olay yerinde bilinci yerindeydi. Bize ve polise ne olduğunu anlattı ve kimse bunu sorgulamadı. Ben de dahil. Çünkü ben keder içinde boğulmakla meşguldüm. Ve Hanky, o ailedendi.

Babamın en iyi arkadaşı.

Babam öldükten sonra adım atmasına neden olan şey suçluluk duygusu muydu?

Bana gerçeği göster baba.

Kardeşlerim yemek odasının girişinde durduğum yere doğru yürüdüler ve hemen arkalarında Hanky vardı.

"Nereye gittin? Beni bu yeni, muhteşem hanımınla tanıştıracakını sanıyordum?" Hanky dedi ve kardeşlerimin yüzleri sertleşerek beni içeri aldılar.

"Neyin var?" Jack sordu, ikisi de yanıma geldi.

Vaftiz babama baktım. Sırdaşıma. "Onun adı Harley. *Harley DeLuca*."

Tek ihtiyacım olan onun tepkisiydi. Yüzü bembeyaz kesildi ve bakışları benimkilerle buluştuğunda korkuyla doldu. Ben durduramadan yumruğum havada uçtu. Jack, Hanky yere düşmeden onu yakaladı ve Harrison beni lobiye doğru sürükledi.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye tersledi ve Jack, Hanky'nin lobiye çıkmasına yardım ederek yemek odasının kapılarını kapattı.

"Söyle onlara," dedim.

Islak bakışları benimkilerle buluştuğunda başını salladı. "Söyle onlara, seni korkak," diye bağırdım.

"Bu bir hataydı. Tek seferlik bir şeydi. Gençtim. Bunun için herkesin hayatını mahvetmeli miyim? Ben ailemi korudum," dedi ağzını silerek ve dudağından akan kanı silerek.

"O senin ailendi, seni bok parçası. Onu bir canavarla bıraktın. Ve kaza gecesi onu geri çevirdin. Babam bunu sorun etmedi, değil mi? İtiraf et. Bunca yıl, seninle *benim hakkımda* tartışırken arabayı yoldan çıkardığına inanmama izin verdin. Ama o arabayı kullanan sendin. Onu öldüren sendin." Kardeşlerim şaşkınlıkla izlerken onu geri ittim.

"Ford Robert," diye bağırdı annem yemek salonunun çift kapısından içeri girerken ve güvenliklerden insanları lobiden uzak tutmasını isterken.

"Anlat ona, Hanky. Ona ne yaptığını söyle. Kızın Harley'i o uyuşturucu bağımlısı deliyle başının çaresine bakması için nasıl bıraktığını. Kendi çocuğunu nasıl terk ettiğini. Büyüdüğünde sana geldiğinde onu nasıl geri çevirdiğini, değersiz biriymiş gibi küçük sırrını saklaması için ona para teklif ettiğini. Ona babamın öğrendiğini ve kaza gecesi bu yüzden tartıştığınızı söyle. Babam fırlayıp öldüğünde lanet arabayı senin kullandığını söyle. Hepsi sendin, Hanky."

Annem yanımda durmak için hareket etti. Ona dehşet içinde bakarken yüzü acıyla değişti. Hanky konuşmadı. Lanet bir korkak gibi annemin bakışlarından kaçtı.

Bir adım öne çıktı ve adamın suratına sert bir tokat attı. "Sanırım yeterince konuşuldu. İnkâr etmemesi bile yeterliydi. Adamlarımla konuşmam gerek. Evine git, Hanky."

Harrison ve Jack arkamızdan gelirken annem elimi tuttu. Bizi ofisine götürdü ve hepimiz kanepeye ve sandalyelere oturduk.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Harley onu bu gece tanıdı. Liseden mezun olduktan sonra babasıyla tanışmak istemiş. Onu bir restorana kadar takip etti. Babamın kaza geçirdiği geceydi. Babasının Hanky'ye çok kızdığını ve bağırıklarını söyledi. Hanky onu reddettikten ve değersiz hissettirdikten sonra ara sokaktaymış. Babamın arabasının yolcu koltuğunda olduğunu söyledi anne. Sonrasında ne olduğunu hiç bilmiyormuş çünkü ertesi gün Avrupa'ya gitmiş. Bu gece hepsini bir araya getirdi. Sence Hanky sarhoş olduğu için mi yalan söyledi?"

Annemin yüzünden yaşlar süzüldü ve ben de kardeşlerime baktım. Jack'in yüzü kıpkırmızıydı ve elleri iki yanında yumruk olmuştu. Harrison tamamen sessiz bir şekilde oturdu ve gözyaşları yüzünden akarken başını salladı.

"Bilmiyorum evlat. Ama öğreneceğiz, sana bunu söyleyebilirim. Harley şimdi nerede?"

"Bana söylediğinde şok olmuştum. Jerome'a onu eve götürmesini söyledim. Her şey yalandı anne. Yaptığım şey yüzünden duyduğum öfke ve suçluluk duygusu... Kavga ettikleri şey bu bile değildi. Ve bunu düşünmeme izin verdi. İçinde boğulmama izin verdi. Ona yaptıkları için onu yok etmek istiyorum. Bize yaptıkları için."

"Babamı öldürdü ve bunun hesabını verecek," dedi Harrison yanıma gelip oturarak.

"Onu çıplak ellerimle öldüreceğim. Hanky, Harl'ın babası mı? Bu nasıl mümkün olabilir?" Jack ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı.

"Buna hata dedi," diye tersledi Harrison. "Bir kerelik bir şey. Ama bir kızı vardı ve ona sırtını döndü."

"Harley, Chanel'den dört yaş küçük, yani Hanky ve Marie, Harley'nin annesini hamile bıraktığında evliydi ve iki çocukları vardı." Başımı salladım, tüm bunları kafamda toparlamaya çalışıyordum. İşlemesi çok zordu.

Harrison, "Chanel ve Baron onun kardeşleri," dedi.

"Ve belli ki babam o gece öğrendiklerinden hoşnut değildi. Çok öfkelenmiş olmalı," dedi Jack, uzamış saçlarını çekiştirerek. Papyonunu çekiştirdi ve yere düşmesine izin verdi.

"Harley, babamın Hanky'nin evine gitmeleri ve Hanky'nin temize çıkması için ısrar ettiğini söyledi. Yolda bir yerde Hanky arabayı yoldan çıkarmış. Kasıtlı mıydı? Sarhoş ve kızgın olduğu için mi? Asla bilemeyeceğiz. Tüm cevaplar onda."

"Oh, öğreneceğiz. Sen bu konuda endişelenme. Sırlar her zaman su yüzüne çıkar," dedi annem, masasına doğru yürüyüp mendil almaya uzanırken.

"Bunu halka açıklarsak Marie, Baron ve Chanel'e ne olur?" Harrison fısıldadı.

"Peki Harley'e ne olacak? Annesinin boktan biri olduğunu sanıyorduk. Şimdi babası daha büyük bir pislik mi oldu? Bu onu nereye götürüyor?" diye sordum.

"İkisinin de onu hayatının çoğunda bıraktığı yerde. Tek başına," diye fısıldadı annem.

Harrison odadan çıktı ve hepimiz sessizce oturduk. İki dakika sonra elinde bir şişe viskiyle döndü. Bir yudum aldı ve bana uzattı. Ben de şişeyi Jack'e, o da anneme uzattı. Başını arkaya eğip viskiden uzun bir yudum aldığında hepimiz ağızımız açık bakakaldık.

"Ne yapacaksın?" Harrison bana sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Şişeye uzandım ve bir yudum daha aldım.

"Bence hepimiz eve dönmeliyiz. Geceyi orada geçirelim. Birlikte. Harley'i arayıp eve sağ salim vardığından ve iyi olduğundan emin olmalısın." Annem tekrar yüzünü sildi ve cep telefonuna uzandı. "Daniel, ben Monica. Ailevi bir acil durum var ve çocuklarla benim gitmemiz gerekiyor. Etkinliğin geri kalanını tek başına halledebilir misin? Jasmine ve Sabrina sana yardımcı olsun lütfen. Ve Hanky'nin binadan ayrıldığından emin olmanı istiyorum. Teşekkür ederim."

Ve böylece dördümüz şaraphaneden ayrılıp eve doğru yola çıktık. Babamızla hayatımız boyunca paylaştığımız eve. Hanky'nin yıllar boyunca neredeyse her gün ziyaret ettiği eve. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Harley'i aramaya çalıştım ama telesekretere düştü, ben de kapattım. Söylenmesi gerekenler telesekreterden söylenemezdi. Jerome'a mesaj attım ve onun eve sağ salim vardığını bildirdi. Hiç konuşmadığını ve dairesine götürülmeyi talep ettiğini söyledi. Mideme hastalıklı bir his yerleşti.

Dün gece hepimiz şoktaydık. Annemin odasına gitmesine yardım ettik ve kapısının önünde durup boğuk çığlıklarını dinledim. Bu beni öfkелendirdi. Jack,

Harrison ve ben sabah saatlerine kadar içtik. Başım ağrıyordu ve ağzım o kadar kuruydu ki su şişemi bulmak için komodinin etrafında dolandım.

Güneş ışığı perdelerdeki açıklıktan içeri doldu ve arkama yaslanıp suyum yudumladım. Harley'nin arayıp aramadığına bakmak için telefonuma uzandım. Şu anda hangi cehennemdeydik? Taptığım adam onun boktan babasıydı. Babamı kaza geçirdiği gece görmüştü. İroni benim için kaybolmamıştı. Babam sevdiğim kadın için savaşıırken öldü. Şansı neydi ki? Elimi yüzümde gezdirdim.

O da benim için aynı şeyleri hisseder miydi? Bu aramızdaki bir şeyi değiştirir miydi? Neden değiştiresin ki? Bunun ikimizle de bir ilgisi yoktu. Yine de beni geri aramadı ve lanet olası bir bok fırtınasının ortasındaydık. Bu Hanky kâbusuyla hemen başa çıkmalıyım.

Mutfığa doğru yürüdüm ve Jack'in bağırdığını duydum. Başım çarpmaya devam etti ve kapı çerçevesine yaslanıp kardeşlerimin durumu nasıl idare edecekleri konusunda tartışmalarını izledim.

"Onlara kendi başına söyleyecek değil ya. Harley'i yirmi üç yıl boyunca sır olarak sakladı. Neden şimdi itiraf etsin ki?" Jack yumruğunu masaya vurarak konuştu.

"Çünkü ona başka seçenek bırakmıyoruz." Kahve makinesine doğru ilerledim ve bir fincan kahve doldurdum. Bana kız arkadaşımı düşündürdü. Her şey düşündürdü. Lanet olsun. Numarasını çevirdim ama ilk çalmadan önce aramayı sonlandırdım. Şu anda ne söyleyebilirdim ki?

Hey, seni terk ettiği ve babamı öldürdüğü için Hanky'yi yumrukladım ve şimdi ne halt edeceğimi anlamaya çalışıyorum.

Hayır. Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyordu. Bu cehennemin ortasındaydık ve ona gitmeden önce ne yapacağıma karar vermeliydim. Hanky'nin ona ve aileme yaptıklarından sorumlu tutulması gerekiyordu.

Annem mutfığa girip yanıma oturduğu sırada ben de mutfak masasına, kardeşlerimin yanına oturdum. Gözleri şişti ve altlarında koyu halkalar vardı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"Chanel aradı. Buraya gelip bizimle konuşmak istiyormuş," dedi annem.

"Onunla birlikte mi geliyor?" Harrison bir elini onunkinin üzerinde gezdirerek sordu yüz.

"Hayır. Yalnız geliyor. Ne bildiğini bilmiyorum. Ve kızgın olarak Hanky ile olduğum gibi, Chanel'e bir şey söyleyerek onu asla incitmem.

babasının ona söylemesi gereken bir şey. Umarım neler olup bittiğini biliyordur ve bizimle bu konuda konuşmak istiyordur."

"Tanrım. Bu gerçekmiş gibi bile gelmiyor," dedi Jack, kapı zili çaldığında ayağa kalkarak.

Nabzım hızlandı. Chanel'i tüm hayatım boyunca tanımıştım. Bu ikimizin ailesi için de her şeyi değiştirecekti ve Hanky'nin seçimlerinin herkese yansiyacak olması berbatı. Ama bu görmezden gelinemezdi. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Jack ve Chanel mutfığa girdiğinde, Hanky'nin temize çıktığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O da en az bizim kadar boktan görünüyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve makyajsızdı. Gözyaşlarıyla çizilmiş yanaklarından ağıladığı anlaşılıyordu. Kapüşonlu bir tişört ve tayt giymişti ve bunların hepsi... Chanel'e hiç yakışmıyordu. Kadın şık giyinmeden asla evden çıkmazdı.

Karşımdaki sandalyeye çöktü ve başını kaldırdığında yüzünden iki damla gözyaşı akıyordu. Konuşmaya çalışırken dudakları titriyordu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ama o benim babam ve ona sırtımı dönemem. Bu yüzden buraya ilk olarak onun yasal temsilcisi olarak geldim."

"Bu ne lan, Chanel," diye bağırdım.

Ardından gelecek olan tiradımı durdurmak için ellerini kaldırdı. Beni iyi tanıyordu. Bu onun lehine işledi. "Ford. Dur. Bırak da bitireyim. Buraya onun yaptıklarını savunmaya gelmedim. Onlar savunulabilir değil. Ama ilerlemeden önce birkaç şeyi bilmenizi istiyorum. Bir iyilik isteyip kaza gecesine ait polis raporunu getirttim. Ayrıca şirket aracılığıyla hastane kayıtlarına da ulaşabildim. Son birkaç saat içinde her şeyi okudum. Babam yasal sınırdan değildi. Kanındaki alkol seviyesi 0.5'ti. Sarhoş değildi. Arabayı kimin kullandığı konusunda neden yalan söyledi? Ona göre, paniklemiş. Korkmuş. İçkiliymiş ama çok değil, kanındaki alkol seviyesinden de belli. Ama babanızı öldürdüğü için hepinizin onu suçlayacağından korktuğunu söyledi. Son beş yıldır kendini suçladığını söyledi. Bu onu mazur göstermez ama bu önemli bir gerçek. Bilmenizi isterim ki babamın kanındaki alkol seviyesi yasal sınırın üzerinde olsaydı, ona teslim olmasını tavsiye ederdim. Gerçek bu."

Hepimiz sessizce

oturduk.

Dinliyorduk.

İşleniyor.

"Ne olursa olsun. Sarhoş olmadığına sevindim. Bu benim için her şeyi değiştirirdi, ilerlediğimiz yol açısından." Annem ayağa kalktı ve Chanel için bir fincan kahve doldurup ona uzattı. "Ve lütfen bunu sana karşı kullanmadığımızı bil. Biz seni seviyoruz. Bunun seninle, Baron'la ya da annenle hiçbir ilgisi yok. Ama Hanky ile olan sorunlarım, nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu anlıyorum." Chanel yüzünü silkeledi ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Burada kanındaki alkol seviyesinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum ama önce bunun açıklığa kavuşturulması gereken önemli bir ayrıntı olduğunu düşündüm. Sizin de görebilmeniz için tüm kayıtların bir kopyasını getirdim." Bugün daha sonra inceleyeceğim kâğıt yığınının bana uzattı.

"Ford'un babamın tartışmalarından dolayı üzgün olduğuna inanmasına izin vermesine ne demeli? Son beş yıl boyunca kardeşimin bu lanet suçu taşımasına izin verdi." Jack'in sözleri konuşurken çatırdadı. Ağabeyim asla ağlamazdı. O bir savaşçıydı. Öfkelendiğinde insanlara saldırmayı ve havlamayı severdi. Ama bu Chanel'di. Ve mücadele ediyordu.

Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırıklarının arasından konuştu. "Bu affedilemez. O bir korkaktı."

Annem onun yanına oturdu ve elini masanın üzerine koydu. "Uzun zamandır sakladığı bir sırrı vardı. Sanırım sadece panikledi."

"Evet. Bunun hakkında konuşalım. Kızını yirmi üç yıl boyunca sakladığı gerçeğini. Onu lanet olası bir canavarla bıraktı, Chanel," dedim yumruklarım masaya inerken.

Bakışları benimkilerle kilitlendi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu mazur görülebilir bir şey değil, Ford. Ona yaptığı şey-"

"Neymiş? Onu bir uyuşturucu bağımlısıyla bıraktı," diye bağırdım ve ayağa kalkıp mutfakta volta attım. "Ve beş yıl önce ona gerçekten gittiği tek seferde, gitmesi için ona para teklif etti."

"Bize onunla tanıştığını söyledi. Yaptığı şey için bir savunması yok. Ama hikayede sizin bildiğinizden daha fazlası var. Bu, yaptığı şeyi hiçbir şekilde doğru yapmaz."

"Anlat bize," dedi annem.

"Babam yaklaşık yirmi dört yıl önce bir barda aptallık yaptığını söyledi. Baron ve ben gençtik ve sanırım annemle çok kavga ediyorlardı," dedi Chanel, kahvesinden bir yudum almak için duraklayarak. "Sadece biraz eğlenmek istediğini söyledi. Aldatmak gibi bir niyeti yoktu. O dışarıdaydı

ofisten bir grup adamla. İçlerinden birinin bir arkadaşı onu bu yeraltı poker turnuvasına davet etti."

"Bu kulağa çok saçma geliyor, Chanel. Sonra ne oldu, bir kadını hamile mi bıraktı? Hem de bir kart oyununda," dedi Jack gözlerini devirerek.

"Bırakın bitirsin." Harrison elini Jack'e doğru kaldırdı ve devam etmesini işaret etti.

"Orada kadınların bile olmadığını söyledi. Biri ona içki vermiş ve sonra ne olduğunu hatırlamıyor. Ertesi sabah bir bodrum katında bir kadınla yatakta uyanmış. Uyuşturulduğuna inanıyor. Biliyorum bu yaptığı şeyi doğru yapmaz ama böyle olduğunu söylüyor. Kadın bir yıl sonra onu aramış ve ondan bir bebeği olduğunu söylemiş. Kadın bir miktar para istemiş, babam da babalık testi yaptırmak için ısrar etmiş. Parayı ödediği sürece sonuçları gizli tutmayı kabul etmişler. Sonuçlar pozitif çıktı ve babam korktu. Bu korkakça bir tepkiydi. İtiraf etmeliydi. Gerçeği söylemeliydi. Son yirmi üç yıl boyunca her ay annesinin hesabına para aktarmış ve bunun Harley'e gideceğini düşünmüştü. Anneme olanları anlatmaktan korkuyordu. Hata yaptı, biliyorum. Ama şu anda bulunduğumuz yer burası."

"Tanrım," diye tısladım. Neye inanacağımı bilemiyordum. Valentina hakkında bildiklerimle bu hikâyenin mümkün olduğuna inanıyor muydum? Evet, inanıyordum. Ama Hanky bir adım atıp Harley'i ondan almalıydı. Ona sırtını döndü.

"Çok fazla hata yaptı. Ancak yapabileceğimiz tek şey ilerlemek," dedi Chanel.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim dürüstçe ve aileme baktım. Onlardan ne yapmalarını istersem onu yaparlardı. Eğer Harley'i desteklemek Hanky'yi kesmek anlamına geliyorsa, o zaman yapacakları şey buydu. Babamın ölümü hakkında yalan söylemiş olması bile o pislikle bağları koparmak için yeterliydi. Montgomery'ler her zaman birlikte duracaktı.

"Ben de bilmiyorum. Bu karmaşa için bir oyun kitabı yok. Babam şu anda evden taşınıyor. Bir otele gidiyor. Annemin tüm bunları çözmek için zamana ihtiyacı var. Yani, hazmetmesi çok zor. Kaza hakkında yalan söylediği gerçeği - bilmediğimiz bir kız kardeşimiz olduğu gerçeği." Chanel başını salladı ve kahve fincanına uzandı.

Koltuğuma geri döndüm ve onunla yüzleştim. "Dinle. Bunun seni parçaladığını biliyorum. Ve bunun için üzgünüm. Sizi ailemizden biri olarak görüyoruz. Sizi ailemiz olarak görüyoruz."

Bunu sana ya da annene karşı kullanmayacağım Baron. Ama babanı nasıl affedebileceğimi bilemiyorum."

Taze gözyaşları serbest kaldı ve yüzünden aşağı aktı. "Bunu biliyorum Ford. Ve yaptığı şey için gerçekten çok üzgünüm. Eğer bunu düzeltmenin ya da hatalarını düzeltmenin bir yolu olsaydı. Bunu yapardım. Sanırım hepimiz yapardık."

"Biliyorum," dedi annem Chanel'in elini sıkarak. "Peki Ford, sence Harley ile nasıl devam etmeliyiz?" "Yani?"

"O benim kız kardeşim. Baron'un kız kardeşi. Biz de onu tanımaktan mahrum bırakıldık." Sesi titriyordu.

"Bilmiyorum. Bu işin nasıl yürüyeceğine dair en ufak bir fikrim yok. Onunla hiç konuşmadım. Her şey hakkında ne hissettiğini bilmiyorum. Onunla yüz yüze konuşmam lazım. Ama şunu biliyorum... Harley babandan hiçbir şey istemiyor. Ona bir kez gittiğinde, adam soğuk davrandı. Ona gitmesi için para teklif etti. Ona kendini küçük hissettirdi." Tekrar ayağa kalktım. Yirmi üç yıllık hasarı nasıl ortadan kaldırabilirsin ki?

Başını salladı. "Anlıyorum. Muhtemelen bizden nefret ediyordur. Ama ona hiçbir şey bilmediğimizi ve onu tanımak istediğimizi söylerseniz minnettar olurum."

"Bence bu adil. Her şey çok yeni ve ham, bu yüzden belki işler yoluna girdiğinde ulaşabilirsin," dedi sonsuz barışı koruma görevlisi Harrison.

"Evet. Kesinlikle. Sizi seviyorum çocuklar. Gerçekten seviyorum. Ve bunun olmasına gerçekten üzüldüm. Babam, babanızın kazası hakkında yalan söylediği için üzgünüm. Son konuşmaları, babamın uzun zaman önce paylaşması gereken bir şey hakkında kavga ettikleri için üzgünüm. Harley bizden asla saklanmamalıydı. Senin baban doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyordu. Görünüşe göre benimki bilmiyor." Chanel ayağa kalktı ve elindeki bardağı mutfak tezgahının üzerine koydu.

"Seni geçireyim," dedim. Chanel'in bu olayda masum olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Kendimi bildim bileli arkadaşımı ve aynı zamanda Harley'nin kız kardeşiydi. O da acı çekiyordu.

"Beni dinlediğiniz için teşekkürler."

"Havayı yumuşattığın için teşekkürler." Ellerimi ceplerime soktum, çünkü bu kadını tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez garip davranıyordum. Artık her şey farklı olacaktı. Belki de sonsuza kadar.

"Bu da bir başlangıç." Kapıdan çıkmadan önce el salladı.

Mutfağa geri döndüğümde kardeşlerimi kahvelerine burbon koyarken buldum.

"Daha öğlen bile olmadı," dedim.

"Hey, yarın normal hayatımıza döndüğümüzde bu gerçeklikle başa çıkabiliriz. Ama bugün için, bununla başa çıkmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapamaz mıyız?" Jack söyledi.

"Donut yerken seni daha çok seviyordum," dedim ve burbona uzanıp şişeden bir yudum aldım.

Annem başını salladı ve ayağa kalkıp şişeyi elimden almak için uzandı. Başını geriye eğdi ve bir yudum aldı. Üçümüz de ona güldük.

"Hey, onları yenemiyorsan, onlara katıl." Annem omuz silkti.

Günün geri kalanında masanın etrafında oturup konuştuk. Çok fazla içtik.

Biraz daha gözyaşı döktük. Ve bir karara vardık.

Hanky hakkında suç duyurusunda bulunmayacak ya da alkollü araç kullandığını düşündüğümüzde yapmayı düşündüğümüz gibi babamın ölümüyle ilgili soruşturmayı yeniden açmayacaktık. Polis raporunu ve hastane kayıtlarını incelemiştik ve kanındaki alkol oranının kazaya alkolün neden olmadığını kanıtladığından emindik. Bu konuyu deşmek babamı geri getirmeyecekti. Bize ve Reynolds ailesinin masum üyelerine zarar verecekti. Annem Hanky'nin muhtemelen uzun zamandır kendini cezalandırdığını düşünüyordu ama onu affedebileceğini hiç sanmıyordu. Harley'e yaptıklarını da unutmak mümkün değildi. Bir kızı olduğunu biliyordu ve onu kendi başının çaresine bakması için bırakmıştı.

Affedilemezdi.

Affedilemezdi.

Harley'i bir kez daha aradım. Beni yine sesli mesaja yönlendirdi. Belki de bu telefonda konuşabileceğimiz bir konu değildi. Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyordu.

Pazartesi sabahının beni beklediğini bilerek gecenin geç saatlerine kadar kendimi uyuşturdum. Ve gerçeklerle yüzleşmem gerekecekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Harley

Son bir buçuk günün hayatımın en uzun günü olduğunu söylemek hafif kalır. Cumartesi gecesı partıden ayrıldığımdan beri Ford'la konuşmamıştım ve şimdi Pazartesi sabahıydı. Cumartesi geç saatlerde beni aramıştı ama ben elimde telefonumla kanepede uyuyakalmıştım ve tabii ki telefonum bir noktada kapanmıştı. Mesaj bırakmamıştı. Ona ulaşamadım çünkü ne söyleyeceğimi ve hatta olan biten hakkında ne hissettiğini bilmiyordum. Dün gece beni tekrar aradı ve ben telefona bakakaldım. Açmaya korktum. Ve bu sefer mesaj da bırakmadı. Gerçek şu ki, son beş yılını kendisinin sebep olduğunu düşündüğü bir kaza için kendini suçlayarak geçirmişti. Şimdi de babasıyla Bryce'ın aslında benim için tartıştıklarını mı öğreniyor? Belki de babasının ölümü için beni suçlayacaktı. Belki de bu onun için çok fazlaydı. Bryce'ı *ya da Hanky'yi* ikinci babası gibi seviyor. Beni beş aydır mı tanıyor? Hanky'yi tüm hayatı boyunca tanıyor. Kime inanacak?

Fırına doğru ilerledim ve güneş henüz doğmamıştı. Hiç enerjim yoktu. Dün yataktan hiç çıkmadığım için neredeyse hiç yemek yememiştim. Kendime somurtmak için bir gün verdim. Hayatım hiçbir zaman kolay olmamıştı ve tam da Ford'la tanıştıktan sonra şansımın döndüğünü hissediyordum ki, kıcıma tekmeı yedim. Damon'dan yediğim dayak ve birkaç hafta önce annem tarafından düzenlenen kaçırılma olayı yüzünden hâlâ yorgunum.

Hayatımı sikeyim.

Ben de payıma düşeni almadım mı? Valentina DeLuca'nın kızı olmanın getirdiğı boktan bir hayattan sonra o korkunç olaydan yeni kurtuldum ve şimdi, şimdi - beleşçi babam sevdiğim adamın vaftiz babası mı oluyor? Yani, hadi ama. Bu saçmalığı uyduramazsın.

Yürüyüşüme devam ederken uzun bir nefes aldım. Yirmi üç yıl boyunca çok şey atlatmıştım. Çoğu insanın bir ömür boyu yüzleştikten daha fazla karanlık. Ve eğer bu beni

Ford'a. Beni kurtaran adama. Hayal bile edemeyeceğim şeyleri istememi sağlayan adama.

Normal bir

hayat.

Mutlu bir

hayat.

Bir aile.

Önemseyen insanlar.

Siktir git, evren.

Bana boktan ebeveynler verdin ve ne kadar denesem de onlardan kaçamadım. İkisi de hiç yanımda olmamıştı ama bir şekilde onlar benim çarmihim olmuştu.

Fırının ışıklarını yaktım ve kahve koymak için arka tarafa yöneldim. Ford'un bugün işe gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Her gün yaptığı gibi kahve içmek için uğrayacak mıydı, yoksa beni tamamen görmezden mi gelecekti? Benden resmen ayrılacak mıydı, yoksa bu kadar mıydı?

Adios, Amigos. İşi bitti.

"Hey, Harls." Molly mutfağa girdi, ceketini çıkardı ve önlüğüne uzandı.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Manevi desteğe ihtiyacın olacağını düşündüm. Bu sabah gelmezse ya da gelirse ve bu garip olursa diye, senin için buradayım kızım. Arkadayım. Her zaman."

Gözlerimden kaçmak üzere olan ıslaklığı geri ittim. Hayatımda hiç son kırk sekiz saatte ağladığım kadar ağlamamıştım. Ve bundan nefret ediyordum. Kendimi zayıf hissetmeme neden oluyordu. Belki de şimdi güçsüzdüm. Belki de soğuk, bikkın kalbim bu adam için yumuşamıştı. Çünkü ağrıyordu. Donuk bir ağrı göğsümde kalıcı bir yer edinmişti.

"Teşekkür ederim," dedim ve sesim titredi.

Lanet olsun sana, Ford Montgomery.

Beni yumuşattı ve sonra beni yalnız bıraktı.

Kolunu omzuma doladı. "Hayır. Artık bunu yapma. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sana boktan bir el dağıtıldı ve bu senin suçun değil."

"Doğduğumda elim bok gibiydi. Bir kız hiç şans yakalayamaz mı?" diye sordum. Güldü ve ben de akan gözyaşlarımı sildim. "Bazen kendimi çok yorgun hissediyorum."

En iyi arkadaşım beni daha da sıkarak, "Biliyorum," dedi.

Molly dün bütün günü benimle geçirmişti. Yatakta yanımda oturup beni neşelendirmeye çalıştı. O uyuyormuş gibi yaptığında

Sonunda ayrıldım, çünkü onun önünde, herhangi birinin önünde yıkılma düşüncesi çok fazlaydı. Benim için üzülmelerini istemiyordum. Kimsenin bana acımasını istemiyordum.

Hayır. Kendime bir gün vermiştim ve şimdi büyük kız külotumu çekip toparlanma zamanıydı.

"O hamurun canına okuyacak mısın?" Ben birkaç kez daha hamura vururken Molly gülerek sordu.

"Belki."

"Dün gece neden telefonuna cevap vermediğini tekrar söyler misin, en azından ne olduğunu bilelim?" diye sordu, tek gözüyle beni dikizleyerek.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Cevap vermekten korktum. Beni terk edecekse bunu yüz yüze yapmak zorunda. Yani, eminim Bryce yalan söylemiştir. Bir bahane uydurdu. Kahretsin Molly, neden beni terk eden adam o olmak zorunda? Rastgele bir avantacı baba bulamaz mıydım?"

"Anlıyorum. Ama Ford'un senin yerine ona inanacağını sanmıyorum. Ne de olsa gerçek senin tarafında. Kardeşin olduğu gerçeğini hiç düşündün mü? Henüz Baron'la tanışmadığını biliyorum ama Chanel'den hoşlanıyorsun. Belki de bu karmaşadan bir kardeş çıkarırsın."

Her zaman iyimser.

"Sanırım benden nefret edecekler ve tüm bunlar için beni suçlayacaklar. Ve eğer Ford Bryce'la yüzleştirse ya da kardeşlerine söylediyse, o zaman aileleri de işin içine girer. Hepsi benden nefret edebilir," dedim ve küçük daireleri kesip kurabiye tepsisine yerleştirdim.

Hayatımda güvenilir bir neşe olduğun için teşekkürler tereyağlı kurabiyeler.

"Neden senden nefret etsinler ki?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturup başını sallayarak.

"Annem neden bir uyuşturucu bağımlısı? Babam neden hayatım boyunca benimle hiçbir şey yapmak istemedi? Biliyorsam ne olayım. Evren benden nefret ediyor. Ben yalnız bir gemiyim. Başboş bir köpeğim. Beni suçlamak kolay, Molls. Ve ben en basit çözüm olurdum. Beni günah keçisi yapabilirler. Yani, gangster filmlerini izlediniz. Kötü adam genellikle ayakta kalan son adamdır. Yan rollerde, tek kişilik şovlarda suçu üstlenirler. *The Godfather'ı* düşünün."

"Peki, bu senaryoda sen kimsin? Fredo mu?"

Güldüm. Gerçekten güldüm. Ama ardından gözyaşları geldi, çünkü Tanrı aşkına, üzülmemek için bir an olsun rahatladım. "Muhtemelen, Bryce da Al Pacino, tabii ki vaftiz babası o olacak. Kelimenin tam anlamıyla ve

Mecazi anlamda. Bütün güç onda. Bütün para onda. Ve herkesin saygısı. Tam bir pislik olmasına rağmen."

"Ver şu hamuru bana. Ya onu parçalara ayıracaksın ya da kendine zarar vereceksin."

Mutfağı temizledik ve kapı çaldı. Ben yemek odasına gitmeden önce bir an birbirimize baktık.

Lütfen o ol.

Lütfen o ol.

"Umarım çok erken gelmemişimdir, Toots. Ama o balkabaklı çörekleri bugün briç kulübüme götürmek istiyorum. Kapılar açılmadan seni yakalarım diye düşündüm," dedi June. En sevdiğim müşterilerimden biriydi ama havamda değildim. Yetmişli yaşlarındaydı ve çok komikti. Normal bir günde.

Bugün normal bir gün değildi.

"Hiç sorun değil. Kaç tane istersiniz?" Büyük kutuya uzanarak sordum.

"İki düzine yeter. Senin şu yakışıklı adam nerede?"

Pazartesi sabahları ilk müşteri hep June olurdu. Ve o geldiğinde Ford genellikle ofisine gidiyordu.

"Bugün geç kalacak," dedim boğazımdaki yumruyu geri iterek.

"Yakışıklı bir adam olduğu kesin, değil mi? Mmm... mmm. Sen şanslı bir bayan."

Hatırlattığın için teşekkürler, June. Biraz daha tuz alalım ve o yaraya atalım.

"Evet. Çok şanslıyım," dedim ve kapı tekrar çalarken kutunun etrafındaki ipi bağladım.

Ve tekrar.

Kapıdan girenlerin hiçbiri Ford değildi.

Sonraki birkaç saat geçti ve ben hala ondan haber alamamıştım. Kesinlikle iyiye işaret değildi. Molly ve ben çok yoğunluk ve öğle tatilimiz boyunca çalıştık. İşler nihayet yavaşlamaya başladığında, en iyi arkadaşım yanımdaki tezgâha oturup sandviçini yerken ben de vitrini yeniden doldurdum.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim. Gerçek buydu. "Ama hayatta kalacağım. Her zaman yaparım."

Kapı çaldı ve bir nefes verdim. Kendimi toparlamak için bir dakikam olamaz mıydı?

İstenmeyen müşterimi karşılamak için vitrinden dışarı çıktım ve Ford'u gördüğümde donakaldım. Jack ve Harrison onun iki yanında duruyordu.

"Hey," dedi.

Konuşmadım. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ve gerçekten bugün daha fazla kalp ağrısı çekemezdim. Kalbimin bu kadar çok hissetmediği zamanları daha çok seviyordum. Umursamadığım günlere geri dönmek istiyordum. Ford Montgomery ile tanışmadan önceki günlerime. Kalbimin bir sarsıntıyı daha kaldıramayacağını biliyordum. Bugün olmaz. Ondan değil.

"Konuşmamız gerek," dedi ellerini ceplerine sokarak.

"Pfft." Molly tezgâhtan zıpladı, her türlü sinirli sesi çıkardı ve yanıma gelirken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Konuşmak mı istiyorsun?"

Safir mavisi gözleri ondan bana kaydı. Onun soğukkanlılığı karşısında tamamen şaşırılmış görünüyordu.

"Sizi iki kez aradım ve beni sesli mesaja yönlendirdiniz. En iyisinin yüz yüze konuşmak olduğunu düşündüm." Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Fırında, izleyicilerle birlikte mi? Bunu yapmanın en kolay yolu bu mu?" Omuzlarımı dikleştirerek tısladım.

"Ne? Hayır mı? Biz sadece, şey, zor birkaç gün geçirdik ve başlangıç olarak çok fazla içtik. Bu yüzden akşamdan kalmayız ve doğruca buraya gelip seni görmek istedim. Ve bu ikisi, neden burada olduklarını bilmiyorum."

"Moral desteği," diye fısıldadı Harrison.

"Ben aslında kekler için geldim." Jack omuz silkti. "Ve tabii ki senin için Harls."

Ford'un ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için zırhımı çıkarmaya çalıştım ama onun yakınlığıyla çözüldüğümü hissedebiliyordum.

"Gerçekten *sana* kızgın olduğumu mu düşündün?" diye sordu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum Montgomery. Arabaya binmeme yardım ettin ve gitmemi söyledin. Ve sonra...cırcır böcekleri. Hiç. Zilch. Yani, evet, aradın ama mesaj bırakmadın. Babanın ölümü için beni suçluyor musun bilmiyorum. Sana Hanky hakkındaki gerçeği söylediğim için beni suçluyor musun? Ben hiçbir şey bilmiyorum." Sesim titriyordu ve kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Molly teselli etmek için bir elini omzuma koydu ve ben de gözyaşlarıma engel olmak için yanağımın iç kısmını ısırdım.

Elini hiç görmediğim kadar dağınık olan saçlarında gezdirdi. Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti. Onu hiç böyle görmemiştim-

rahat.

Ve tabii ki onun için işe yaradı. Çok seksi görünüyordu. Beni herkesin önünde terk etmenin ortasında olsa bile.

"Bebeğim, hayır. Sana hiç kızgın değildim. Bu kadar berbat bir şey için sesli mesaj bırakmak istemedim. Aramalarıma cevap vermedin, ben de bana kızgın olduğunu düşündüm. Seni nasıl suçlayabilirim ki? *Senin adına çok* kızgınım. Seni seviyorum. Ve Hanky'nin, Bryce'ın sana yaptığı şey... affedilemez. Elbette kaza hakkında bize yalan söylediğini öğrenmek berbat bir şey ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok, her şey onunla ilgili. Onun karakteriyle. Kim olduğuyla. Sanırım babam seni bana getirdi. Bize gerçeği getirdi. Ve her ne boktan sebeple olursa olsun, senin için savaştığı için babamla gurur duyuyorum. O böyle biriydi. Sana yapılan muameleyi asla kabul etmezdi. Bizi kendi yöntemiyle bir araya getirdi. Ve gerçeğin ortaya çıkmasından mutlu olurdu. Bunu içten içe biliyorum. Ve günün sonunda, Hanky babama ve sana yaptıklarıyla yaşamak zorunda. Ama sen ve ben -Seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Elimle ağzımı kapattım ve başımı salladım. Hiçbir kelime gelmedi. Gözyaşları dökülmeye başladı ve bir hıçkırık boğazımı terk etti.

Tezgâhın etrafından dolaştı ve her iki omzuma birer el koydu, bakışlarıyla buluşmak için eğildi. "Seni çok seviyorum."

"Fikrini değiştirdiğini sanmıştım. Onu bana tercih edeceğini düşünmüştüm," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Beni suçlayacağını düşünmüştüm."

"Asla. Asla, bebeğim. Seni seviyorum. Ve sana yaptıkları için üzgünüm. Ama şunu bil ki, her zaman seni seçeceğim. Benim için o sensin, Harley DeLuca."

Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken kollarımı ortasına doladım ve yanağımı göğsüne yasladım. "Ben de her zaman seni seçeceğim."

"Ailesine her şeyi anlattı. Her şeyi biliyorlar. O gece arabayı o kullanıyordu. Sen haklıydın. Her konuda haklıydın. Bu konuda yalan söyledi çünkü onu suçlayacağımızdan korkuyordu."

Ona bakmak için kendimi geriye ittim. "Ama kendini suçlamana izin verdi."

"Yaptı. Ama bu adam kendi çocuğuna sırtını dönmüş bir adam, o yüzden çok da şaşırmadım."

"Peki, ailesine ne olacak? Yani, onlarla ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Haberleri nasıl karşılıyorlar?"

"Sanırım şu anda şokta olduklarını söylemek yanlış olmaz. Ama sana gelince, kimse senin suçlu olduğunu düşünmüyor. Herkes onun sana yaptıkları karşısında dehşete düşmüş durumda. Sadece Chanel'le konuştum ve sana ulaşmak istediğini biliyorum. Ona sana biraz zaman vermesini söyledik."

İnançsızlıkla başımı salladım. Beni suçlamamalarına şaşırmıştım. Onun yaptıklarını bana karşı kullanmalarının mantıklı olmadığını biliyordum ama benim dünyamda adaletsizlik alışılmadık bir şey değildi. Ben bir bağımlının kızıydım. Doğru ve yanlış arasındaki çizgiler her zaman bulanıktı. Ve hayal kırıklığı, hazırlıklı olduğum bir şeydi. Ford Montgomery hayatıma girmeden önce, kimsenin beni savunmasına alışık değildim. Elbette, büyükannem ve büyükbabam denediler, sonunda beni annemden aldılar, ama her zaman ondan korktular. Belki de onları sevmeyi bırakacağından korkuyorlardı. Kuma bir çizgi çekerlerse onu o dünyada tamamen kaybedeceklerinden korktular. Ama Ford, kuma bir çizgi çekti ve benim tarafımda durdu.

Ve iyi hissettirdi.

Aynı zamanda korkutucuydu. Neşe ya da mutluluk hissetmeye alışık değildim.

Ama deneyecektim. Çünkü bu adam bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler hissettirdi. Ve ben onları hissetmeye devam etmek istiyordum. Onunla birlikte.

"Chanel'i ya da kardeşini suçlamıyorum. Gerçekten kardeşlerim olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Chanel ve Baron iyi insanlar, bebeğim. Sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayacaklar. Marie'nin nereye düşeceğini bilmiyorum. Hanky'nin şimdilik evden taşındığını biliyorum."

Başımı salladım. "Vay canına. Sırrı çok uzun süre sakladı. Neredeyse paçayı kurtarıyordu."

"O yaptı. Ama bence tüm bu suçluluk duygusu içinde boğuluyordu, gerçekten. Her şeyin ortaya çıkması iyi oldu."

"Evet. Onunla ne yapacağını göreceğiz."

"Hey, günün geri kalanında onu idare etme şansın var mı?" Ford dönüp Molly'ye bakarak sordu.

Gözleri duygusallıkla parlıyordu, bu da beni güldürüyordu. En iyi arkadaşım özüne kadar sadıktı. Bana da zarar vermesinden korkuyordu. "Evet, öğleden sonraları kolay oluyor, uyuşturucu satıcısı adam kaçırırları saymazsak tabii." Molly güldü.

"Ne istersem tadabildiğim sürece birkaç saat kalıp yardım edebilirim. Akşamdan kalma olduğumda şeker bana iyi geliyor." Jack tezgâhın arkasına

geçti ve kendine bir kek aldı.

"Ben yukarı çıkıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım," dedi Harrison ve beni kucaklayıp yerden kaldırdı. Kulağıma fısıldadı, "Hanky için üzgünüm. Ama artık bir ailen var ve biz seni asla terk etmeyeceğiz."

Beni tekrar ayağa kaldırdığında "Teşekkürler," dedim.

"Getir bakalım Harls," dedi Jack, kollarını iki yana açmış ve üst dudağına krema sürmüştü. Güldüm ve beni sıcak bir kucakla sararken ona doğru ilerledim.

"Seni seviyorum, kızım."

"Ben de seni seviyorum," dedim yanağımı sıvazlayarak.

"Yeter. Geri çekil." Ford kardeşini itti ve beni tezgâhın etrafına götürmek için elimi tuttu.

Böyle sevilme çok etkileyiciydi. Çünkü Ford Montgomery sizi sevdiğinde ailesi de severdi. Büyük yaşadılar ve çok sevdiler. Ve ben de bu adama giden yolu bulduğum için mutluydum.

Ve onun gitmesine asla izin vermeyecektim.

Yirminci Bölüm

Harley

Her şey çözüleli iki hafta olmuştu ve Ford ile ben yeni normalimizi buluyorduk. Son birkaç haftadır ikimiz de çok şey yaşamıştık ve herhangi bir drama olmadan sadece birbirimizin tadını çıkarmak güzeldi. Uzun saatler çalışıyorduk ama boş zamanlarımızda sadece ikimiz vardık. Bundan zevk alıyordum.

"Çılgın bir sabahtı, değil mi?" Molly masaları silerken ve vitrini yeniden doldururken şöyle dedi.

"Evet. Sonunda durulduğuna sevindim. Ne kadar meşgul olduğumuza inanamıyorum."

Kapı çaldı ve içimdeki huysuz sızladı. Burayı tekrar düzene sokmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Oh, hey," dedi Molly.

Chanel'i görmek için kafamı kaldırdım. Chanel Reynolds. O neydi? Sperm donörümün kızıydı, bu da onu teknik olarak kız kardeşim yapıyordu. Kelebekler karnıma üşüştü ve ellerimi önlüğüme silerek onu karşılamak için tezgâhın etrafından dolaştım. Buraya öfkeyle gelmediğini biliyordum, Ford onunla birkaç kez konuşmuştu ve babasının yaptıklarından dolayı çok üzgündü.

"Merhaba, Chanel. Senin için ne yapabilirim?" diye sordum. Molly yanımdan geçip bana bir bakış fırlattıktan sonra arka taraftaki mutfığa gitti.

"Oturabilir miyiz?"

Chanel kışlık beyaz bir kazak elbise ve diz hizasında siyah topuklu botlar giydi. Her zaman çok şık ve zarif görünüyordu. Saçları uzun sarı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüz hatlarını inceledim ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez, benimkini yansıtan karanlık bakışları benimkiyle kilitlendiğinde bazı benzerlikler fark ettim.

"Elbette," dedim arka masaya otururken.

"Gelmemin sakıncası olup olmadığını bilmiyordum. Ford'a sorduğumda sana zaman vermemi söyleyip duruyor. Ve anlıyorum Harley, gerçekten anlıyorum. Ama gerçek şu ki, zaten çok zaman kaybettik. Babamın sana yaptıkları," dedi ve burnunun kenarını çimdiklemek için durakladı. Gözleri yaşardı ve orada gerçek bir acı gördüm. "Bu affedilemez. Ama annem, kardeşim ve ben... seni bilmiyorduk. Ve ben seni tanımak istiyorum. Kaybettiğim zamanı telafi etmek istiyorum. Ve benden nefret edersen anlarım, gerçekten. Ama *denemeden* edemem."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü ve beni hazırlıksız yakaladı. Hızlıca gözyaşımı sildim ve uzun bir nefes verdim. "Senden asla nefret edemem. Bu senin hatan değil, Chanel. Annenin ya da Baron'un da değil. Ve Ford bana babanın söylediklerinden bahsetti. Annemin ya da birlikte olduğu insanların ona ilaç verdiğiğine inanıyormuş. Bilmeni isterim ki bu *çok mümkün*. Onlar iyi insanlar değiller. Yani, muhtemelen doğruyu söylüyor. İster inanın ister inanmayın, olanları size anlatmaktan neden korktuğunu anlıyorum. Çok kötü idare etti ve onu affedebilir miyim bilmiyorum ama bu affetmemeniz gerektiği anlamına gelmiyor. Ford'un bana anlattığına göre sana ve Baron'a iyi bir baba olmuş ve ben ailenizde bir çatlağa neden olmak istemiyorum. Yani şunu bil ki, eğer sen ve ben ya da annen ve kardeşin ve ben bir ilişki kurarsak, bu babanla konuşmamana bağlı değil. İkimiz de hayatında olabiliriz."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bunu beklemiyordum. Yine de söylediğin için teşekkür ederim. Babama ne olacağını bilmiyorum. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Orada çok fazla yalan ve aldatma var, biliyor musun? Ama bildiğim bir şey var ki, bir kız kardeşim var ve hep bir tane istemişimdir. Ayrıca en iyi arkadaşlarımdan biriyle çıkıyorsun. Ve o herkesten nefret ediyor, bu yüzden sana deli gibi aşık olması bile bana senin ne kadar özel olduğunu gösteriyor. Eğer kabul edersen seni tanımak için bir şans istiyorum."

Elimi masanın diğer tarafına uzattım ve onunkini sıktım. "Ben buna açığım." "Bu beni gerçekten mutlu etti, Harley. Peki nereden başlıyoruz? Elimizde Telafi edilmesi gereken çok uzun yıllar var" dedi gülümseyerek.

"Peki, şimdi başlayabiliriz. Senden biraz moda tüyosu alsam fena olmaz." Güldüm.

Ellerini birbirine vurdu. "Ah, benim şarkımı söylüyorsun. Kardeş olmanın avantajlarından birini biliyorsun, değil mi?"

"O da ne?"

"Birbirimizin dolaplarını yağmalayacağız." Geniş bir sırıtış yayıldı yüz. yüzüne

"Benden ne kadar ödünç almak isteyeceğinden emin değilim."

"Hey, hipster-boho-şık görünümünü eleştirme. Gıpta ediyorum. Ben sadece

giyiniyorum çünkü işim bunu gerektiriyor. Ama kendi işinizin sahibisiniz. Bu çok sıkı çalışma ve disiplin gerektirir."

Kıkırdadım. Deniyordu. Bana hak ettiğimden biraz daha fazla kredi veriyordu, yani bir hukuk firmasında ortaktı. Kardeşim olduğunu öğrenmeden çok önce bile ondan etkilenmişim. "Ben de sana. Harvard Hukuk. Bir firmada ortak."

"Az önce Harvard Hukuk mu duydum?" Molly başını tezgâhın üzerinden uzattı ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"Buraya gel. Daha önce tanışmıştınız ama akraba olduğumuzu bilmiyorduk." Güldüm.

"Evet, ben ablayım."

Molly gülümsedi ve aramıza baktı. "Anladığım kadarıyla konuşma iyi geçti." "Öyle oldu. Ve dolabını yağmalayabileceğimi söyledi," dedim sırıtarak.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Buradaki kızımızı seviyorum ama moda konusunda ciddi bir yardıma ihtiyacı var."

Bir süre daha konuştuk ve bu hafta sonu öğle yemeği için buluşmaya karar verdik. Tanıştırmak için Baron'un da bize katılıp katılamayacağını sordu. Ben de kabul ettim. Yirmi üç yıl sonra kardeşinle tanışmak garip olurdu. Ama onların yolundan gidecektim. Eğer bunu denemek istiyorlarsa, ben de buna açtım. Bir müşteri içeri girdiğinde Molly tezgâhın arkasına geçti.

Chanel ayağa kalktı ve ben de eğilip ona sarıldım. Bana normalden daha uzun süre sarıldı ve ben de onu içime çektim.

"Ford'a ulaşmaya devam et. Kendine gelecektir," diye fısıldadım. Bana kızın onu birkaç kez aradığını ama geri dönecek zamanı bulamadığını söylemişti.

"Anlıyorum. O incindi. Ve bu durumu kesinlikle rahatsız edici bir hale getiriyor çünkü biliyorum ki Ford için hepimizle ilişkisini kesse daha kolay olurdu, böylece babamla uğraşmak zorunda kalmazdı." Bakışları benimkilere kilitlendi ve incinmiş olduğunu gördüm. Hayal kırıklığını.

"Dinleyin. Hayatım boyunca annemin gölgesinde yaşadım. Daha çok kara bir bulut gibi. Ve annem olmadığımı ilk söyleyen benim. I

onun tüm hatalarından sorumlu tutulmak istemiyorum. Ve sen de olmamalısın."

"Hey, daha yaşlı olan benim, daha akıllı olmam gerekmez mi?" dedi kıkırdayarak. "Teşekkür ederim. Ford üzerinde çalışmaya devam edeceğim. O iyi bir adam. Onu çocukluğumuzdan beri tanırım ve dürüstçe söyleyebilirim ki onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Gülümsedim ve alt dudacağımı ısırdım. "Ben de gerçekten çok mutluyum."

"Anlayabiliyorum. Sana yakışıyor, biliyor musun? Mutluluk. İkiniz de çok iyi giyiyorsunuz."

Cumartesi görüşürüz, Harley. Konuşma için teşekkürler."

Fırından çıktı ve caddede biraz yürürken onu izledim. Kız kardeşimi. O da hayatıma açıklanamaz bir şekilde uyum sağladı. Hayatımdaki tüm boşluklar, uzun zamandır eksik olan ve umudumu yitirdiğim şeyler şimdi doluyordu.

Ve hoşuma gitti.

Geçen ay bir bulanıklık içinde geçip gitmişti. Ford ve ben birlikteydik ve sessizliğin tadını çıkarıyorduk. Konuştuk, yemek yedik, güldük ve bir sürü harika seks yaptık. Netflix maratonları yaptık, belgeseller izledik ve daha çok seks yaptık. Bu adam. Hayatım boyunca aradığım bir yapbozun eksik parçasını bulmuş gibiydim. O yanımdayken her şey güzeldi.

Hayatımda ilk defa gerçekten mutluydum.

Tamamlandı.

Bütün olarak.

Başka birinin bana bunu sağlayabileceğini hiç düşünmemiştim, aslında kadınların bir erkeğe çok fazla değer vermesinden nefret ederdim. Ama şimdi tamamen anlamıştım. Bu adamla birlikte olarak gücümünden vazgeçmiyordum, aksine onu güçlendiriyordum. O yanımdayken daha güçlüydim. Kendimi Ford'un gözünden görmek beni pek çok yönden güçlendirmişti.

Beni daha fazlası *gibi* hissettirdi. Bir fırıncıdan daha fazlası. İyi bir öğrenci ya da güzel bir kızdan daha fazlası. Valentina DeLuca'nın kızından daha fazlası. Onu sahiplenmek istemeyen bir adamın kızından daha fazlası.

Biraz daha.

"Peki, onlara taşınacağını söyledin mi?" Ford banyoya girdiğinde söyledi. Arkamdaki duvara yaslandı, böylece onu görebiliyordum.

Rimel sürerken aynaya baktım.

"Henüz değil. Eşyalarımı toplamaya başlamadan önce senin bu konuda emin olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bebeğim, gençlik yurduna veda etme vakti geldi." Kıkırdadı. "Bir dakikalığına benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi, elimi tuttu ve beni devasa dairesinin koridoruna götürdü.

Mutfaktan bana gülümseyen Helena'ya el salladım.

"Beni nereye götürüyorsun Montgomery?" Yanımızdan geçerken burnuma gelen pastırma kokusuyla inledim. Evet, Helena bize her sabah kahvaltı hazırlardı. Bu normal bir hayat değildi ama bir şekilde benim hayatım olmuştu.

Ford beni kütüphaneye çekti ve kapıyı kapattı. Işığı yaktı ve arkamda durarak beni boş raflardan oluşan bir duvara doğru çevirdi. "Bu rafları senin koleksiyonun için eklettim. Buranın *bizim* yerimiz olmasını istiyorum. Benim ve senin. Birlikte."

Arkamı dönüp ona bakmadan önce rafları inceledim. "Bana her türlü yeri açıyorsun, değil mi?"

"Hayatımda sadece birkaç şeyi kesin olarak biliyorum," dedi saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Çok küçük yaşlardan itibaren ailemi sevdiğimi biliyordum. Bir gün Montgomery Media'da çalışmak ve babamın izinden gitmek istediğimi biliyordum." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek benimle alay etti.

İnledim. "Evet. Başka ne var?"

"Daha tam cümlelerle konuşmadan bir lider olduğumu biliyordum. Kendi başıma ilk kez bir kitap okuduğumda okumaktan keyif aldığımı biliyordum."

"Evet, devam et," dedim parmaklarımı saçlarına dolayıp onu daha da yaklaştıırken.

"O sabah boktan dairende uyandığımda seni sonsuza dek seveceğimi biliyordum ve bir gece önce sarhoş kıcıma bakmıştın. Aramızda tarif edilemez bir bağ olduğunu ve bunu daha önce hiç hissetmediğimi biliyordum. Ve onsuz öleceğimi biliyordum. Sensiz."

"Chucks ayakkabılarımın üzerine kustuğun sabah mıydı o?" Ağzına karşı güldüm.

"Evet, hanımefendi. Tam o sabah."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Benim yanıma taşın bebeğim. Bunu resmileştir."

"Tamam." Onunla kavga etmeyecektim. Birkaç kez sordu ve ben sadece acele etmediğimizden emin olmak istedim. Ama burada onunla olmak... doğrudu. Ait olduğum yer burasıydı. Ford'la tanışmadan önce hiçbir yere ait değildim. Ve şimdi, ona aittim. O benimdi, ben de onun.

Beni döndürdü ve sırtımı duvara yasladı. "Güzel. Çatı katındaki her odayı vaftiz ederek kutlayalım."

Ağzı ağzıma çarparken güldüm. Elleri saçlarıma dolanıyor ve öpücüğü daha da derinleştirebilmek için başımı eğiyordu. Beni her yönden ele geçiriyor ve sahipleniyordu.

"Ya Helena gelirse?" Zorlu nefeslerimin arasından söyledim.

"Bu kütüphaneye *gelen* tek kişi sensin."

Ağzına karşı güldüm. "Öyle mi?"

"İşte bu. Hay sikeyim. Giydiğin bu eteklere bayılıyorum. Çok uyumlular." Eteğimi kaldırıp külotumu kenara itmeden önce cüzdanından bir prezervatif çıkardı.

"Ne diyebilirim ki, ben uyumlu bir kıyım," dedim beni yukarı kaldırırken ve bacaklarım beline dolanırken.

"Sen benim kıyımısın," dedi kalçalarını hareket ettirip içimi yavaş yavaş doldurmadan önce.

"Her zaman." Birlikte hareket ederken nefeslerim sert ve hızlı geliyordu.

Her zaman senkronize.

O da benimle birlikte uçurumun kenarından yuvarlanırken ben de serbest bırakıldığımı haykırdım.

Gülümsedi ve ayağa kalkmama yardım etti. "Güne başlamak için fena bir yol değil. Şimdi gidip biraz pastırma alalım, belki işten sonra seni tekrar fırına götürürüm."

"Kendini beğenmişlik yapma Montgomery. Ben o kadar kolay değilim."

Giysilerimizi düzeltirken gülüştük ve ben temizlenmek için banyoda durdum. Arkamda durdu, aynaya baktım ve onu bana bakarken yakaladım.

"Ne?" Gülerek sordum. "Aklına bir şey gelmesin. İşe gitmem gerekiyor. Beni zaten geç bıraktın."

"Buraya taşınmayı kabul ettiğin için çok mutluyum. Seni seviyorum. Beni çok mutlu ediyorsun bebeğim." Kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yasladı, ben de boğazımın arkasındaki yumruyu ittim.

"Sen de beni gerçekten mutlu ediyorsun. Bunu birine söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim."

Beni kendine doğru çevirdi ve elimi dudaklarına götürerek avucumu öptü.

Güne çok iyi bir başlangıç oldu.

Hayatımın geri kalanı için çok iyi bir başlangıç.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Ford

Harley ve ben altı aydır birlikte yaşıyorduk ve buna bayılmıştım. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum. Yirmi dördüncü yaş günüydü ve Molly bana Harley'nin hiç doğum günü partisi yapmadığını söylediğinde, bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

Helikopterden inip arabaya doğru ilerlediğimizde Harley, "Annenin bugün bizi yemeğe çıkarması çok hoş," dedi.

"Bebeğim, bugün senin doğum günün. Seni kutlamak istiyor. Ama ben seni kendime saklamayı tercih ederim," dedim ve arabaya bindiğimizde onu daha da yakınımaya çektim. Bunun sadece annemle öğle yemeği olduğunu düşünmesini istiyordum. Ama birkaç haftadır onun için bir sürpriz üzerinde çalışıyordum.

"Şaraphaneye gidiyoruz. Eve değil mi?" diye sordu elini tutup onu yürüyüş yoluna götürürken.

"Evet. Öğle yemeğini dışarıda yemek istedi."

"Güzel. Dışarıda yemek yemek için mükemmel bir gün," dedi Harley. Uzun, dökümlü bir etek ve beyaz bir tişört giymişti. Açık mavi Chucks'larını giymişti, çünkü kızın dolabını bulabildiğim her renk tenis ayakkabısıyla doldurmuştum. Ve evet. Hepsinin tabanında takip cihazı vardı. İnkâr etmeye bile çalışmazdım. Ben zengin bir adamdım ve bu dünyada bana ulaşmak için sevdiklerimin peşine düşecek kötü insanlar vardı. Ve ben Harley'i dünyadaki herkesten daha çok seviyordum. Bu yüzden onu güvende tutmak her zaman önceliğim olacaktı.

Lobiye girdik ve orada bizi hostes karşıladı. "Ford, Harley, sizi görmek ne güzel. Anneniz masada sizi bekliyor." Bizi kapıdan geçirdi ve sonra kenara çekildi.

"Sürpriz." Oda alkış ve kahkahalarla inledi.

Harley irkildiğinde neredeyse kollarıma atlayacaktı. Onu kendime çektim, kollarımı ortasına doladım, sırtı göğsüme yaslandı ve önümüzde uzanan manzarayı seyre daldı. Başını geriye eğdi ve yukarı baktı

bana baktı. Yanakları pembeleşti ve koyu kahverengileri duygularla ıslandı ve göğsüm sıkıştı.

Ona yeni anılar vermek istedim. Mutlu anılar.

Kahretsin, ona her şeyi vermek istedim.

"Mutlu yıllar, tatlım." Annem kız arkadaşımı kucağına çekti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Harley, gözleri odayı tararken elleriyle ağzını kapattı.

"Bil bakalım Molly'nin doğum günü pastanı yapmasına kim yardım etti?" dedi Jack, kızımı yerden kaldırıp etrafında döndürerek. "Mutlu yıllar, Harls."

"Teşekkürler Jack. Bugünlerde çok iyi bir fırıncısın." Harrison ona doğru uzanırken omzunun üzerinden bana bakmadan önce güldü. Bakışlarım onunkilere kilitlendi ve orada gördüm. Neşeyi. Huzuru. Sevgiyi. Hak ettiği her şeyi.

Harrison onu yerine oturtuktan sonra Molly öne atıldı ve en iyi arkadaşına sarıldı. Davetli listesi konusunda bana yardım etmişti ve üniversiteden birkaç arkadaşının yanı sıra fırından en sevdiği birkaç müşteriyi de davet etmiştik. Büyükbabası ona sarılmak için sabırla bekledi. Harley onun orada olduğunu fark ettiğinde, gözyaşları güzel yüzünden aşağı aktı.

"Büyükbaba. Burada olduğuna inanamıyorum," dedi yanaklarını sıvazlayarak. "Bu sabah ilk helikopter yolculuğumu yaptım. Bu sabah ilk kez helikoptere bindim.

bir parça seyahat etmek. Doğum günün kutlu olsun canım." Torununa sıkıca sarıldı.

Uzun pazarlıklardan sonra Harley evini toplamasına yardım etti ve onu apartmanımda kiralık olarak kullandığım tek yatak odalı bir daireye taşıdık. Onun yakınımda olması kızıma huzur veriyordu. Ona bakmak istiyordu. Her gün işten sonra onu görmek için uğruyor, sık sık ona unlu mamuller ve akşam yemeği götürüyordu.

Odanın içinde ilerledik, ona iyi dileklerini ileten arkadaşlarını ve ailesini selamladık. Chanel'i görünce durdu. Harley, Chanel ve Baron ayda bir kez öğle yemeğine çıkıyorlardı. Ama o ve Chanel öğle yemekleri dışında da birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Çok yakınlaşmışlardı. Kız kardeşlerin olması gerektiği gibi. Katılmamız gereken etkinlikler olduğunda Chanel gelip Harley'nin kıyafet seçimine yardımcı oluyordu ve onunla arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtmuştuk. Baron ve Harley hâlâ birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı ve Baron bu hafta Harley'i baş başa yemeğe davet etmişti. Kız

kardeşleriyle ilişki kurduğu için mutluydu. Kaybettikleri zamanı telafi ediyorlardı ve bunu nasıl yapacaklarına dair bir kural kitabı yoktu ama hepsi birbirini gerçekten seviyordu, yani bu bir başlangıçtı.

"Mutlu yıllar Harley. Umarım bu birlikte kutlayacağımız pek çok doğum gününün ilki olur," dedi Chanel kollarını ona dolayarak.

"Onunla uğraşmayı bırak." Baron Chanel'i iterek yoldan çekildi ve Harley'e uzandı. "Mutlu yıllar, kardeşim."

Kız arkadaşım alt dudağını ısırды ve biriken tüm duygularla savaştığını biliyordum.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Bunun benim için anlamı çok büyük." Ona sarıldı ve normalden daha uzun süre kucaklaştılar. Tek kelime etmeye gerek kalmadan o kadar çok şey konuşuldu ki.

Marie, Harley'nin elini sıktı. Geçen ay öğle yemeklerinde onlara katılmıştı ve tabii ki kızım onu kazanmıştı. Harley'i sevmemek mümkün değildi. Sadece ona hak ettiğini veremeyen ebeveynlere sahipti.

Marie içten bir gülümsemeyle, "Doğum günün kutlu olsun canım," dedi.

Marie ve Hanky ayrılmıştı. Sonunda, aptalca bir hata yapmış ve kendisini istismar edilmesine izin verecek bir duruma sokmuş değildi. Ona neler olduğunu anlatmış olsaydı, düşüncesizliği için onu affedebileceğini söyledi. Onun sorunu, yıllar önce bir kızı olduğunu öğrenmesi ve onu korumak için adım atmamasıydı. Marie artık onun kim olduğunu biliyormuş gibi hissetmiyordu. Yalanlar çok derindi. O ve annem yakın kaldılar ve her ikisi de tüm hikaye ortaya çıktığından beri babamın ölümüyle ilgili ayrıntılar üzerine birçok kez ağladılar ve yas tuttular. Hepsi de Hanky'nin elinden oldu. Kendi sefaleti içinde debelenirdi ve bu bizim için yeterli bir adaletti. Bağış gecesinde biri beni Hanky'yi yumruklarken filme aldığı için hikayenin bazı kısımları kamuoyuna yansımıştı. Basın peşine düşmüştü ve insanlar bu konuda her türlü varsayımda bulunuyordu. Elbette Valentina onun kızının hapisteki babası olduğunu dünyaya duyurmanın bir yolunu bulmuştu. Parmaklıklar ardında da olsa iki dakikalık şöhretini bulmuştu. Ama Harley her şeyi sineye çekti. Hiçbir zaman kamuoyuna açıklama yapmadı ve dedikodulardan uzak durdu.

Bu noktada Chanel ve Baron'un babalarıyla nerede durduklarını bilmiyordum ama kız arkadaşımın onları babalarını affetmeleri için cesaretlendirdiğini biliyordum.

Harley'nin kalbi büyüktü ve onunla bir ilişki istemese de herkesi ve her şeyi kaybetmesini istemiyordu.

Kızım hayatın karanlık tarafını görmüş ve çıkış yolunu bulmuştu. Kendisini terk eden adam da dahil olmak üzere kimsenin bu şekilde yaşamasını istemiyordu. Annesini ya da babasını ona yaptıkları için affetmemişti ama bu durumla barışmıştı. Onlara kötü bir niyet beslemiyordu. Diğer yandan ben. Ben böyle çalışmıyorum. Valentina'yı istedim.

DeLuca kızına yaptıklarından dolayı hücresinde çürüsün. Ve Hanky, dünyada en çok sevdiğim kadına sırtını döndü. Onun yıllarca acı çekmesine izin verdi. Bu affedilemezdi. Ayrıca babamın ölümü hakkında da yalan söylemişti ve bunu asla geride bırakabileceğimi düşünmüyordum.

Ancak gerçek ortaya çıktıktan sonra omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Ve bunun için minnettardım. Tüm bu adaletsizlikler, tüm bu yalanlar Harley'le beni dolambaçlı yollardan bir araya getirmişti. Hayatımda eksik olan şey oydu. Babamın onunla tanıştığını bilmenin verdiği bir huzur vardı. En tuhaf koşullar altında bile, çok az tanıdığı bir kız için savaşırken ölmüştü. Hayatımın aşkı olacak bir kız için.

Kabilesini bulmuştu. Halkını. Ve burası tam olarak ait olduğu yerdi. Benimle birlikte. Sonsuza kadar.

Beklediğimden çok daha geç kaldık ama kızımın eğlendiğini görmek güzeldi. Akşam yemeğine kadar eve dönmeyi başardık ve en sevdiği ramen almak için durduk. Eve dönerken büyükbabamı evine bıraktık.

Harley üstünü değiştirmeye gitti, ben de birkaç tabak aldım ve benimle kütüphanede buluşmasını söyledim. Biz yokken Helena'ya benim için bazı şeyler hazırlatmışım ve doğum günü hediyesini ona orada vermek istiyordum.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa kitap raflarını kaplayan mumlara baktı. "Bir peri bahçesine benziyor."

Güldüm. "Peri bahçesi de ne?"

Bana doğru yürüdü ve elime uzandı. "Bilmiyorum ama perilerin bahçeleri olsaydı, sanırım böyle pırıl pırıl olurdu."

"Bildiğim iyi oldu. Doğum günün için kitap koleksiyonuna bir şeyler eklemek istedim. Rafların için oymalı levhalar yaptırđım ve boşluğu doldurmak için sana birkaç düzine yeni kitap aldım."

Levhaları okumak için döndü. "Tarihi romantizm, çağdaş romantizm, yeni yetişkin romantizmi. Şu haline bak Montgomery. Türlerimi bile biliyorsun."

Kollarımı omuzlarına doladım, sırtı göğsüme yaslandı ve rafların önünde durduk. "Senin klasiklerini de benimkilere ekledim ama senin kitaplarının da kendine ait özel bir yeri olmasını istedim."

"Buna bayıldım. Çok düşünceli." Bir adım öne çıktı, parmaklarını bazı kitapların sırtlarında gezdirerek yeni kitapları inceledi. Birleştirilmiş klasikler bölümümüze doğru yürüdü.

Durakladı ve dönüp bana baktı. "Bu da ne?"

Rafta siyah kadife bir kutu duruyordu. "Bilmiyorum. Neden açıp bakmıyorsun?"

Ben tek dizimin üzerine çökerken o da kutuya uzandı. Arkasını dönüp beni gördüğünde gözyaşları muhteşem yüzünden aşağı akıyordu. "Montgomery, ne yaptın sen?"

"Seni seviyorum, Harley DeLuca. Seni ve aptal tenis ayakkabılarını seviyorum. Özellikle dökümlü, kolay erişilebilen eteklerini seviyorum. Seni yüzündeki krema ile seviyorum. Ve hatta hayatıma soktuğun tüm beyaz un ve şekeri de seviyorum." Kıkırdadım ve yüzüme bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Bir eliyle yüzük kutusunu tutarken diğer eliyle parmaklarımı kavradı. "Aileme uyum sağlama şeklini seviyorum. Kalbimdeki tüm boşluğu doldurmanı seviyorum. Gücünü ve dürüstlüğünü seviyorum. Son nefesimi verene kadar seni seveceğime söz veriyorum. Evlen benimle, bebeğim."

Tüm vücudu sarsıldı ve hıçkırıklara boğulurken kendini bana doğru attı.

"Sabrın benim gücüm olmadığını biliyorsun," diye hatırlattım ona.

Güldü, vücudu benimkine karşı titreşiyordu. "Elbette seninle evlenirim. Seni seviyorum Montgomery."

Kutuya uzandım ve yuvarlak, parlak elmas yüzüğü çıkardım. Parmağına taktım ve o da yüzüğe baktı. İki damla gözyaşı eline düştü ve bana baktı.

Koyu kahverengiler duygularla dolup taşıyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin," dedim dudaklarımı elinin arkasına bastırarak. "Bugün için teşekkür ederim. Parti için. Evlenme teklifi için. Bu bile gerçek gibi görünüyor."

"Bu sadece başlangıç. Hayatımızın geri kalanında seni her gün sevmeyi planlıyorum," dedim ve onu ayağa kaldırıp kollarıma çektim.

Ayağa fırladı ve bacaklarını belime doladı. "Seni seviyorum, Ford Montgomery. Ve buna sadık kalacağım."

"Daha azını beklemezdim. Aç mısın?" Kütüphanenin köşesine piknik yapmak için serilmiş erişteyi görmek için ona döndüm.

Başını iki yana salladı. "Sadece senin için." Parmaklarını saçlarıma doladı. "Her zaman senin için."

Onu deri koltuğa bıraktım ve üzerine yerleştim. "Seni seviyorum, bebeğim."

Ağzım onunkini kapladı.

İhtiyacım olan tek şey
oydu. Her şeyimdi.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Greg, Chase & Hannah, en büyük destekçilerim olduğunuz ve bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Willow, dürüst olmak gerekirse, bu kitabın sensiz yazılabileceğini sanmıyorum. Günlük koşular, sonsuz cesaretlendirme, sabır, arkadaşlık, destek, kahkahalar, snapchatler, nezaket... Sen milyonda birsin. Sizin için çok minnettarım!

Pathi, Natalie, Annette, Abi ve Doo, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için dünyalara bedel. Siz olmasaydınız kaybolurdum!

Sarah Hansen'e (Okay Creations) bir kez daha sihrini konuşturduğu için teşekkür ederiz!

Sue Grimshaw (Edits by Sue), Teşvikiniz, rehberliğiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Geri bildirimleriniz için sonsuz minnettarım!!! xo

Ellie McLove (Kardeşimin Editörü), SEN olduğun için teşekkür ederim!!! Sana tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım!

Rosa Sharon (Kardeşimin Editörü) sözlerimi parlattığınız için teşekkür ederim!!!

Tamara Cribley (The Deliberate Page), sizinle tekrar çalışabildiğim için çok minnettarım. Sabrınız ve panik atak geçirdiğimde her zaman sakın kaldığınız için teşekkür ederim! Her seriye eklediğiniz tüm küçük ayrıntıları ve özel dokunuşları seviyorum!

Jo ve Kylie (Give Me Books Promotions), size ne kadar taptığımı biliyorsunuz ve nihayet Four Brits Kitap Festivali'nde sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum! Beni sakın tutuyorsunuz ve her zorluğun üstesinden mutlak bir zarafetle geliyorsunuz! Sizin için çok minnettarım!

Ashlee (Ashes & Vellichor), sen olmasan ben ne yapardım? Muhteşem fragmanlarınız ve tanıtımlarınızla karakterlerime hayat verdiğiniz için teşekkür ederim!!! Bana her bir şey gönderdiğinde beni şaşırtıyorsun! Seni bulduğum için çok minnettarım ve artık ömür boyu benimle kalacaksın!

Shauna (Wildfire Marketing Solutions), sizi bulduğum için çok mutluyum!!! Bu sürümle ilgili tüm teşvik ve desteğiniz için teşekkür ederim!!!

Anne, sevgin ve desteğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Baba, sen gerçekten hayallerimin peşinden koşmamın sebebisin! Bana asla vazgeçmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Eric, beni senden daha fazla dinleyen ve destekleyen kimse yok!!! Seni seviyorum, E\$!

Sissy, en ihtiyacım olduğu anda beni güldürdüğün için teşekkür ederim. Uzun sürmesine izin vermek zorunda mısın??? Seni seviyorum!

Pathi, senin yanımda olman büyük fark yaratıyor. Geri bildirim için aramana bayılıyorum... pozitifliğin çoğu gün devam etmemi sağlıyor! Sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim!

Natalie (Head in the Clouds, Nose in a Book), haber bültenlerinden kitap toplantılarına kadar... beni tamamlıyorsun! Sensiz kaybolurdum!

Krista Thompson, bu kitap senin özel gününde yayınlandığına göre... MUTLU DOĞUM GÜNLERİ, TOOTS!

Steph, sen etraftaki en iyi kitap etkinliği koordinatörüsün! Beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim! Peas & Carrots!

Nicole, günlük fotoğraflar devam etmemi sağlıyor!! Çizgimizi sürekli kaybetsem bile!!! Senin için çok minnettarım!

Beni gönderen, paylaşan ve destekleyen tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görmeyi seviyorum. Desteğiniz için sonsuza dek minnettarım!

Lisa, Julie, Eric, Jen ve Jim, hayatımda böyle destekleyici ve cesaretlendirici kardeşlerim olduğu için çok minnettarım. Gönderilerimi paylaştığınız ve kitaplarımı duyurmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim! Sizi seviyorum!

Badass Author Babes IG grubuna, beni her gün güldürdüğünüz ve tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim! Sizin için çok minnettarım!

Nicole, Sue, Thompson, Pathi, Bell, Natalie, Annette, Carol, Margy, Steph, Mindy, Kristin, Laura, Anne, Jess, Danielle, Brooke, Claudia, Abi, Kelly, Maggie, Leigh Anne, Julie, Nancy, Bev, Leslie, Florence, Tina, Renae, Cindy, Kelly & Kate, Darleen, Althea, Jess, Ariel, Heather, Shannon, Brandon, Logan, Brock, Caroline, Liva, Kennedy, d'annata butik ve Bloom butikteki tüm muhteşem hanımlar ve bu yolculuk boyunca beni destekleyen tüm arkadaşlarım...Çok teşekkür ederim!!

OceanofPDF.com

Montgomery Kardeşler Serisi'nin 1. kitabı olan MİRAS'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir! Lütfen Amazon/Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın!!! Yazarlara çok yardımcı oluyorlar!!!

OceanofPDF.com

Laura Pavlov Yazarının Diğer Kitapları

Seni Daha Çok Seviyorum Rock Yıldızı Romantizmi:

[More Jade](#) (1. [Kitap](#))

[More Of You](#) (2. [Kitap](#))

[More Of Us](#) (3. [Kitap](#))

Shine Tasarım

Güzel [Hasarlı](#) ([Kitap 1](#))

OceanofPDF.com

Beni takip edin.

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/6569734.Laura_Pavlov

Instagram:

<https://www.instagram.com/laurapavlovauthor/>

Facebook:

<https://www.facebook.com/LauraPavlovAuthor/>

Özel okuyucu grubuma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/2464715543785142/>

Amazon:

<https://amzn.to/2ZmAR7i>

BookBub:

<https://www.bookbub.com/profile/laura-pavlov>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)